Fata cu rochii înflorate

Ludan-Dragoş Bogdan

1. Pentru ea

Gisela Schwarz dădu la o parte cîteva fire imaginare de praf. Degetele mîinii drepte pendulau nehotărîte deasupra tastaturii.

— A primit vreo amenințare cu moartea? întrebă, încercînd să-şi dea seama unde voia să ajungă femeia din faţa ei.

Spusese că o chema Helga Lippmann şi păşise în secţia de poliţie uşor intimidată, de parcă nu era convinsă că trebuia să se afle acolo. Gisela îi dădea în jur de cincizeci de ani. Părea genul de femeie îngrijită, dar iară să exagereze: păr negru, scurt şi ondulat, fard discret, turcoaz, pe pleoape, ruj roşu deschis şi unghii date cu ojă similară. O ţinută lejeră, dar şic, cu o cămaşă albă ce ascundea un bust generos şi o talie îngroşată, o pereche de pantaloni negri, de stofa şi o încălţăminte de aceeaşi culoare, cu toc mic. O poşetă mare, asortată, completa imaginea celei venite să reclame temerea că tatăl ei urma să fie ucis.

O poftise să ia loc şi acum o privea cum mototolea în poală o batistă. Gesturile îi trădau neîncrederea, nervozitatea. O *fi din cauză că se teme pentru viaţa tatălui ei,* îşi spuse Gisela.

— N-a primit, răspunse intr-un final Helga. Doar că... ştiţi... la ei acolo... cum să vă spun...

Se teme că n-o voi crede, îşi dădu seama poliţista.

— Un pahar cu apă? întrebă, încercînd să detensioneze atmosfera.

Primi un răspuns ambiguu, dar se ridică de pe scaun şi se duse la dozatorul din colţul încăperii. Umplu două pahare şi reveni la birou.

— Ce-ar fi s-o luăm cu începutul? o încurajă pe Helga după ce luară amîndouă cîte o gură de apă.

— Bine...

— Sunteţi din Biihl?

— Eu, da. Dar tatăl meu locuieşte în Unzhurst. Sunt mulţi

oameni în vîrstă acolo şi... unii dintre ei au început să moară.

— Se întîmplă asta cu genul respectiv de persoane.

Replica avu efectul scontat. Pe faţa Helgăi apăru umbra unui zîmbet, care se stinse repede.

— Problema e că... unii dintre ei au facut-o după ce şi-au aniversat ziua de naştere intr-un mod deosebit.

— Mă tem că nu reuşesc să vă urmăresc.

— Adică, uite, tatăl meu. Cum suntem aproape, îl vizitez des. Mai trece pe la el şi vărul meu, de cîteva ori pe an, mai e o verişoară de-a lui...

Gisela mască dezinteresul faţă de arborele genealogic al familiei luînd încă o gură de apă. Din fericire, enumerarea se sfîrşi repede.

— în fiecare an, ne adunăm acolo de ziua lui. Dimineaţa, merge la local cu vecinii, iar după-amiaza cu rudele. Ei bine, anul ăsta vrea să mergem toţi odată, după-amiaza.

— Aşa...

— Şi de fiecare dată cînd cineva din Unzhurst s-a sărbătorit în felul ăsta, a murit după cîteva zile.

— A murit sau a fost ucis?

— Păi... a murit.

— întreb dacă a murit din cauze naturale, sau au fost găsite urme de violenţă? explică poliţista. Pentru că, dacă ar fi vorba de a doua, ar fi ajuns la mine şi aş fi ţinut minte o asemenea coincidenţă.

— Şi aşa nu vi se pare că e? Adică să moară toţi - dar toţi! - din cauze naturale la doar cîteva zile după ce şi-au serbat ziua intr-un mod diferii de cum o faceau de obicei...

— Poate fi, admise Gisela. Dar, cîtă vreme n-am primit sesizări de la nicio rudă a celor decedaţi, nu putem face nimic.

— Uite că primiţi acum.

— Staţi să ne lămurim: spuneaţi că tatăl dumneavoastră a murit, sau că vă temeţi că va muri?

— Că va muri. îl vom aniversa weekendul viitor.

Poliţista îşi împreună mîinile deasupra tastaturii.

— Şi ce-aţi vrea să facem noi, doamnă Lippmann?

— Nu ştiu! Dumneavoastră sunteţi specialista în crime.

— Aşa este. Dar vă întreb: ce v-aţi aştepta dumneavoastră să facem în cazul de faţă?

— Păi tocmai asta vă spun, că nu ştiu!

Tonul Helgăi urcase uşor, ca o părere. Gisela zîmbi înţelegător.

— Stimată doamnă, cîtă vreme nu există o suspiciune, o ameninţare, nu putem face nimic. în cel mai bun caz, trimitem o echipă să supravegheze casa ori localul la data acelei reuniuni, ca să observe dacă se întîmplă ceva suspect în zonă.

— Dar v-am spus că moartea nu survine atunci, ci la cîteva zile după.

— îmi pare rău, dar nu putem detaşa pe cineva care să vă supravegheze tatăl atîta vreme. Eventual puteţi solicita serviciile unui detectiv particular. îi înmînă o carte de vizită de pe birou, apoi continuă pe un ton cald: Deşi, sincer, nu ştiu dacă are rost să aruncaţi banii pe aşa ceva. Din ce mi-aţi povestit nu rezultă că... în fine, e alegerea dumneavoastră.

Helga luă dreptunghiul cartonat, apoi îşi muşcă uşor buza de jos, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu îndrăznea.

— Ok, notaţi aici adresa şi data evenimentului, iar eu voi vedea ce pot face, îi întinse Gisela o foaie.

Se felicită pentru idee. Speranţa păru să reînvie în femeia din faţa ei. Cînd isprăvi, salută şi ieşi, mai puţin nehotărîtă decît atunci cînd venise.

Poliţista se ridică de pe scaun şi porni agale prin secţie, citind ce scrisese Helga.

— Johann, ce faci weekendul viitor?

— Dacă trec de ăsta, fac ce vrei tu.

— A, transportul de migranţi de la Stuttgart...

— Da. Merg echipe din toate districtele.

Cuvintele erau acolo, nerostite. El ar fi vrut să spună mai multe, ea ar fi făcut o glumă, dar în zilele acelea nu ştiai ce era permis să spui sau nu. Orice remarcă, mai ales legată de un subiect delicat, putea fi considerată nepotrivită, dînd naştere unor interpretări neplăcute.

— Vrei să vin şi eu?

— N-ai de lucru?

— Dietrich e de serviciu în weekend, iar eu n-am altceva de făcut.

— Ar fi super! Cu cît putem trimite o echipă mai mare, cu atît mai bine. Şefa se va bucura. Are emoţii pentru întoarcere, să n-avem parte de evenimente...

Din nou o pauză. La fel de multe cuvinte nerostite. Cînd naiba devenise democraţia atît de atentă la exprimare? Gisela ar fi putut jura că, atunci cînd era mică, aspectul cu pricina constituia un mare plus al RFG-ului faţă de ţara soră şi, în acelaşi timp, inamică. Ei puteau spune orice, redegiştii nu. Dar trecuse mai bine de un sfert de secol şi lucrurile nu mai erau atît de evident în tonuri de alb şi negru.

încercă să nu se mai gîndească la asta.

— în schimb, vii tu cu mine weekendul viitor. Ai promis! îi atrase atenţia colegului ei.

— Unde mergem?

Femeia flutură bucata de hîrtie.

— Am un... hai să-i zic „caz”. Nu-i nimic serios, dar, ca să nu ne trezim cu vreo reclamaţie că nu ne facem treaba, dăm o raită prin Unzhurst.

— S-a făcut!

*

Clădirea de pe Steinstrafie era neîncăpătoare. Toată lumea ajunsese

pînă la ora de începere a vernisajului. Toată lumea în afară de François LeBlanc, criticul artistic invitat tocmai din Paris. îl aşteptaseră cu toţii şi nimeni nu-i spusese nimic cînd sosise, douăzeci de minute mai tîrziu. Omul nu-şi ceruse scuze, ci se apucase să salute jovial lumea, făcînd glume la care cei prezenţi răspunseseră cu zîmbete politicoase. Juliane, tînăra arondată pe post de însoţitor şi ghid în timpul acelui sejur, se scuzase în numele lui, şoptit, ca să nu fie auzită de marele artist.

— N-a depins de mine! Cînd i-am atras atenţia că trebuie să plecăm ca să ajungem la timp, mi-a zis că mai trebuie să-şi aranjeze părul cu placa. N-am avut ce face, repetase ea, ridicînd neajutorată din umeri.

Helga profitase de intervalul respectiv de timp pentru a face o sumedenie de lucruri. în primul rînd, îl trăsese deoparte pe Martin şi-i povestise ce făcuse în dimineaţa aceea la poliţie.

Bărbatul o ascultase întîi absent - privind spre intrare pentru a vedea cine intra pe uşă - apoi tot mai intrigat.

— Şi ce-a spus poliţista? o întrebase în cele din urmă, siderat.

— Că nu pot face nimic pe baza unei asemenea reclamaţii, că nu există probe şi...

— Şi nu ţi-a sugerat un examen psihiatric?

— Martin! se ofuscase Helga.

— Niciun Martin! Tu-ţi dai seama ce aberaţie susţii?

Femeia ridicase mîna şi începuse să-i arate pe degete.

— în ianuarie, doamna Schulz a făcut aşa de ziua ei şi, după trei zile, a dat colţul. Vara trecută domnul Winkler şi, pe-ntîi septembrie, dimineaţa, era ţeapăn. Tot atunci, în primăvară, s-a-ntîmplat la fel cu doamna Lang, iar cu-n an înainte, doamna Roth şi...

— Erau bătrîni. Puteau muri oricînd. Mai sunt încă multe persoane în vîrstă în Unzhurst care trăiesc.

— Dar la toţi ăştia scenariul a fost aşa: s-au sărbătorit simultan cu vecinii şi rudele, nu la ore diferite, ca de obicei.

— Taică-tu o să ne bage pe toţi în groapă, ascultă-mă pe mine!

— Nu fi nesimţit! Dacă nu era el să te susţină, n-ajungeai acum aici.

îi arătase expoziţia, smulgînd o grimasă din partea bărbatului.

— Am ajuns sus pe meritele mele. El doar mi-a deschis nişte uşi mai devreme decît aş fi reuşit eu, atît.

— Cum poţi spune aşa ceva?!

— Ştii ceva, Helga? Hai s-o lăsăm baltă. N-am chef să-mi stric vernisajul cu înc-o ceartă. Te-ai dus la poliţie - foarte bine! Dacă tu vrei să te faci de rîs, n-ai decît.

— Sigur, înţeleg. Expoziţia ta e cea mai importantă. După tine, tata n-are decît să moară.

— Cine zice că moare, femeie? Gărgăunii ăia pe care-i ai în cap?

— Vorbeşte mai încet, se uită lumea la noi! îl apostrofase Helga, privind jenată în jur. Iartă-mă că ţi-am spus despre poliţie, se scuzase ea cu ironie în glas. Am uitat că pe tine te interesează doar ce faci tu, nu familia.

Martin îndreptase spre ea degetul arătător, amenințător.

— Să nu vorbeşti despre familie! Nu tu!

Apoi plecase de lîngă ea. Femeia rămăsese pe loc, amestecînd în sufletul ei furia, umilinţa, frustrarea. Neştiind cum să le trateze, apelase la singurul remediu din ultimii ani. Se apropiase de masa unde fuseseră aşezate frumos gustările şi băuturile şi-şi turnase o porţie generoasă de whisky. După al doilea pahar începuse să se simtă mai în largul ei, urmărind cu detaşare modul în care cei prezenţi se dădeau pe lîngă Martin. Două doamne păreau să-i acorde mai multă atenţie decît era firesc în acele condiţii, ceea ce o făcuse pe Helga să zîmbească amar.

Cu un sfert de secol în urmă s-ar fi dus la Martin, l-ar fi luat de braţ, le-ar fi privit de femei în ochi şi le-ar 11 spus, pe un ton glumeţ ce

strecura în el o ameninţare:

— Tipul ăsta e luat!

Dar, pe vremea aceea, Martin nu s-ar fi uitat la altele. Nu-l verificase niciodată dacă o înşelase sau nu, dar nici nu-i dăduse vreun motiv s-o facă. Chiar şi acum, la cei cincizeci şi doi de ani ai săi, păstra mare parte din prestanţa de atunci. Slăbise mult în ultima vreme. Femeia bănuia că era pe fond nervos - bărbatul era mereu ocupat cu picturile, expoziţiile şi întîlnirile de afaceri care-l solicitau foarte mult. Mînca puţin, susţinînd că se sătura cu doar cîteva înghiţituri, şi turna în el cantităţi impresionante de cafea şi energizante. Dar, deşi brava, Helga vedea că se topea pe picioare.

Părul şaten, cîrlionţat, era mai puţin rebel ca în tinereţe, albise pe la tîmple şi începuse să-l părăsească, croind două estuare largi dinspre frunte spre creştet. Ochii albaştri rămăseseră la fel de frumoşi, ascunzînd în ei o urmă de tristeţe a cărei sursă nu reuşise s-o găsească în cei douăzeci şi cinci de ani de căsnicie.

De fapt, de vreo zece nici nu mai încercase. De atunci, deveniseră doar colegi de locuinţă, împărtăşind rutina cotidiană. Nici sex nu mai făcuseră unul cu altul, iar asta o determina să se întrebe - dintr-o simplă curiozitate - dacă îşi satisfăcuse dorinţele în altă parte. Dacă, poate, cele două doamne prea amabile nu transmiteau de fapt semnale că între ele şi bărbat exista şi un alt gen de legătură.

Oare îi mai păsa?

— Deja ai început? auzise o şoaptă discretă.

Se răsucise, gata să verse conţinutul paharului.

— Rainer! Ce cauţi aici?

— M-am gîndit că te vei simţi obligată să vii, dar că o să te simţi ca dracu', aşa că-ţi ţin companie.

— Drăguţ din partea ta, se înmuiase expresia de pe chipul Helgăi. Dar nu cred că Martin apreciază...

— Dacă n-ar aprecia ceea ce ţine de mine, n-ar fi cine-ştie-ce

problemă. Dar el nu mai apreciază nici ceea ce ţine de tine.

— Mie-mi spui?

— L-am salutat, mi-a răspuns... Cred că, într-un fel, se bucură că am venit eu aici şi nu mai trebuie să-şi bată capul cu prezenţa ta.

— Oricum nu şi-l bătea. Dar... ştii ceva? Nu vreau să mai aud despre asta. Ziceai că ai venit pentru mine, nu pentru el şi expoziţia lui stupidă.

— Care merita să fie a ta.

— Trenul ăla a plecat de mult, Rainer! declamase trist Helga şi sorbise din pahar. M-am consolat cu asta. Trebuie să recunosc că are talent. Ce-i al lui, e-al lui...

— Dar şi tu ai. Nu înţeleg de ce a trebuit ca un talent să-l eclipseze pe celălalt. De ce ai rămas în umbră.

— N-am chef să discutăm acum despre asta. Mai bine ia şi tu un pahar! Să fim suficient de marinaţi pînă vine momentul osanalelor.

Rainer rîsese, apoi o întrebase ce bea.

— Whisky.

— Cu sau iară „e”?

— Nu înţeleg.

— în funcţie de ţara de origine, se scrie „whisky” sau „whiskey”.

— Pe bune?

— Da. Cele irlandeze şi americane sunt promovate ca „whiskey”, iar cele scoţiene, de exemplu, fără „e”. Au fost multe discuţii între specialiştii în domeniu, dar în cele din urmă au fost acceptate ambele denumiri.

— Ştii că dacă-mi spui o prostie eu o să te cred, nu?

— Ştiu, rîsese bărbatul, apoi îşi turnase şi lui în pahar.

Prin urmare, cînd îşi făcu apariţia criticul francez, cei doi erau suficient de bine ameţiţi încît să se amuze de morga înţepată a celor nevoiţi să aştepte. Apoi s-o îmbie pe biata Juliane cu un pahar, pentru a-i trece ruşinea de a fi considerată responsabilă de gestul

lipsit de politeţe al francezului - invitaţie apreciată, dar refuzată, căci tînăra trebuia să-i fie şofer bărbatului pentru restul serii. Şi, în fine, să nu-i deranjeze prea tare laudele de care avu parte pictorul atît din partea lui LeBlanc, cît şi a artiştilor mai tineri sau mai bătrîni din zonă.

Vernisajul luă sfîrşit cînd soarele de început de vară se pregătea să dispară la orizont. După ziua foarte călduroasă veni o seară plăcută, ce îmbia la plimbare.

— Hai să lăsăm maşina aici, îi propuse Helga soţului ei. Venim mîine şi o luăm.

Fiica lor, Elsa, dădu ochii peste cap şi pufni îmbufnată.

— N-am chef să merg atîta! bombăni ea. Iau un taxi.

— Stai liniştită, că ne ducem cu maşina, o lămuri Martin.

— Hai pe jos, te rog! se alintă femeia.

Bărbatul o privi critic.

— O să cazi după douăzeci de paşi.

— Hai, Martin, e cald, e...

— Cred şi eu că ţi-e cald, la cît ai băut!

— N-am...

—

Mai bine taci! i-o reteză bărbatul. Şi să ştiică aş fi apreciat dacă nu-ţi aduceai căţeluşul aici. M-ai pus într-o situaţie foarte proastă.

— Nu l-am chemat eu, se apără Helga.

— Dar nici nu l-ai trimis acasă.

— O, haide, terminaţi odată! răbufni fata. Dacă aveţi de gînd să vă certaţi ca proştii aici, în mijlocul drumului, eu îmi chem un taxi!

— Elsa! Cum vorbeşti?

Deşi încerca să fie fermă, femeia stîrnea amuzamentul cu privirea ei

uşor defocalizată şi legănatul pe picioarele nesigure.

— Da, sigur, tot eu să am grijă cum vorbesc...

— Terminaţi amîndouă! interveni bărbatul. Sus în maşină şi mergem acasă!

După ce Opelul demară, bombăni printre dinţi:

— M-aş fi bucurat să mă susţineţi mai mult! A fost o seară importantă pentru mine.

— Mereu sunt evenimente importante pentru tine, nu se putu abţine femeia. Doar pentru tine.

Martin frînă brusc, derutînd şoferul din spatele său.

— Ştii ceva? De ce mai continuăm noi mascarada asta? Trebuia s-o încetăm de-o grămadă de vreme.

— Am fost de acord amîndoi că rămînem împreună pentru ea.

Femeia facu o mişcare dezlînată cu capul spre bancheta din spate. Maşina porni mai departe.

— Are aproape optişpe ani. Gata, e majoră, nu mai e nevoie să ne prefacem.

— Vă mulţumesc din suflet că vorbiţi despre mine ca şi cum n-aş fi de faţă, scrîşni Elsa din dinţi, iar două lacrimi cît boabele de piper îi apărură în colţurile ochilor.

Părinţii o ignorară.

— Am hotărît împreună să aşteptăm pînă pleacă la facultate, observă Helga.

— E aproape acolo. N-are sens să ne mai chinuim unul pe altul.

— Sigur, cum să nu? Tu oricum ai tot ce ţi-ai dorit; eşti marele artist neînţeles, adulat, care are nevoie de spaţiu...

— Iar tu abia aştepţi să poţi strînge oficial în braţe iubirea vieţii tale, replică acid Martin. Parcă aşa-i spuneai cînd v-a surprins Nadia.

— Ai fost de acord să ne continuăm căsnicia doar de faţadă, nu se lăsă mai prejos femeia. Nu fi ipocrit.

— Faptul că am acceptat compromisul ăsta bolnav nu înseamnă

că mi-a plăcut. Puteai măcar să fii discretă şi să nu te afişezi cu el.

— Niciodată n-am făcut nimic în public! Episodul cu Nadia a fost...

— Ce-a fost?

— O întîmplare nefericită.

Bărbatul plescăi, dezgustat.

— Tot oraşul ştie despre voi doi, Helga! Nu mai face pe mironosiţa. Oamenii au însă suficient de mult bun simţ încît...

— Terminaţi! ţipă isteric Elsa. Terminaţi amîndoi! M-am săturat!

Bărbatul frînă din nou şi amîndoi părinţii priviră spre bancheta din spate, parcă treziţi dintr-un vis. îşi văzură fata plîngînd în hohote, cu machiajul curgîndu-i pe chipul adolescentin, transformîndu-1 într-o mască oribilă.

— Vă urăsc pe amîndoi! zbieră Elsa, schimonosită de furie, apoi deschise portiera.

— Elsa, stai!

Se uitară năuci după ea cum fugea pe trotuar, îndepărtîn- du-se de maşină. încurcaţi, încercau să-şi dea seama fiecare ce era de făcut.

— N-ai putut să te abţii, nu-i aşa? îi aruncă Helga o privire otrăvită soţului ei.

— Să mă abţin de la ce? De la ce? Eu sunt cel care a acceptat să mimeze un simulacru de căsnicie, umilindu-mă faţă de toţi cei care ştiu că nevastă-mea şi-o trage cu altul! Eu sunt cel umilit de fiecare dată cînd te afişezi cu el pe undeva. Eu sunt cel batjocorit de fiecare dată cînd te-mbeţi ca proasta în văzul tuturor. Şi ai tupeul să spui că eu trebuia să mă abţin?

— Da! Da! Da! ţipă isteric femeia. De ce crezi că am ajuns în braţele lui Rainer, dacă nu din cauză că m-a împins acolo indiferenţa ta?

— Indiferenţa mea? Aşa zici? Şi dacă aia a fost dată de frigiditatea ta?

— Nesimţitule!

La cîteva zeci de metri mal încolo, Elsa îşi îndepărta părul căzut pe faţă, laolaltă cu lacrimile şi machiajul, în timp ce bu- tona de zor telefonul, chemîndu-şi un taxi.

— Hai, că m-ai făcut curios: te pomeneşti că tot eu sunt de vină şi pentru că ai devenit o alcoolică, nu?

— Evident! Crezi că mi-a fost uşor să trăiesc în modul ăsta duplicitar? Să am două vieţi şi, în realitate, niciuna?

Martin hohoti fals.

— Incredibil! Tot tu eşti victima şi aici! Nu faptul că te-ai înhăitat cu un avocăţel spilcuit prieten cu paharul...

— Da, sunt o victimă! se revoltă femeia.

Liniştea cuprinse maşina.

— Ştii ceva? Pentru prima dată sunt de acord cu tine: eşti o victimă. Asta ai fost toată viaţa: o învinsă. Ai renunţat la pictură. Acum desenezi gogomănii vestimentare pentru alţii. La pat, mereu ai făcut totul mecanic, fără să aud nici măcar o dată de la tine că ai vrea să încercăm ceva. De mică, Elsa a învăţat să te joace pe degete cum vrea. Mereu, mereu o învinsă. Nici măcar cînd te-ai încurcat cu ratatul ăla n-ai avut curajul să-ţi asumi fapta şi să-mi spui, în faţă, că vrei să fii cu el, nu cu mine. Ai pozat în victima indecisă, că-l iubeşti pe el, dar că familia... Ai rămas într-o zonă călduţă, aşteptînd să decid eu care va fi viitorul.

Bărbatul se ambala tot mai tare pe măsură ce dădea afară din el tot ce-l măcina. Cînd tirada luă sfîrşit, Helga plîngea tăcut. în faţa lor, un taxi opri în dreptul Elsei. Fata urcă în el, fără să privească înapoi.

— Suntem nişte proşti, murmură în cele din urmă Martin.

Vorbele lui sparseră tăcerea. în atmosferă nu mai era pic de tensiune. Doar resemnare. Tristeţe.

— Mda, aprobă Helga, ştergîndu-şi lacrimile. Am crezut că

va fi spre binele ei să... dar ea a simţit tot, săraca, şi...

îşi suflă nasul.

— Trebuie să încetăm. Pentru ea.

— Să încetăm cu totul, spuse bărbatul. Să ne punem vieţile pe făgaşul pe care trebuia să-l aşezăm demult. Abia atunci o să putem să ne comportăm normal cu noi. Cu ea.

— De acord, aprobă femeia, uitîndu-se cum maşina din faţa lor pornea de pe loc. Doar că... te rog să aşteptăm pînă după aniversarea tatei. Să fie ăla ultimul eveniment la care... unde... în fine, să dăm impresia că e ok. Pentru el. Pe urmă, băgăm actele.

Se răsuci spre bărbatul cu care obosise să mai lupte şi-l privi sleită de puteri.

-Ok?

— Ok, răspunse el.

*

— Elsa?

Tînăra nu păru s-o audă. Kirsten Weiß o studie cu atenţie. Se cunoşteau din copilărie. O întîlnise pe micuţa pistruiată într-o iarnă, cînd părinţii le lăsaseră la locul de joacă din supermarket pînă-şi făcuseră cumpărăturile de Crăciun. Se lipiseră una de alta de cum se văzuseră şi se amuzaseră teribil, epuizînd-o cu energia lor pe doamna care avea grijă de copii. Cînd părinţii veniseră să le ia, se rugaseră de ei cu cerul, cu pămîntul să le dea voie să se întîlnească şi pe viitor. Ei acceptaseră şi, astfel, deveniseră prietene nedespărţite.

Merseseră la aceeaşi şcoală. Elsa îi stătuse alături cînd mama ei murise într-un cumplit accident de maşină. Nu se pricepea prea bine să consoleze pe cineva, dar măcar fusese acolo şi o ajutase să rămînă cît de cît pe linia de plutire. Probabil că, dacă n-ar fi fost astfel, şi-ar fi luat zilele în lunga perioadă de depresie prin care trecuse.

— Elsa?

Fata nu răspundea. Firele căştilor se pierdeau printre buclele ei roşcate. Kirsten renunţase la ale ei după ce acceptase să lase în urmă drama pierderii mamei. îşi tunsese scurt părul negru, ba chiar îşi rădea ceafa. Elsa o tachina uneori spunîndu-i „Herr Kirsten".

O atinse uşor pe braţ. Fata tresări şi ridică speriată privirea ochilor de un albastru spălăcit. O invidia pentru irisul acela ce bătea uşor spre verdele verii, căpăta reflexii metalice în zilele cenuşii ale iernii şi se umplea de vinişoare căprui la lumina artificială. Ea, Kirsten, avea cei mai banali ochi pe care-i văzuse vreodată. Măcar dac-ar fi fost mai întunecaţi, să pară negri.

— Ce-i? spuse Elsa, scoţîndu-şi dopul unei căşti din ureche.

— Lucrezi la proiectul ăla sau visezi?

— Am... am făcut ceva, admise roşcata cu jumătate de gură. Acum... ascultam.

— Ce?

Elsa îi întinse casca şi ascultară, amîndouă. Roşcata acom- panie melodia cu vocea ei subţire, ce falsa uşor:

— *Timpul stî-n loc cînd după cei căzuţi tînjim, sufletele plîng jelindu-i pe cei morţi / Inimile sîngerează cînd rămas bun ne luăm, în inimile noastre pe veci nu vor muri.'*

Kirsten o cunoştea prea bine ca să ştie că versurile alese nu erau întîmplătoare.

— Probleme în paradis? Ţi-am spus că Lothar nu merită. Motoarele vor fi mereu pe primul loc pentru el.

îşi deslăinuiseră mereu iubirile. Se siatuiseră dacă era cazul să încerce, plînseseră una pe umărul celeilalte. Fiecare adunase informaţii despre băiatul după care se aprinsese cealaltă, ori chiar făcuse lipeala dacă era cazul. Nu de puţine ori, Kirsten oftase în sinea ei, dorindu-şi ca băiatul ce tocmai îi facea ochi dulci Elsei s-o fi plăcut pe ea. Ştia însă că soarta o înzestrase cu mai mult şarm pe prietena ei. Buzelor ei sen- zuale, Kirsten le contrapunea o linie pe care abia reuşea s-o scoată în

evidenţă cu ruj. Trupului voluptuos, cu sîni plini - o siluetă scheletică, cu mici umflături ce se pierdeau sub buretele din sutien. Fundului bombat - şolduri înguste. Fiecare privire a Elsei, fiecare vorbă ori mişcare exploda de senzualitate, atrăgînd băieţii ca fluturii la lumină. în timp ce în ea majoritatea vedeau un prieten bun. Mai ales de pahar.

Nu era neapărat rău să stea în umbra ei. Uneori, cîte un tip drăguţ ce o urmărea pe roşcată ca un căţeluş doar pentru a fi tratat cu spatele se consola în braţele celei mai bune prietene. Resturi, dar Kirsten învăţase să le aprecieze. „Cînd viaţa îţi oferă lămîi, fă-ţi limonadă" era citatul care-i plăcea foarte mult.

Cu aproape o lună în urmă, Elsei i se pusese pata pe Lothar, un individ mai mare cu trei ani ca ele, pasionat de motociclete. Era frumuşel, *cool,* amuzant, dar părea prea obsedat de

[1] Ayreon - „Deathcry of a Race" (albumul „The Source", 2017) motoarele lui şi Kirsten îşi avertizase amica în legătură cu asta. Faptul de a fi confidenta băieţilor prezenta şi avantaje - învăţase să-i citească, să ştie ce le putea pielea şi între ce limite se învîrtea personalitatea lor simplă şi previzibilă.

— Ei? insistă, văzînd că Elsa ezita să răspundă.

— Nu e Lothar, răspunse aceasta absentă. După o pauză, completă: Sunt ai mei. Vor să divorţeze.

-Of...

îşi luă prietena în braţe.

— îmi pare rău.

Roşcata începu să plîngă în hohote.

— Nici măcar nu s-au mai prefăcut de data asta, spuse printre suspine. S-au certat ca chiorii de faţă cu mine!

îşi ridică ochii umezi şi se uită la Kirsten.

— îţi vine să crezi că au dat vina pe mine?

— Cum?!

— Da, au spus că din cauza mea sunt nefericiţi, că n-au putut să-şi vadă fiecare de viaţa lui!

— Nu cred aşa ceva!

Chiar în clipa aceea se auzi o bătaie în uşă, apoi capul chel al domnului Weiß apăru în cadrul ei.

— Vă aduc ceva fetelor?

— Ieşi, tati! îl expedie Kirsten.

— S-a... s-a întîmplat ceva?

— Ieşi!

Bărbatul se retrase grăbit, închizînd uşa după el. Fiica lui mîngăie părul Elsei, încercînd s-o liniştească.

— Nu pune la suflet. Cine ştie, erau supăraţi, sau poate băuseră prea mult...

Cunoştea problemele familiei Lippmann. Le discutaseră de multe ori şi bănuise că, la un moment dat, se va ajunge la divorţ. încercase, cît mai subtil, să-şi obişnuiască prietena cu ideea respectivă. Dar una era o perspectivă îndepărtată, alta faptul concret. Mai ales cînd fusese făcut aşa dur, lovind în biata fată.

— Ştii? Uneori aş vrea ca unul dintre părinţii mei să fi murit, cum a fost la tine. Aşa, măcar, aş păstra gînduri frumoase despre el şi mi-ar rămîne celălalt pe care să-l iubesc.

Au! Asta a durut, îşi spuse Kirsten. Ea ar fi preferat să ştie că maică-sa mai trăia, chiar dacă era la celălalt capăt al globului. Uneori îi era teribil de dor de glasul ei, de parfum, de atingere, de sărutări... De ea. De lucrurile pe care n-apucase să i le spună. De cele ce nu mai putea să i le zică vreodată.

Cît despre tatăl ei... îl iubea enorm, dar nu reuşise să-i mai dea senzaţia că avea o familie. încercase de cîteva ori să-şi refacă viaţa, fără succes. Iar ea, Kirsten, se străduise de fiecare dată să se poarte frumos cu femeile ce le călcaseră pragul, pe care le văzuse ameţindu-se la cine de familie-surogat, le auzise gemînd în nopţile ei insomniace. Şi fiecare încercare de a fi o fiică bună rupsese încă o bucată din suflet, înstrăinînd-o de ideea de familie, de ea.

— Aş vrea să mor, să-i scap de povară, şopti Elsa.

— Şşş, nu spune asta!

Rămaseră multă vreme îmbrăţişate. Tricoul lui Kirsten era ud de lacrimi. Cînd se linişti cît de cît, Elsa îşi trase neelegant nasul şi oftă.

— Ştii ce mi-aş dori?

— Ei?

— Să fim în anii '60. Atunci puteai face orice. Erau hippy, era mişcarea *flower-power...* Pe atunci, tinerii doar se luau şi se duceau unde doreau. La Woodstock, la San Francisco, cu flori în păr... Am văzut un filmuleţ pe YouTube cu unul care povestea cum a fumat o Biblie.

-Ce?

— Da! Era la cineva acasă, avea la el nişte haşiş, voia să fumeze... Aşa că a rupt cîteva pagini din Biblie, le-a rulat şi a făcut nişte *joint-un.*

— Tare! rîse Kirsten.

— Aşa-i? în schimb acum ce avem? întreaga lume la un clic distanţă şi nu mai putem face nimic.

— Ne putem îmbăta, sugeră bruneta. Ştiu cîteva locuri.

— Nu la asta mă refer! Ziceam aşa, să plecăm de capul nostru, să străbatem lumea, să mergem cu autostopul pe o plajă la Mediterana, fără niciun ban la noi, sau să pornim în pelerinaj spre India, ori Himalaia, unde să ne regăsim şinele...

— Nu cred că mai e *cool* în ziua de azi. Nici hipsterii n-o fac.

— Vezi? Exact ce-am zis: suntem o generaţie jalnică. Nu mai avem nimic.

Tăcu, melancolică.

— Avem băutura, insistă Kirsten.

— Mda. Ei, cred că va trebui să mă mulţumesc cu ea. Să-mi spui cînd e rost data viitoare de aşa ceva.

2. Ti-am zis eu!

Prima clădire ce ţinea loc de gară în Stuttgart fusese construită în 1854, iar rutele, în acea perioadă, duceau către Bretten, Friedrichshafen, Heilbronn şi Ulm. Creşterea traficului feroviar făcuse necesară ridicarea unui edificiu nou, sarcină de care se ocupaseră inginerii Abel, Klein şi Morlok între anii 1863 şi 1867. Proiectul lor avea arcade grandioase, în stil renascentist, şi rămăsese în folosinţă pînă în prima parte a secolului XX. Deoarece nu mai făcea nici ea faţă, Königlich Württembergischen Staats-Eisenbahnen organizase în anul 1910 un concurs pentru realizarea unei noi gări.

Dintre cei 70 de participanţi cîştigaseră arhitecţii Paul Bonatz şi Friedrich Scholer Eugen. Construcţia începuse în 1914 la o jumătate de kilometru de vechea clădire, pe Arnulf Klett-Platz. Ridicată în două etape - prima finalizată în 1922, a doua şase ani mai tîrziu - clădirea suferise avarii grave în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Pe 20 august 1987, fusese desemnată monument cultural de importanţă deosebită.

La momentul acela, Gara Centrală era arhiplină. Gisela îşi închipuise că fuseseră mobilizate forţe de ordine din tot landul pentru a face faţă valului de migranţi. Cunoştea politica oficială şi ştia că era mai înţelept să n-o discute cu nimeni, mai ales din poziţia unui angajat al poliţiei. în mintea ei, însă, îşi permitea să-şi exprime dezacordul. Guvernele nu puteau citi gîndurile oamenilor. Nu încă.

Nu era neapărat împotriva ideii de imigrare. îi era familiară din copilărie, doar naţionalităţile se schimbaseră. într-o vreme, fuseseră cei din blocul central şi est-european, aflat în sfera de influenţă a U.R.S.S.-ului. După căderea Zidului Berlinului fuseseră valurile de foşti locuitori ai RDG-ului. Era mică pe atunci, dar îşi amintea scepticismul

unora că Germania ar fi capabilă să facă faţă provocării de a echilibra uriaşele diferenţe economice. Totuşi, sub stindardul mîndriei naţionale şi a sentimentului că se reparase o imensă nedreptate, lucrurile merseseră în direcţia bună.

Veniseră apoi magrebienii, alăturîndu-se unei populaţii islamice deja numeroase, formate din turcii ce ajunseseră deja la a treia generaţie.

Totuşi, între acele mişcări demografice şi cele actuale exista o diferenţă semnificativă: raportul numeric. Una era să încerci să absorbi periodic zeci, poate sute de indivizi. Teoretic, puteau fi asimilaţi în timp; practic, se dovedise că nu mergea aşa uşor. Şi atunci, la ce se puteau aştepta cînd deschideau porţile pentru grupuri de mii şi zeci de mii de oameni ce soseau în valuri succesive extrem de apropiate? Cum să te aştepţi la o integrare naturală, cînd toate semnele indicau o enclavizare socială - uneori impusă, alteori auto-impusă - generatoare de conflicte interetnice? Cum puteau asimila economic un asemenea aflux de populaţie care, evident, avea să consume cu mult mai mult decît producea - cel puţin pentru o perioadă semnificativă de timp? Cum să pretinzi că diferenţele culturale, ideologice, vor asigura o frumos-declarată „unitate în diversitate", în loc să iei în calcul un posibil haos?

Dar cel mai îngrijorător lucru i se părea Giselei tendinţa autorităţilor de a muşamaliza unele aspecte. Ştia că nu toate fărădelegile comise în ultimii ani pe teritoriul Germaniei le aparţineau acestor migranţi. în unele cazuri, li se aruncaseră în spate pe nedrept. Dar cunoştea şi situaţii cînd, din frînturi de informaţii obţinute de la diferiţi colegi din ţară, părea că versiunea oficială încerca să dea o altă tentă adevărului.

Ea era circumspectă în legătură cu subiectul. îi părea rău de sirieni. Oamenii aceia avuseseră o viaţă întocmai ca a ei, iar aceasta luase sfîrşit în mod brutal. Tot ce le mai rămăsese de făcut era să fugă unde vedeau cu ochii de un război devastator. Dar nu-i plăcea că asta

însemna posibila distrugere a unui nivel de civilizaţie atins de Germania cu atît de multă trudă. O Germanie capabilă să-şi revină după un război pierdut, ce o lăsase fără nimic. Iar alţii veneau să ia de-a gata, să se înfrupte din ceea ce munciseră alţii. Să primească fără să dea ceva în schimb, să modifice ordinea lucrurilor aducînd cu ei o religie opresivă şi o cultură ce trata femeia ca pe un obiect.

Ar fi vrut să discute subiectele acestea, dar învăţase că era mai înţelept să le ţină pentru ea. Corectitudinea politică devenise un fel de bau-bau al societăţii şi orice opinie contrară curentului era tratată ca o boală incurabilă, ce impunea oprobriul public.

Gisela se mulţumea să privească mulţimea aceea pestriţă adunată în gară. Călătorii obişnuiţi păreau miraţi de prezenţa unor forţe de ordine atît de numeroase. Unii se dumireau repede cînd vedeau grupul de activişti adunaţi într-un colţ al peronului, cu baloane şi pancarte inscripţionate „Iubim refugiaţii". Pe o garnitură dezafectată, staţionată pe o linie secundară, un artist al străzii realizase un graffiti cu caractere arabe. Textul avea de-a face cu ideea de primire călduroasă, după cum află de la un arab dintr-un grup ce stătea liniştit alături de activişti. Se lămuri repede că respectivii făceau parte din comunitatea siriană prezentă în Germania, cu un rol crucial în ajutorarea nou-veniţilor. Johann îi spuse că rolul lor era de a servi pe post de interpreţi şi de a ajuta în problemele de logistică.

— Unii dintre ei speră să coboare din tren vreo persoană cunoscută, spuse poliţistul.

— Rude?

— Da. îţi dai seama, uneori nu ştiu cine dintre ai lor mai trăieşte şi cine nu. Iar o parte dintre rude se află pe drum, rătăcind undeva între Siria şi Germania.

Aceasta era latura pasivă a aşteptării. Unii dintre cei prezenţi formaseră un lanţ uman, fiind pregătiţi să transmită din mînă în mînă pachetele cu mîncare adunate într-o piramidă impresionantă. Cîţiva

simţeau nevoia să insiste pe eficienţă, pe faptul că alimentele trebuiau să ajungă cît mai repede la fiecare dintre migranţii flămînzi şi obosiţi după un drum atît de lung.

Atitudinea lor i se părea exagerată poliţistei. în definitiv, era vorba despre nişte necunoscuţi, nu despre cine ştie ce personalităţi ce realizaseră lucruri deosebite. Sau poate nu înţelegea ea prea bine cum stăteau lucrurile în lumea modernă. Totuşi, asta reprezenta latura simplă a problemei. Pînă la urmă, era un gest de ospitalitate al unor oameni paşnici. Autorităţile erau îngrijorate de cealaltă aripă, a extremei drepte. Ei începeau cu proteste paşnice, ce degenerau aproape întotdeauna. în Dortmund fusese nevoie de doar 29 de partizani ai partidului „Die Rechte" pentru a se ajunge la bătăi în urma cărora trei poliţişti fuseseră răniţi.

Situaţii ca aceea reprezentau, din fericire, excepţii. în gara din Stuttgart lucrurile păreau, deocamdată, calme. în timp ce patrula pentru a depista eventualii extremişti, Gisela profită ca să admire caracteristicile deosebite ale construcţiei. Faţada era fabricată din piatră de var, acoperită cu cărămizi, în timp ce pereţii interiori erau formaţi din gresie şi tuf. Pilonii de beton dădeau un aer modern sălii principale, structura îmbinînd elementele conservatoare - date de decoraţiuni şi aerul monumental - cu cele progresiste, cum erau structurile din lemn parţial plate ale acoperişului.

Era greu de crezut că, despre un loc atît de aglomerat, se putea spune că „s-a trezit la viaţă". Totuşi, tumultul ce acom- panie sosirea vagoanelor cu refugiaţi trecu asemenea unui val prin mulţimea de călători şi gură-cască. Insistenţa pentru o bună organizare a celor ce aveau grijă de pachetele cu mîncare dădu roade. Fiecare migrant ce cobora primea imediat de-ale gurii şi - observă poliţista - haine şi obiecte de igienă de strictă necesitate. Deşi epuizaţi, nou-veniţii erau încîntaţi de primire, mulţumind cu feţe radioase. Gisela se văzu nevoită să recunoască faptul că nu se aştepta la ce vedea. Şi-i închipuise pe

migranţi sosind în grupuri formate din cîte un bărbat cu robă albă şi capul acoperit de *kejjiyeh*, înconjurat de femei în negru, cu faţa ascunsă de *burka* sau, în cazul fericit, *hijab-u* ce lăsa întreaga faţă descoperită, secondaţi de o droaie de copii sărăcăcios îmbrăcaţi. Spre surprinderea ei, imaginea era complet diferită.

într-adevăr, hainele erau ponosite şi murdare, dar asta se datora călătoriei îndelungate în condiţii improprii. Poliţista auzise despre tratamentul de care avuseseră parte cîţiva refugiaţi în Ungaria. Unii străbătuseră pe jos sau în bărci o bună parte din drum, pînă ajunseseră în locuri unde, des- curcîndu-se cum puteau, erau preluaţi de autorităţile ţărilor Uniunii Europene. Dar, dincolo de îmbrăcăminte, de pielea mai întunecată şi de igiena precară, refugiaţii arătau ca orice om năpăstuit de soartă. Giselei îi sări în ochi o fetiţă cîrlionţată îmbrăcată cu un impermeabil ocru, cu două dungi albe pe mîneci, căreia un băiat neamţ ce nu părea să aibă mai mult de zece ani îi întindea un bol cu dulciuri. Văzu şi un bărbat între două vîrste ce purta o geacă albastră de fîş peste un tricou vernil şi chiuia de zor, sărbătorind asemenea fotbaliştilor după marcarea unui gol şi strigînd de zor „Merkel, te iubesc! Ai o inimă mare" într-o engleză stîlcită. Un tînăr într-un tricou alb cu dungi şi o pereche de blugi jerpeliţi salută lumea, oarecum timorat, şi răspunse întrebării unui ziarist cu un scurt „Acum mă simt în siguranţă".

Discrepanţa dintre ceea ce aşteptase să vadă şi ceea ce se afla în faţa ei era imensă. îi rămăsese întipărită în minte imaginea celor salvaţi după prăbuşirea celor două turnuri gemene din Manhattan. Arătau la fel de jerpeliţi, de murdari, de dezorientaţi. Ba, spre deosebire de ei, refugiaţii erau veseli, de parcă ajunseseră pe pămîntul făgăduinţei.

Din dorinţa de a ajuta, activiştii îngreunau trierea refugiaţilor. Insistau să aibă grijă ca fiecare om să primească pachetele cuvenite, dereglînd adesea surogatul de flux ordonat pe care încercau să-l creeze autorităţile. Animaţi tot de intenţii bune, reprezentanţii comunităţii siriene din Germania reuşeau şi ei să amplifice haosul.

într-o zonă aflată destul de departe de Gisela se creă o busculadă. Un sirian se agita de zor, susţinînd sus şi tare că o rudă de-a lui trebuia să vină cu transportul respectiv, iar el n-o văzuse. Un reprezentant al autorităţilor îi dădu asigurări că toţi refugiaţii urmau să fie trataţi foarte bine.

— Nu înţelegi! strigă arabul. Dacă n-o văd, o s-o trimiteţi în cine-ştie-ce colţ al ţării! Cum mai dau de ea?

Observaţia că acel gen de probleme se putea remedia ulterior, deoarece refugiaţii erau continuu monitorizaţi şi, în plus, aveau acces la telefoane şi internet, nu beneficie de o primire favorabilă. Sirianul începu să înjure şi poliţia din apropierea lui se văzu nevoită să intervină pentru a-l îndepărta. Gisela urmări scena, atentă în acelaşi timp la posibile manifestări similare. Ochii îi căzură pe un refugiat care observase şi el incidentul. Era înalt şi slab, îmbrăcat cu o geacă bej, ponosită. Neras, avea obrajii supţi iar părul slinos avea nevoie de şampon. în ciuda aspectului general deprimant, ochii căprui schimbau toată apariţia, ieşind în evidenţă de sub arcadele proeminente. Păreau plini de viaţă, electrizanţi.

— E urît să insulţi poliţia aşa, comentă posesorul lor într-o germană cu accent pronunţat. Toţi cei de aici încearcă să ne ajute.

Gisela nu reuşi să-şi dea seama dacă-l reţinuse din cauza vorbelor respective, a faptului că ştia limba germană - spre deosebire de restul refugiaţilor ce cunoşteau, în cel mai bun caz, engleza - sau datorită privirii pătrunzătoare. însă îl recunoscu din prima clipă cînd îl zări printre cei pe care urma să-i însoţească la Biihl. Stătea alături de o tînără tăcută, dînd impresia că o proteja. Poliţista presupuse că era soţia lui şi o studie cu atenţie. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, înflorată. îşi ţinea mîinile în poală şi privirea în pămînt. Chipul cu contururi ascuţite - atît cît reuşi să-l vadă poliţista - era drăguţ, dar părea caucazian. Părul castaniu, nespălat, îi cobora pleoştit pînă la baza gîtului. Gisela nu reuşi să-şi dea seama care era legătura dintre cei doi.

Nu se comportau ca doi soţi şi, pe de altă parte, s-ar fi aşteptat ca un sirian să aibă o nevastă arăboaică. Dar se vedea cu ochiul liber că bărbatul o proteja intr-un mod lipsit de ostentaţie.

Abia mai tîrziu, după ce ajunseră în Biihl, îi cazară pe refugiaţi în containerele provizorii pregătite pentru ei şi se duse acasă, poliţista îşi dădu seama că mai era un lucru care o nedumerea: de ce o interesase în asemenea măsură omul cu pricina, de simţise nevoia s-o studieze pe femeia de lîngă el?

Adormi spunîndu-şi că, mai mult ca sigur, îl percepuse în toată harababura de acolo nu ca pe un element exotic dintr-o ţară îndepărtată, ci ca pe un om la fel ca ea. *Un fel de revelaţie*, îşi mai spuse înainte ca somnul s-o răpună.

*

— în cinstea ta, Heinrich!

Urarea Nanei, vecina bătrînului, fu însoţită de ridicarea paharelor. Toţi emanau o stare de bună dispoziţie. Doar Helga şi Martin simulau. Femeia se uita în jurul ei cu tristeţe, convinsă că aceea avea să fie ultima lor reuniune.

Se adunaseră cu toţii la Gasthaus, în Unzhurst. Veniseră la amiază, punctuali cu toţii, şi se aşezaseră la masa în formă de L rezervată lor. într-un colţ, pe o măsuţă, fuseseră aranjate cadourile primite: sticle de vin, ghivece cu flori, coşuleţe cu cîrnaţi, borcane cu dulceaţă sau miere, plicurile cu bani, *gutschein*[1]. în încăperea alăturată - delimitată, dar tară nimic care s-o separe de aceasta - erau mese rotunde unde veneau clienţii ocazionali. Unul dintre ei era Gisela. Un bărbat pe care Helga îl văzuse în preajma ei cînd plecaseră spre local rămăsese lîngă casă.

Oftă. Poliţista nu înţelesese nimic.

---

[1] Felicitare valorică unde este trecută o anumită sumă ce poate fi cheltuită doar în magazinul de unde a fost cumpărată.

După supa servită în boluri mici, urmă salata asortată. Helga îşi însoţise tatăl cînd aleseseră meniul pentru ziua respectivă - deşi acesta era identic cu cel din anul precedent şi cu cel dinainte. Dar dorise să petreacă alături de el cît mai mult din puţinul timp ce era convinsă că-i mai rămăsese.

— Anul ăsta parcă nu te-ai mai ocupat de grădină ca de obicei, comentă Klaus, vărul femeii.

— Ei, cum nu!? se îmbufnă bătrînul. Am tăcut ca-n fiecare an.

— Aşa, aşa, Klaus, mulţumesc c-o spui şi tu! interveni bucuroasă Nana. Eu îl bat la cap aproape în fiecare zi cu asta, iar el nu recunoaşte.

— Cînd veţi avea vîrsta mea, o să văd eu cum o să vă mai descurcaţi, se apără Heinrich.

— Şi-atunci de ce nu m-ai lăsat să-l trimit şi la tine pe băiatul care-mi tunde mie pomii? replică vecina.

— Pentru că ţi i-a ciuntit pe toţi, de-aia! O să mai treacă vreo doi ani pînă o să ai iar kiwi şi curmale.

Aparenta ciondăneală se termină într-un hohot general de rîs. Celor doi le plăcea să se-mpungă, dar o făceau cu drag. Helga se bucura că Nana mai arunca cîte un ochi la ce făcea tatăl ei, după ce acestuia îi murise soţia. Ba chiar, de cîteva luni bune, îl invita în fiecare dimineaţă la ea la cafea.

— Oamenii în vîrstă nu-şi mai găsesc locul. Li se pare că sunt inutili, au nevoie de o rutină care să le dea impresia că merită să trăiască, îi spusese aceasta. Mai ales o persoană ca Heinrich, care a fost un om activ toată viaţa.

Pe Helga o amuzase remarca. Nana, vecina, părea să ignore că nici ea nu mai era demult la prima tinereţe. Dar avea, într-adevăr, mai puţini ani decît tatăl ei.

— Tu mai bine mi-ai spune cum mai merge treaba la tine la lucru, contraatacă bătrînul, privind spre Klaus.

— Chiar bine.

— Cum îi zice firmei? se interesă Michael, unul dintre vecini.

— SGL Carbon. Produce grafit.

— Şi parcă lucraţi cu japonezii, nu? preluă Heinrich din nou frîiele discuţiei.

— Departamentul meu, da.

— A, mi-aduc aminte! se băgă în vorbă şi Greta, verişoara lui Heinrich.

Helgăi i se păruse mereu puţin sărită de pe fix. Indiferent despre ce se vorbea, dădea impresia că auzea pentru prima oară şi că lucrul respectiv o entuziasma teribil.

— Ne-ai povestit odată cum sunt japonezii, ce obiceiuri au...

— Da.

— Ah! comentă încîntată Greta. Mi-amintesc şi asta! Spuneai că ei zic mereu „da" în timpul discuţiilor, dar asta nu înseamnă că sunt de acord cu tine, ci doar îţi arată că te ascultă.

— Aşa e, încercă s-o tempereze Klaus, conştient că femeia avea să continue pe tema cu pricina dacă era lăsată. Se ocupa de asta un coleg de-al meu, originar din Romînia, după care el s-a mutat la Bosch şi am ajuns eu în locul lui. Bine, acum am înţeles că se-ntoarce, dar nu pe postul meu.

— Romînia? Pe unde vine asta? întrebă Greta.

Imediat, doi vecini ai lui Heinrich se grăbiră să-i explice, unul dintre ei amintind că erau romîni şi în Unzhurst - două femei, mai exact - ce îngrijeau un domn care nu mai putea să se deplaseze decît cu mare greutate.

Discuţia alunecă apoi spre migraţie. Unii considerau că un flux normal de persoane constituia ceva benefic, dar că sosirea unor grupuri mari - de genul celui adus cu o săptămînă înainte în land şi, în particular, în Biihl, se putea dovedi greu de gestionat. Alţii considerau că era firesc să acorzi azil unor oameni ce fugeau de un război ce le devastase ţara şi le măcelărise familiile, dar existau şi două voci ce

susţineau că germanii riscau să ajungă, în vreo două decenii, minoritari în propria ţară.

Heinrich puse capăt discuţiei într-un mod radical.

— Nu ştiu cum e-n cazul vostru, dar mie mi-e ruşine de fiecare dată cînd îmi amintesc ce le-au făcut părinţii şi bunicii noştri altor popoare. Asemenea fapte sunt de neconceput, indiferent de scop. Şi, cînd vorbiţi despre germani, la cine vă referiţi? La imigranţii care au venit să ne ajute să ne refacem ţara după război şi sunt deja aici de trei generaţii?

— Ne-au ajutat şi ei, spuse Michael, dar nu le poţi acorda lor toate meritele. Am muncit şi noi pe brînci.

— De acord! Dar nu cred că poporul nostru are dreptul să le judece pe celelalte. Cred că încă măcar un secol ar trebui să stăm ruşinaţi şi nici atunci nu ne vom fi spălat de toată vina grozăviilor comise.

Majoritatea celor de la masă nu-i împărtăşea opinia, dar, din respect pentru faptul că era sărbătorit, subiectul fu abandonat.

Veni felul al doilea - platouri cu carne de pui, de porc, de vînat, cu cartofi - stropite din belşug cu băutură, iar discuţiile se îndreptară în alte direcţii, purtîndu-se mai ales în grupuri mici.

— Am mîncat cam repede, constată Heinrich după ce isprăviră. Sala e rezervată pînă la şapte, aşa că propun să mergem la o mică plimbare şi să ne-ntoarcem după aia pentru desert.

Toţi se declarară de acord, dar vecinii preferară să se ducă pe la casele lor, să tragă un pui de somn. Doar rudele rămaseră alături de bătrîn, care le invită la o plimbare prin cimitir. Se opriră în faţa mormîntului soţiei sale.

— După ce-o să mor şi trece anul, să schimbaţi monumentul ăsta. M-am săturat de el.

— De ce? Oricum n-o să-l mai vezi, se amuză Klaus.

— O să ştiu şi-o să mă irite teribil, chicoti bătrînul.

Helga nu găsea nimic amuzant în discuţia cu pricina. îi aruncă lui Martin o privire de genul „ţi-am zis eu!", iar acesta se simţi obligat să comenteze.

— Mai ai pînă mori! N-are sens să ne batem capul de-acum cu asta.

Socrul său îl privi cu un ochi critic.

— La cum arăţi, tare mi-e teamă c-o s-o faci tu înaintea mea! Arăţi ca un schelet şi ţi-a crescut şi chestia aia urîtă, verde, pe gît.

Martin se grăbi să-şi aranjeze gulerul cămăşii, încercînd să mascheze locul menţionat.

— Un ganglion umflat, spuse el. Stai liniştit, că am fost la medic, mi-am făcut toate analizele...

— Vezi că nu mai ai douăzeci de ani. După o vîrstă, trebuie să te ocupi mai atent de sănătate.

— Aşa e. După ce vin rezultatele, promit să mă ţin de tratament pînă trece prostia asta.

— Şi pune naibii mîna de mănîncă mai serios! Azi-mîine n-o să te mai văd de slab ce eşti. Şi la masă abia ai înfulecat, de parcă erai o adolescentă obsedată de siluetă.

— Hei! se prefăcu revoltată Elsa.

— Lasă, draga mea, că tu ai mîncat normal faţă de tac-tu!

— Ei, Heinrich, ştii cum e... Sunt învăţat să alerg mereu dintr-o parte în alta, e multă muncă, multă presiune... Nu mai sunt în stare să stau la masă, să bag în mine. Tu ar trebui să mă-nţelegi şi să mă susţii, că eşti un om la fel de activ!

— Niciodată nu mi-am neglijat trupul, ridică bătrînul arătătorul, atenţionîndu-1.

Helga o căută din priviri pe Gisela, dar poliţista nu se zărea nicăieri. *Probabil s-o fi plictisit,* îşi zise. Nu ştia de ce se consuma atîta. Era clar de la început că nu înţelesese ce-i ceruse.

Se mai plimbară o vreme, apoi reveniră la local şi savurară desertul

compus din budincă şi îngheţată. La ora şapte fix, ospătarii începură să strîngă mesele, pornind dinspre locurile părăsite de cei ce plecaseră mai devreme spre locuinţele lor.

Helga vru să-şi însoţească tatăl spre casă, dar acesta i-o tăie scurt:

— Nu, că trebuie să vine cei din cor să-mi cînte!

— Oh, aşa e, am uitat...

Abia atunci îşi dădu seama că, în cazul oamenilor cu pricina, nu se schimbase nimic din ritual. Poate că, într-adevăr, totul era doar în mintea ei. Poate că bătrînului i se păruse obositor să petreacă o zi întreagă la local şi de aceea comasase toţi musafirii după-amiaza.

Zîmbetul triumfător al lui Martin - de data asta un „ţi-am zis eu!" venit din partea sa - îi răspunse la întrebări.

3. Viaţa înseamnă compromisuri

Deşi afară era cald şi soare, drumul din faţa maşinii îi apărea Helgăi vălurit, de parcă ar fi fost strecurat prin stropi de ploaie. Oricît se pregătise interior pentru momentul acela, vestea o lovise cu duritatea unui baros. încercase să rămînă tare, fermă, în timp ce discutase cu cei de la pompe funebre, dar acum, în timp ce se întorcea în Bühl, lacrimile spărseseră zăgazurile şi-i umpluseră ochii, pornind apoi în pîrîiaşe subţiri pe obraji.

Le şterse cu dosul palmei, căutînd să rămînă concentrată la şoseaua ce se întindea înaintea ei.

Simţise că soneria telefonului, ce cîntase fix la 9:47, prevestea ceva rău. Apoi, cînd văzuse că o apela Nana, nu mai avusese niciun dubiu.

— Dacă am văzut că nu vine la cafea, m-am dus să văd ce s-a-ntîmplat, îi comunicase femeia. L-am găsit în pat, ţeapăn. Zîmbea.

Aşa arăta şi cînd ajunsese Helga în Unzhurst. Chipul acela destins, de om împăcat, o făcuse să nu mai simtă aşa greu povara pierderii. *Poate că acum e într-o lume mai bună,* îşi spusese. încercase să-şi

amintească ultimele cuvinte auzite din gura lui în seara precedentă, cînd îl sunase să vadă cum se mai simţea. îi spusese că se pregătea să se uite la meci, la Cupa Mondială de fotbal. Pomenise ceva deosebit? Nu. Doar discuţiile obişnuite. Era bine, mîncase puţin de cină, îşi scosese o bere din frigider... Grădina arăta splendid... Apoi îşi uraseră „noapte bună".

Niciun semn. Pînă şi glasul fusese cel obişnuit, cu tonalitatea şi forţa potrivită. Helgăi îi părea rău că nu se gîndise să-i spună că-l iubea. O făcea rar - bătrînul ei tată nu aprecia asemenea efuziuni - dar acum îşi dorea s-o fi zis. Să ştie că ultimul lucru pe care i-l dăruise înainte ca el să plece în călătoria fără întoarcere fusese o declaraţie a dragostei ce i-o purta. Mai mult ca sigur că ar fi certat-o pentru „sentimentalismul ieftin", cum denumea el genul acela de efuziune verbală, dar n-ar fi contat. Acum, în drum spre casă, s-ar fi simţit mai împăcată.

Şi totuşi...

Exista ceva deosebit. Dar era atît de bine camuflat, încît putea cu uşurinţă să treacă neobservat.

De obicei, vorbeau la telefon de două ori pe săptămînă. După aniversare, îl sunase în fiecare seară. în alte ocazii cînd se întîmplase să discute mai des ca de obicei, bătrînul îi făcuse observaţie, considerînd că-l sufoca. De data aceasta, însă, nu spusese nimic. Răspunsese în fiecare seară la apel, cu vocea lui groasă, uşor spartă şi nu se simţise niciun pic de aga- sare în tonul folosit. Ca şi cum încerca să profite de puţinul timp rămas. Ca şi cum ar fi ştiut.

Strînse volanul. *Ai văzut că am avut dreptate?* îi comunicase mental poliţistei în clipa cînd Nana îi comunicase tragica veste. Apoi nu mai avusese vreme de asta, preocupată de întocmirea formelor legale. Acum, gîndul îi revenise. Ezită. Mai mult ca sigur că femeia în uniformă avea să-i spună acelaşi lucru ca data trecută. Ea îşi făcuse datoria - o văzuse în Unzhurst la data petrecerii.

Helga îşi dădu seama că, probabil, părea nebună în ochii ei. Cam ca

atunci cînd cineva ar fi raportat că avea o casă bîntuită. Era nehotărîtă. Să meargă din nou acolo, insistînd pentru ceva ce ei i se părea evident, riscînd să fie considerată nebună? Sau să renunţe, să lase lotul să fie îngropat odată cu trupul părintelui ei. în defitiniv, bătrînul murise cu zîmbes- tul pe buze, liniştit. Mai conta altceva?

Şi-ar fi dorit un sfat. De la Martin n-avea ce aştepta. Omul îi spusese clar opinia lui legată de subiect. Rainer? O urma conştiincios; imaginea maşinii lui bleumarin, în oglinda retrovizoare, o ajuta să păstreze simţul realităţii.

îl apelase imediat ce vorbise cu Nana.

— Alo?

Vocea uşor nazală o unsese pe suflet. în clipa aceea ar fi stat doar s-o audă, s-o liniştească.

— Iubito, s-a întîmplat ceva?

— A murit tata, spusese sec.

— Of, draga de tine...!

Fusese atîta empatie în acea expresie simplă, încît o podidise plînsul.

— Unde eşti? Vin la tine acum! se precipitase Rainer.

Ar fi vrut să-i spună că nu trebuia să se agite, că n-avea nimic, ci doar se descărca. Dar nu reuşise. Plînsese în hohote, larimile i se împletiseră sub bărbie, iar în gît avusese un nod ce nu lăsa să treacă decît scîncete. îi luase mult pînă se liniştise, timp în care Rainer păruse un leu în cuşcă, cerîndu-i disperat să-i spună cum putea ajunge la ea.

— E ok, şoptise femeia în cele din urmă. Trebuia să mă descarc şi... m-am folosit de tine.

încercase să dea ultimelor cuvinte un aspect de glumă; nu era sigură că reuşise.

— Sunt o grămadă de lucruri de care trebuie să te ocupi, insistase Rainer. Te ajut cu ele.

— Mă descurc, îl asigurase ea. O să vorbesc cu Martin şi...

— Ştii bine că el doar te va încurca. Sau te va enerva, lucru de care n-ai nevoie acum.

— A ţinut la tata. Nu cred că...

Rainer o întrerupsese din nou.

— Nu la asta m-am referii. Dar acolo unde tu vei vrea să faci intr-un fel, el va veni cu o altă idee. Orice faci, va critica şi va zice că ar fi trebuit altceva.

— Ai dreptate, recunoscuse Helga cu jumătate de gură.

— Ştiu. Lasă-mă pe mine să te ajut. Hai să ne-ntîlnim şi vedem după aia.

Nu fusese sigură că era o idee bună. Să umble cu Rainer în văzul lumii, intr-un moment ca acela, putea fi nepotrivit. Dar n-avusese putere să lupte; nu în acele clipe. Acceptase, resemnată, că gestul îi va atrage oprobriul lui Martin. O ipocrizie, cîtă vreme amîndoi stabiliseră că, în zilele următoare, aveau să bage actele de divorţ.

De ce considera că era firesc să rămînă o victimă? De ce să-f menajeze pe el, punîndu-se pe ea pe ultimul loc? Ea avea nevoie de sprijin în momentul acela, iar singurul de care dispunea era Rainer. Şi atunci, de ce atîta mascaradă?

Aşa fusese educată. Acelea fuseseră vremurile în care crescuse, valorile respective le sădiseră părinţii în mintea ei. Cînd venise vorba despre pictură, propriul tată îşi susţinuse mai mult viitorul ginere decît fiica. Nu-i dăduse niciodată o explicaţie clară pentru acea trădare. Nici nu i-o ceruse. Dar suferise cumplit. Doar mama o consolase.

— Tu vei avea copii. Va trebui să te ocupi de casă, n-o să ai timp.

— Nu voi renunţa la pictură! replicase tăios.

Nu ştia de ce simţise nevoia să-şi admonesteze mama pentru gestul tatălui. Poate pentru că i se păruse că-i ţinea lui partea, în loc să-şi susţină fiica.

— Nici nu trebuie. Va rămîne hobby-ul tău.

Ceea ce pentru Martin devenea o sursă de venit, ei îi era admis doar ca pasiune pentru timpul liber. O durea că părinţii nu păreau să înţeleagă unde greşiseră, cît de mult o marcase acea optică, acea poziţie de inferioritate insuflată pentru simplul fapt că era femeie. O stare ce o determinase, de-a lungul vieţii, să se pună mereu pe plan secund. Cu o singură excepţie - relaţia cu Rainer, evadarea ce-o ajutase să rămînă în viaţă. Dar şi acolo fusese pe punctul să abandoneze cînd relaţia lor discretă ieşise la lumină.

Se surprinse întrebîndu-se dacă nu cumva îi transmisese mai departe Elsei aceeaşi mentalitate. Nu, în niciun caz! Fata ştia să spună ce dorea, era independentă. Lecţia pe care le-o dăduse în seara vernisajului era elocventă în această privinţă.

Pînă la urmă, acceptase să-l ia pe Rainer cu ea. Avea nevoie de un sprijin în momentele acelea, iar bărbatul se ridicase la înălţimea situaţiei. Se ocupaseră de formalităţi, iar bătrînul ajunsese pe mîna celor de la pompe funebre. Lucrurile merseseră ca unse acolo, deoarece se pare că bătrînul semnase un fel de contract prin care plătise anticipat, în rate, tot ce ţinea de problema aceea. Un fel de asigurare ce permitea urmaşilor să scape fără cheltuieli.

Acum trebuia să ajungă acasă şi să trimită *karte* celor pe care voia să-i cheme la înmormîntare. De fapt, să meargă la Rainer, în locul ei de refugiu.

Totuşi, un gînd nu-i dădea pace. Se decise, în urma unui impuls de moment, şi viră pe strada ce ducea către secţia de poliţie. Rainer o apelă, nedumerit.

— Am ceva de rezolvat, îi spuse femeia. Tu poţi merge acasă, să mă aştepţi acolo.

— Vin cu tine, replică bărbatul pe un ton ce nu admitea contrazicere.

O găsiră pe Gisela Schwarz completînd un raport. Cînd îi văzu,

poliţista se strădui preţ de cîteva clipe să-şi amintească unde o mai văzuse pe Helga. Faţa bărbatului nu-i era familiară.

— Am mai fost aici acum vreo două săptămîni, pentru un caz mai... aparte, începu Helga. Legat de tatăl meu.

— Ah, da, ştiu! Cu aniversarea şi un posibil deces. Am fost personal acolo, m-am asigurat că nu exista nicio ameninţare.

— Da, v-am văzut şi vă mulţumesc pentru solicitudine.

Gisela zîmbi protocolar. Helga căută un mod de a lega cele spuse de ideea următoare, dar nu reuşi. Trînti sentinţa fără nicio cosmetizare:

— Tata a murit.

— înţeleg... îmi puteţi da mai multe detalii?

— Nu s-a mai trezit din somn. L-a găsit o vecină, azi dimineaţă. Medicii au zis că i s-a oprit inima în timp ce dormea.

— Aha. Deci aţi sunat la 112.

— Evident! se burzului Helga. Nu aşa era normal?

— Ba da, dar aţi fi surprinsă cîtă lume n-o face. Sau cîţi nu ştiu că mortul trebuie văzut de un medic care să constate cauza decesului.

Doamna Lippmann strîmbă din nas, nemulţumită, dar nu comentă. Simplul fapt că poliţista îşi închipuia că ea ar putea fi ca respectivele persoane dovedea cît era de limitată. Cum să se mai mire că nu putea înţelege că moartea tatălui ei nu putea fi ceva firesc?

— Ok, concluzionă Gisela. Dacă aţi venit aici, bănuiesc că doriţi să anchetăm cauzele morţii.

— Da.

— O să vă rog să daţi o declaraţie, dumneavoastră şi soţul.

— Nu-i soţul meu, replică grăbită Helga. E un prieten care m-a ajutat cu formalităţile.

— Ah, înţeleg...

Poliţista nu comentă mai mult, deşi îi era clar că lucrurile nu arătau

atît de simple cum dorea reclamanta să le prezinte. Gesturile, posturile, aerul de familiaritate degajate de cei doi indicau fără niciun dubiu că între ei erau mult mai multe. în timp ce Helga completa declaraţia, Gisela îl studie pe furiş pe bărbat. îi dădea în jur de patruzeci de ani. Părul blond, tuns scurt şi ochii albastru-oţel s-ar fi potrivit perfect pentru rolul unui ofiţer SS din vremurile de demult. Chipul avea ceva din duritatea unei sculpturi în piatră, dar emana un aer de om blînd, aşezat, tandru cu persoanele apropiate. în orice caz, dovedea o empatie şi o atenţie aparte faţă de tot ce ţinea de femeia de lîngă el. Dacă nu era soţul acesteia, cu siguranţă nu putea fi numit simplu prieten. Şi, luînd în calcul reacţiile Helgăi, n-avea de-a face cu o iubire neîmpărtăşită a individului, ci de una reciprocă. *Un amănunt ce nu ttebuie neglijat,* îşi spuse.

Se despărţiră zîmbindu-şi politicos, cu Helga convinsă că demersul ei nu urma să aibă niciun rezultat, iar Gisela curioasă mai mult despre aparenta legătură dintre cei doi decît despre un caz în care nu vedea decît alergătură fără rost.

*

— ...Acum şi-n vecii vecilor, amin!

Preotul îşi încheie slujba făcînd semnul crucii. Cei prezenţi se apropiará de mormînt, unde aruncară fire de trandafiri peste sicriu. îşi luară apoi rămas bun de la familia îndoliată şi se retraseră, pe rînd. Elsa îi privea tristă. Doar atît valora viaţa unui om. îl cunoscuseră, trăiseră alături de el diverse momente din viaţa lor, iar acum veniseră, ascultaseră o slujbă, aduseseră un ultim omagiu, apoi plecaseră să-şi reia firul firesc al existenţei, întrerupt pentru o clipă efemeră.

Omul acela, ce mustise de energie, ce-o răsfăţase pe cînd era o copilă mică şi prostuţă, se prăpădise. Fata se uită la mama ei. Durerea se citea pe chipul femeii, dar Elsa ştia că ea urma să fie alinată de bărbatul acela ce păşise în lumea lor, spărgînd-o în cioburi ce nu puteau să mai

fie lipite vreodată.

Rainer. îl ura. Dacă n-ar fi fost el, poate că i s-ar fi oferit şansa unei familii normale. Nu neapărat fericite - ştia că asta se-ntîmpla doar în filme - ci a uneia suficient de calde încît să se simtă „acasă" în mijlocul ei. Se bucura că individul nu-şi făcuse apariţia la înmormîntare, cum se întîmplase la vernisaj. Aparent, găsise în el măcar o ultimă urmă de decenţă, de bun simţ.

îşi privi tatăl. Era trist, dar nu arăta suferinţa unuia căruia mortul îi deschisese calea spre o carieră de succes. O suferinţă reţinută - posibil mimată, în bună parte, la cum îl cunoştea. Cel puţin faţă de ea, bunicul fusese mult mai deschis, mai apropiat sufleteşte. Pe vremea cînd era doar o fetiţă, ce-i drept. Mai tîrziu, nu-şi mai făcuse ea atît de mult timp să petreacă alături de el. Fusese ocupată cu şcoala, cu colegele, cu dramele adolescenţei...

Acum îi părea rău. Şi-ar fi dorit să-l vadă mai des, să-i fie alături la final, aşa cum el îi fusese cînd făcuse primii paşi. îşi dădu seama că regretele nu mai foloseau la nimic. Şi nimănui.

Atunci, de ce se mai gîndea la asta?

Pentru că l-am iubit, îşi răspunse. Şi viaţa mea a devenit mai goală fără el. Chiar dacă ne-am întîlnit rar, ştiam că e acolo, un reper, un reazăm, un element de stabilitate. Că puteam merge oricînd să-l văd, puteam să sun să-l aud, puteam să...

Acesta era răspunsul simplu, cel de suprafaţă, Venea din suflet, dar privea doar superficial problema. Elsa ştia că, în spatele lui mai era un altul. Unul înspăimîntător. Monstrul din umbră.

Spartă, lipită prost, lumea ei stătuse laolaltă pînă atunci. Se pregătea, însă, lovitura de ciocan, cea care avea să spulbere totul în cele patru vînturi.

Urmări, ca pe un film derulat în altă lume, cum pămîntul acoperea groapa. Crucea de lemn şi ghivecele cu flori aşezate de rudele apropiate întregiră cadrul. Peste un an, în jurul locului urma să se

construiască un cadru de beton, iar crucea de lemn avea să fie înlocuită cu una din piatră - probabil comună cu a bunicii.

Peste un an...

Cum va arăta viaţa mea peste un an? se întrebă fata. Simţi tentaculele groazei, reci, urcînd prin trupul ei, prinzîndu-i inima într-o menghină.

— Elsa?

Tresări. Mama ei o privea îngrijorară.

— Eşti bine?

— Da-da, o asigură ea grăbită. Mă gîndeam la bunicu', la jocurile de cînd eram mică.

Helga o strînse în braţe şi o sărută pe creştet.

— Ne va lipsi tuturor, recunoscu. îşi luă fiica de braţ şi continuă: Hai, să mergem la restaurant.

Fata îşi amintea că văzuse cîndva, împreună cu Kirsten, un documentar despre obiceiurile de înmormîntare din Balcani. O frapase agitaţia ce înconjura evenimentul pe acele meleaguri. Persoane adunate în jurul sicriului, plîngîndu-şi disperarea pierderii - nu, urlîndu-şi-o de-a dreptul. Care mortuare urmate de procesiuni uriaşe trecînd prin faţa oamenilor ieşiţi la porţi. Slujbe interminabile ţinute de preoţi cu haine fistichii şi poleieli aurite precum ale personajelor din basme, ori sobre ca ale asceţilor. Sute de oameni mîncînd şi bînd laolaltă, întru pomenirea celui plecat dintre ei. Coroane cu flori în unele locuri. Jocuri nocturne de cărţi în preajma mortului, pentru a nu-l lăsa singur, în altele. Mobilier dat de pomană apropiaţilor, altundeva.

Kirsten fusese oripilată. I se păruse un circ menit nu să aducă un omagiu persoanei decedate, ci, dimpotrivă, o ultimă batjocură. Elsa fusese încercată de sentimente amestecate, dar acum o vedea cu alţi ochi. Chestia sobră la care asistase i se părea prea seacă, prea mică. Ca o notă de subsol.

Spre deosebire de Balcani, aici mergeau la pomană doar

membrii familiei. O masă simplă, cu şniţel şi pîine, asezonată cu puţină bere. O replică palidă a mesei aniversare din urmă cu cîteva zile, ţinută tot pentru bunicul ei - doar că atunci el fusese prezent.

Ascultă dezinteresată discuţiile despre ce avea să facă mama ei cu casa din Unzhurst.

— O vinzi? se interesă unchiul Klaus.

— Deocamdată nu m-am gîndit la asta. O vreme o ţin, pînă mă decid.

Decizia ei, observă Elsa scăparea involuntară. Nu se obosise să-şi includă şi soţul în propoziţie, nici măcar de dragul păstrării aparenţelor. Fata simţea cum lumea ei aluneca tot mai tare pe pantă, către un abis întunecat.

— Dacă te hotărăşti s-o dai, să ne spui. Angela şi cu mine vorbeam de multă vreme cum ar fi să ne mulăm într-un loc mai liniştit. Nu-i aşa, dragă?

— Da-da, confirmă femeia. Şi chiar ne place aici, aşa că...

— Sigur, de îndată ce mă hotărăsc, vă anunţ.

Dintr-o parte „să ne spui", „vorbeam", „să ne mutăm", „de place". Din cealaltă „mă hotărăsc", „vă anunţ". „Noi" versus „eu". Elsa simţi că o podideşte plînsul. Se scuză că avea nevoie la toaletă şi părăsi grăbită masa. încuiată în baie, plînse tăcut, fără a simţi nicio uşurare. Dimpotrivă, coşul pieptului era apăsat de o greutate uriaşă.

Ce faci?

Măplicti, răspunse Kirsten. Tu? S-a terminat?

S-a terminat, răspunse Elsa, dînd vorbelor un cu totul alt înţeles decît prietena ei.

Hai la mine! Nu sta singură.

Tînăra acceptă imediat oferta. Cum ajunseră în Biihl, se duse la ea. Ar fi facut-o şi fără să primească invitaţia. Pe drumul de întoarcere, avusese mereu un nod în gît, temîndu-se ca ai ei să nu deschidă subiectul ce-i dădea coşmaruri. N-o făcuseră, ci păstraseră o tăcere

apăsătoare, lî fel de greu de îndurat precum o ceartă. Tensiunea era acolo, palpabilă, precum un chip fioros ce pîndea în spatele ferestrei într-un film de groază.

Sentimentul de alienare n-o părăsi nici cînd ajunse la Kirsten. Se trînti pe patul acoperit cu o cuvertură neagră, inscripţionată cu cranii, pentagrame şi lumînări fumegînde.

— Cum eşti?

— Ca dracu'. Nu se vede?

— Discuţii naşpa?

— De rahat totul, admise Elsa. Gata, un om care ne-a influenţat tuturor vieţile s-a dus, iar noi ne vedem de-ale noastre ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat! Parcă mă uitam la un film. Actorii şi-au pus măştile de spectacol, au jucat rolul şi gata.

— Fiecare suferă în felul său. Faptul că n-au arătat...

— N-ai fost acolo, n-ai cum să-nţelegi! o întrerupse iritată Elsa. Ştiu ce-am văzut, ce-am simţit. Ipocrizie. Deşertăciune.

Kirsten tăcu. Prietenei ei îi plăcea să folosească expresii pompoase cînd voia să pară importantă. Şi, uneori, se considera centrul universului. Nici prin gînd nu-i trecuse în clipa aceea că-i ţinea teorii uneia ce-şi pierduse mama. O fată care, multă vreme, îşi simţise sufletul amorţit, incapabil să reacţioneze la incomensurabila pierdere. De atîtea ori se întrebase, pe atunci, dacă-şi iubise cu adevărat părintele, din moment ce nu putea ieşi din starea aceea de nemişcare interioară.

— Cum te simţi? o-ntrebase Elsa într-o zi, în vremurile acelea.

încercase să-i explice şi nu reuşise. Pînă la urmă, o dusese într-o biserică şi-i arătase un statuetă încremenită a unui heruvim mic, cu plete, aripioare şi trompetă. Prietena ei nu-nţelesese nici atunci, crezînd că făcea referire la vreun sentiment pur, ori de natură spirituală. Degeaba îi explicase că se referea la împietrire, că se simţea captivă, incapabilă să se mişte interior.

Nu pricepuse atunci, nu pricepea nici acum. Dar Kirsten nu se supără. Ştia că Elsa n-o jignise cu bună ştiinţă. Pur şi simplu, era uneori prea egoistă ca să se gîndească şi la cei din jur. Se aşeză alături de ea şi-o prinse de mînă, căutînd s-o îmbărbăteze.

— E un moment greu.

Elsa oftă.

— Greul abia acum începe. O să vină tîmpenia aia de divorţ.

Kirsten îşi muşcă buzele. N-avea habar ce-i putea spune în legătură cu subiectul acela. Ştia că prietena ei era terorizată de idee. O mîngîie pe pletele roşcate şi se strădui s-o consoleze.

— Va fi bine pînă la urmă...

— Mi-e atît de frică, şopti Elsa, iar ochii i se umplură de lacrimi. Ce-o să se întîmple cu mine? O să mă mut cu mama la cretinul ăla de Rainer?

— Nu te mai gîndi la asta.

— Nu pot... Nu pot...

Elsa începu să plîngă în hohote. Kirsten o strînse la piept, mîngîind-o şi legănînd-o uşor. Ar fi vrut să aibă vorbe înţelepte pentru ea. Dar n-avea. Se mulţumi s-o consoleze tăcut, aşteptînd pînă cînd hohotele se reduseră la nivelul unui geamăt prelung, apoi la suspine întretăiate.

— Aş vrea să fug undeva, departe! murmură Elsa.

Ridică privirea înlăcrimată spre prietena ei.

— Hai să fugim amîndouă! Cu tine alături, nu mi-ar fi teamă de nimic. Noi două putem înfrunta întreaga lume.

Kirsten zîmbi îngăduitor.

— Nu pot fugi. Ce s-ar întîmpla cu tata?

— Uite, vezi? Tu ai la cine să ţii. Dar eu? Cu tata n-aş suporta să stau. E mereu pierdut doar în lumea lui cu picturi, agenţi, expoziţii, oameni importanţi... N-are timp pentru mine. Iar mama... Numai gîndul de a sta în aceeaşi casă cu creatura aia scîrboasă de Rainer mă face să

mă sufoc. Aş vrea să-l ucid! Dacă nu apărea el...

— Şşş, nu te mai consuma! Linişteşte-te...

Kirsten nu-i reaminti că nici între ea şi tatăl ei nu existau cele mai bune relaţii. Că, deşi se străduise, bărbatul nu se descurca să crească singur un copil. Era o sarcină ce-1 depăşea. Avea nevoie de o femeie care să aibă grijă de el, la fel ca fiica lui. în cele din urmă, tatonînd terenul, crescînd şi înţelegînd atît cît putea, fata ajunsese să-şi asume, treptat, rolul femeii din casă. Preluase, aşa cum se pricepuse, atribuţia de a avea grijă de propriul părinte. Iar acesta i-1 predase, cu seninătate. Probabil nici nu-şi dăduse seama cînd se produsese transferul, ci doar se bucurase că se ocupa cineva de el.

— Viaţa înseamnă compromisuri, îi spuse Kirsten Elsei.

— Nu vreau asta! se burzului roşcata. La ce mai e bună viaţa dacă nu poţi fi liberă s-o trăieşti aşa cum simţi?

Uneori era atît de copilă, de imatură! gîndi prietena ei. Dar poate că tocmai asta le ţinuse apropiate. Probabil Kirsten avea în ea caracteristicile prototipului matern, atras de a aduce alinare celor neajutoraţi.

— Aş vrea să nu mă mai gîndesc! scînci Elsa. Să uit!

— Atunci nu te mai gîndi! o îndemnă prietena ei, căutînd să dea un ton glumeţ ordinului.

Roşcata îşi şterse lacrimile cu dosul mîinii, apoi bătu cu palma în cuvertură.

— Mi-ai promis că mă duci să beau! ceru pe un ton voi de alint. Vreau să beau!

— Ok! Dorinţa ta e poruncă pentru mine! îi ţinu isonul cealaltă. îşi luă celularul şi sună.

— Alo, Zombie? Mergi la mişcare undeva în seara asta? Cum? O gaşcă mişto? Super! Vreau să vin şi eu. Mai aduc o gagică. Ha-ha, ştiam eu că te conving cu asta. Ok, vii să ne iei? Perfect!

închise.

— Puştoaico, te-am făcut de-o pileală în seara asta! îi spuse Elsei.

— Perfect!

4. Un noroc pe care să nu-l doreşti nici duşmanilor

Gisela văzuse cîteva sezoane din serialul „Crimele din Midsomer". N-o impresionase, dar nici nu-i displăcuse. Inspectorul Barnaby - primul dintre ei, Tom - i se păruse ca- rismatic, iar atmosfera una familiară, gen căsuţa-din-poveşti. Midsomer părea locul ideal unde să-ţi duci viaţa, în linişte şi armonie.

Exact acelaşi aer îl avea Unzhurst - de fapt, întreaga comună Ottersweier. Un loc paşnic, bun pentru plimbări duminicale cu copiii şi bunicii. Străzile desenate printre curţi frumoase, pline de flori viu colorate şi pomi toaletaţi cu grijă, n-aveau nimic din agitaţia de la oraş. Amintindu-şi de perioada petrecută în gara din Stuttgart, poliţistei i se părea că trecuse cumva, printr-un portal misterios, dintr-o lume în alta.

Nimic nu arăta că pe acolo s-ar fi putut petrece grozăvii. E drept că nici atmosfera idilică din Midsomer nu prevestea asta, dar acela era un serial. Dacă era să se ia după el, în 30-40 de sezoane, Marea Britanie ar fi fost complet depopulată, mai ceva decît în „Războiul Lumilor". însă, chiar făcînd abstracţie de exagerările cinematografice, Unzhurst nu se califica pentru niciun scenariu sinistru. *Locul unde nu s-a întîmplat nimic,* îi venea Giselei să spună.

Prima vizită i-o făcu vecinei ce o anunţase pe Helga despre decesul bătrînului. Nana - după cum i se prezentă chiar ea - era o femeie la 65 de ani, ce arăta cu aproape un deceniu mai tînără. Serioasă, pedantă, se

dovedi extrem de deschisă să colaboreze şi o invită pe Gisela la o cafea. Pe o tăviţă cu modele simple, aduse două ceşti, însoţite fiecare de cîte trei fursecuri mici, rotunde, trase în ciocolată.

— Exact la fel îl aşteptam şi pe Heinrich în fiecare dimineaţă, explică Nana. Cînd am văzut că nu vine, m-am dus să-l chem şi l-am găsit în pat, fără suflare.

— Se plînsese de ceva în ziua precedentă?

— Nu, de nimic.

Gisela sorbi din cafeaua fierbinte. Avea o aromă extrem de plăcută.

— Aţi observat vreun comportament deosebit? A menţionat ceva de care se temea?

— Se schimbase puţin în ultima vreme, aşa e, admise Nana.

Luă cu delicateţe un fursec şi muşcă din el.

— A fost mereu un om plin de energie, dintr-o bucată. N-am înţeles de ce s-a retras aici, într-un loc aşa de liniştit. O asemenea personalitate avea nevoie de tumultul oraşelor mari. E drept că era mereu conectat la viaţa asta, la *online*. Se simţea acolo ca un tinerel dintr-ăsta ce stă toate ziua călare pe *gadgeturi*.

— înţeleg... Şi în ce sens ziceţi că s-a schimbat?

Poliţista se delectă la rîndul ei cu un fursec. *Delicios,* îşi spuse.

— Se liniştise. Parcă nu mai voia să se zbată, să lupte. Şi-a aranjat toate lucrurile, a refăcut testamentul... Acum, că mă gîndesc, parcă se pregătea să lase ordine înainte să plece dintre noi.

— Interesant. Dar n-a zis nimic, nu s-a plîns de ceva anume?

— Nu, deloc.

— Şi vă amintiţi cam de cînd aţi observat modificarea asta în felul lui de a fi?

— De la Crăciun, veni răspunsul prompt.

Gisela ciuli urechile.

— S-a întîmplat ceva atunci?

— Nu. Sau nu-mi amintesc, se corectă Nana.

Poliţista rămase pe gînduri. Nu putea scăpa de senzaţia că totul era un eveniment obişnuit. Unii oameni duceau totul pe picioarele lor, rămînînd plini de vervă pînă în ultima clipă, cînd cădeau seceraţi. Alţii se stingeau uşor, ca o lumînare, iar ultima perioadă din viaţa lor era ca o fumegare, de parcă îşi simţeau sfîrşitul apropiindu-se. Aşa părea să fie şi cazul tatălui Helgăi şi atît relatarea ei, cît şi a Nanei, îi întăreau această convingere.

Totuşi, în ambele exista un mic amănunt, un cîrlig suficient pentru a da o urmă de suspans, un „şi dacă, oare...?" Fiica îndurerarată pomenise despre mai multe persoane vîrstnice din Unzhurst care păruseră a respecta un şablon. Modificarea ritualului aniversării, urmată, în scurt timp, de trecerea la cele sfinte. Iar vecina pomenea despre o schimbare bruscă de atitudine, ce fusese succedată de aranjarea treburilor lumeşti şi, apoi, de o plecare împăcată.

— Ce-mi puteţi spune despre fiica lui?

Schimbarea bruscă a subiectului păru s-o nedumerească pe Nana, care clipi de cîteva ori surprinsă.

— în ce sens?

— Cum se înţelegeau?

— Avea grijă de el, să nu ducă lipsă de nimic...

Părea genul de răspuns neutru, menit să nu sape prea mult în profunzimile problemei. Gisela insistă.

— Relaţia era una apropiată sau mai rece?

— Mai rece, recunoscu cu greu vecina. Ştiţi - se grăbi ea să justifice - Heinrich a cam nedreptăţit-o. Helga era o artistă foarte talentată, dar el a preferat să-l susţină în carieră pe Martin, ginerele. Ştiu că-mi zicea odată Ivonne cît de rău îi părea că nu-ncercase să-l schimbe atunci, demult, să-i atragă atenţia că greşea. „Helga a suferit mult", îmi zicea, „iar eu trebuia s-o susţin."

— Cine este Ivonne?

— Ah, credeam că ştiţi, se scuză Nana. Ivonne Oder era soţia lui Heinrich. A murit mai demult, la cîţiva ani după ce s-au mutat în Unzhurst.

— înţeleg. Şi despre familia Helgăi îmi puteţi spune ceva?

— Au o fată, Elsa. Chiar acum, cînd am fost la înmormîntare, mă uitam la ea şi-mi ziceam ce frumoasă s-a făcut. Heinrich a ţinut mult la ea.

— Dar relaţia Helgăi cu soţul cum e? înţeleg că el ţinea mult la socrul său, din moment ce l-a ajutat...

— Eh, oftă Nana. Martin Lippmann nu e tocmai omul sentimentalismelor. Adică nu e om rău, dar e mai mult pre- cupat de carieră, ştiţi... Genul de oportunist care, odată ce nu mai are nevoie de tine, te cam neglijează.

— Şi căsnicia cu Helga era ok? insistă Gisela.

Nana cîntări cu mare grijă răspunsul. De cîteva ori dădu impresia că se afla pe punctul să destăinuie ceva, apoi se răzgîndea.

— Nu erau tocmai un cuplu fericit, vorbi ea în cele din urmă. Helga e o femeie sensibilă, are nevoie de afecţiune şi... Mă rog, eu o admir pentru că a încercat să ţină mai departe familia, de dragul fetei, chiar dacă...

— Dacă?

Era vizibil faptul că femeia şi-ar fi dorit ca poliţista să nu mai insiste. Completă cu jumătate de gură:

— Helga are o relaţie extraconjugală. A încercat s-o ţină ascunsă, dar în orăşele e greu să faci asta... Bine, nu cred că asta a contat, la cum îl ştiu pe Martin probabil că s-a bucurat că nu trebuie să-şi mai bată capul cu soţia, ci se ocupă altcineva. De cînd i-am cunoscut mi-a fost clar că nu se potrivesc unul cu altul.

Gisela îşi dădu seama că nu erau şanse să mai obţină alte informaţii relevante în cadrul acelei discuţii. îi mulţumi Nanei pentru cafea şi fursecuri, apoi porni spre biserică. în situaţii de genul acela, mai ales în

cazul comunităţilor mici şi a persoanelor vîrstnice, preotul cunoştea cele mai multe detalii. El simţea pulsul locului, fiind reperul în jurul căruia se derula viaţa acestora.

Ajunse în faţa unei construcţii simple, dar maiestuoase. De altfel, Giselei i se păruse întotdeauna că arhitectura aşezămintelor catolice era spectaculoasă. Citise undeva că nu-mai-ştia-ce personalitate declarase, cu secole în urmă, că lumea civilizată lua sfîrşit acolo unde se termina arcul gotic. Cu alte cuvinte, în zonele de influenţă catolică. îi dădea dreptate. Avusese ocazia să vadă biserici ortodoxe, dar i se păruseră un kitsch, colorate ca un afiş de circ, fără a inspira nimic din austeritatea spirituală a celor catolice. Iar mai departe, unde începea islamul, nici n-avea sens să mai discute. E drept că n-o încîntau în mod deosebit nici unele lăcaşe protestante, ori arhitectura modernistă a unor biserici despre care nu ştiai dacă sunt menite comuniunii cu divinitatea, ori reprezentau coşmarul unei societăţi alienate.

în ceea ce o privea, n-avea sentimente religioase, dar îi plăcea uneori să se reculeagă în spaţiul imens al unei catedrale. Nu în biserica din Unzhurst, dar atmosfera dinăuntru era, oricum, una plăcută. La fel ca preotul, dar aici Gisela avea reţinerile ei. Scandalurile de pedofilie din sînul catolicismului atinseseră un asemenea nivel, încît de cîte ori întîlnea un reprezentant al clerului se întreba dacă nu cumva urma să-i vadă numele pe o listă viitoare a scandalurilor sexuale.

Se prezentă şi spuse pentru ce venise, iar preotul confirmă că bătrînul era, într-adevăr, unul dintre enoriaşii lui.

— îmi puteţi spune ceva despre el?

— Era un om de treabă. Donaţiile lui au ajutat de multe ori mica noastră parohie.

— Suferea de ceva?

— Nu se plîngea, zîmbi îngăduitor preotul. Dar a admis odată, la cor, că suferise două preinfarcturi.

— La cor?

— Da. Avea o voce profundă, de bas. Oferea un contrast superb în concertele de Crăciun.

Gisela deveni atentă.

— Aveaţi concerte de Crăciun?

Preotul o privi lung, cîntărind parcă dacă repetiţia aceea denota doar o neatenţie din partea interlocutoarei, ori era o ironie. Probabil că nu detectă niciun semn al celei de-a doua, deoarece continuă pe apelaşi ton binevoitor:

— Da, era unul dintre punctele de atracţie ale după-amie- zei de Ajun, alături de sceneta copiilor.

— Frumos. Şi, nu ştiu, vi s-a părut cumva diferit la repetiţiile de anul trecut? Ori s-a întîmplat ceva la concert?

— Nu. De ce întrebaţi?

— Eram doar curioasă. încercam să-mi dau seama dacă vreun eveniment anume l-ar fi putut afecta, ori dacă existau animozităţi în grup...

— Nici vorbă! Bătrîneii mei sunt ca o familie adorabilă.

Cînd spuse acest lucru, chipul preotului se lumină.

— Pur şi simplu, cînd repet cu ei la cor, mă simt de parcă aş avea o mulţime de mame şi de taţi.

Poliţista îi oferi un zîmbet de complezenţă. Deşi vorbele păreau să vină din inimă, rămînea reticentă. în definitiv, acolo unde apar acuzaţii de pedofilie şi homosexualitate, de ce n-ar putea fi prezentă şi gerontofilia? Aparentul sentiment filial putea ascunde, de fapt, alte lucruri.

— Aş putea obţine lista persoanelor care vin la cor?

— Fireşte. Dar nu înţeleg de ce e nevoie de anchetă. Domnul Oder era în vîrstă şi, din ce am înţeles, a murit în somn. Chiar credeţi că e ceva necurat la mijloc?

Nu! îi venea poliţistei să strige. Cred că bătrînul a dat colţul fiindcă-i sunase ceasul şi că-mi pierd timpul aici.

Cu glas tare, însă, spuse altceva:

— Cîtă vreme am o cerere din partea fiicei de a face verificări, sunt obligată să urmez procedurile.

— Desigur.

După ce dobîndi lista dorită şi reveni pe stradă, Gisela verifică pe internet cum suna vocea unui bas. Se lămuri că era o timbru grav, foarte jos. Studie numele primite; nu ştia cu care dintre cei de-acolo să înceapă, iar arşiţa zilei nu-i dădea ghes să aleagă vreunul. Indecisă, se apucă să viziteze cimitirul. Mormintele ordonate, îngrijite, pietrele funerare simple şi ghivecele cu flori dădeau locului un aer de pace. Doar cîteva morminte aveau cruci de lemn, semn că ocupanţii lor muriseră de mai puţin de un an. Poliţista îl descoperi repede pe cel al lui Oder, lipit de ce al soţiei. Studie, în trecere, numele celorlalţi decedaţi din ultimul an: o doamnă Schulz, un domn Winkler... Un bărbat lucra de zor, umplînd cu beton cofra- gul ce înconjura locul de veci al unei anume doamne Lang.

Gisela admiră muşchii ce jucau pe sub pielea oacheşă, reliefaţi de sudoarea ce curgea şiroaie. Era un bărbat bine - harnic, după conştiinciozitatea cu care muncea, fară a lua vreo pauză. La un moment dat, se răsuci în aşa fel încît femeia îi zări profilul. Tresări. Cunoştea chipul acela.

Parcă simţind că era privit, individul se întoarse complet cu faţa spre ea. Păru la fel de surprins şi zîmbi, expunîndu-şi dantura albă.

— Bună ziua! salută el în germana lui cu puternic accent arab.

— Bună ziua!

— Nu cred că mă mai ţii minte... Ne-am văzut în gara din Stuttgart, cînd am venit aici.

— Ba da, te-am reţinut. Hussein, nu?

— Eu sunt aşa ceva, răspunse bărbatul.

Probabil folosise o structură prepoziţională cu care era obişnuit, pe care o tradusese mot a mot, fără să-şi dea seama că în germană rezulta ceva ciudat.

— Eu sunt Gisela Schwarz, spuse poliţista, încercînd să-şi aducă

aminte dacă avusese ocazia să i se prezinte la precedenta întîlnire sau nu.

Sirianul nu făcu nicio observaţie, ci se mulţumi să continue să zîmbească. Femeia remarcă faptul că se aranjase.

Comparativ cu data trecută, obrajii şi părul îi erau curate - pe cît se putea, ţinînd cont de faptul că omul asuda în zăpuşeala aceea şi turna betoane. Firele aspre ale bărbii fuseseră îndepărtate, şi doar mustaţa rămăsese, neagră şi sexy, deasupra buzelor cărnoase. Dar şi ea fusese tunsă cu grijă.

— Te-ai şi apucat de lucru? căută poliţista să lege o conversaţie, pentru a evita o tăcere penibilă.

— Normal! N-am venit aici să stau cu mîna-ntinsă, ci să munceşti, să-ţi fac o viaţă nouă!

Din cînd în cînd, îi scăpau formulări eronate sau conjuga greşit verbele, dar Gisela puse asta pe seama faptul că omul încerca să vorbească fluent, fară pauze de gîndire. O impresionă demnitatea cu care spuse lucrurile cu pricina. Se aşteptase la altceva.

— Asta ai lucrat şi în Siria?

— Nu, nici vorbă! Acolo eram profesor.

— Profesor?

Poliţista nu reuşi să-şi ascundă uluiala din voce.

— Da. Predam istoria.

Observînd deruta de pe chipul femeii, Hussein ridică din umeri.

— în faţa războiului, toţi suntem egali. Bombardamentele distrug şcoală şi casă, omoară profesor sau muncitor necalificat.

— Aşa e, admise Gisela. Dar să treci de la catedră la...

Făcu un gest vag în direcţia cofragului.

— Nu cred că o şcoală mă primeşte aici să predau, rîse bărbatul. Şi trebuie să mănînc.

— Refugiaţii primesc ajutoare. Odată ce vi s-au deschis porţile, nu sunteţi lăsaţi să muriţi de foame.

— Ştiu, dar mie nu-mi place să stau cu mîna întinsă. Au venit la noi reprezentanţii unei organizaţii, să se interesat dacă ni s-au oferit toate

condiţiile. Eu le-am spus că vreau să muncesc, orice. Să mă-ntreţin. Mi-au făcut legătura cu o agenţie de ocupare a muncii de forţă şi... iată-mă aici!

— Turnînd betoane-n cimitir...

Se amuzară amîndoi.

— Torn betoane, toaletez pomii din curţile oamenilor, tund iarba... Ce se găseşte.

Sirianul arătă spre mormîntul la care lucra.

— Pînă la urmă, partea asta mă apropie cel mai mult de istorie, nu?

— Se poate zice şi aşa.

Poliţista realiză că starea de plictiseală îi dispăruse ca prin farmec. Prezenţa bărbatului era reconfortantă, emana o bună dispoziţie molipsitoare. Iar în spatele ei se ghicea profunzime şi mult bun simţ.

— Ce să-ţi zic atunci? Felicitări şi spor la lucru!

— Mulţumesc!

După ce se despărţi de el, Gisela îşi dădu seama că avea alt tonus. Un om fusese dezrădăcinat complet şi, cum ajunsese pe alt sol, începuse să-şi facă rădăcini, să lupte pentru supravieţuire. Iar ea se blaza din cauza unei anchete căreia nu-i vedea sensul.

Cuprinsă de avînt, porni spre locuinţa primei persoane de pe listă.

*

Părea ciudat că ieşiseră împreună, aşa cum o făceau în vremea cînd el o curta asiduu. Ca şi cum relaţia se derula invers, înLr-un mod pervers. Fusese ideea ITelgăi.

— Cred că vom discuta mai uşor într-un loc neutru. Acasă nu vom avea răbdare, vom striga...

Martin îi dăduse dreptate. Aleseseră de comun acord *Bens Burger Bar*, un local cunoscut pentru hamburgerii săi, precum şi pentru gastronomia vegană şi vegetariană. Se aşezară afară, la una dintre mesele

acoperite cu umbrele imense, pătrate.

— Oare ţi-am zis că rn-am dus pînă la urmă la poliţie să cer o anchetă? căută Helga să spargă gheaţa cu un subiect fără legătură.

— Şi nu te-au dat afară?

Martin se amuza, nu mai era ironic. *Semn bun,* socoti femeia. Zîmbi în colţul gurii, iar gestul readuse pe chipul ei ceva din lumina tinereţii.

— Bănuiesc că tipa de-acolo m-a considerat nebună, dar a fost suficient de politicoasă să n-o spună.

— O pui s-alerge după cai verzi pe pereţi...

— Măcar să fiu eu cu conştiinţa împăcată. Nu-mi dă pace gîndul că am ştiut cînd va muri. E... sinistru, căută ea cuvîntul potrivit. Să fii sigur şi să nu poţi face nimic.

— îţi urez succes să afli ceva util.

Helga flutură din mînă.

— Nu-mi fac iluzii. Dar măcar să ştiu că m-am străduit.

între ei se aşternu o tăcere grea, ca o ceaţă coborîtă din senin printre mesele de lemn. Femeia se jucă o vreme cu paharul de Cola, apoi abordă un nou subiect - de data asta mai aproape de ţintă.

— Elsa e afectată.

— Aşa e, admise Martin, apoi ridică din umeri. Nu ştiu cum am fi putut proceda ca să-i fie mai uşor.

— Să nu ne certăm în faţa ei?

— Şi asta. Dar să n-o subestimăm. A simţit, ani la rînd, tensiunea. Probabil bănuia că se va ajunge aici.

— Am fost proşti, cred, admise femeia. Indiferent ce e între noi, pentru ea suntem tot mama şi tata.

— Mda. Poate era mai bine să facem pasul atunci.

Divorţul mai fusese adus în discuţie între ei. Odată, la puţină vreme după ce se născuse Elsa, iar Helga trecuse prin- tr-o depresie cumplită, ce-o adusese la un pas de sinucidere. Trecuseră cumva

peste evenimentul cu pricina, iar relaţia cunoscuse un mic reviriment, ce durase trei sau patru ani. Apoi o luase pe pantă în jos şi se stinsese în întregime.

A doua oară, vorbiseră despre despărţire cînd Martin aflase despre Rainer. De fapt, nu fusese o discuţie, ci un adevărat război. O confruntare violentă, în care se spuseseră lucruri grele ce distruseseră şi ultimele sentimente. Atunci făcuseră armistiţiul să-şi vadă fiecare de viaţa lui, dar să rămînă împreună de dragul fetei, pînă la majoratul ei.

Nu reuşiseră să ducă înţelegerea pînă la capăt. Se împotmoliseră cu cîteva luni înainte de finiş.

— O să mă mut eu undeva cu chirie, spuse bărbatul. Vă las vouă casa.

— Şi dacă Elsa vrea să stea cu Line?

— Atunci facem invers, mormăi uşor amuzat Martin.

— Chiar! Vorbind serios acum, nu ştiu dacă e ok. Eu am casa lui tata. Mă pot muta acolo, sau s-o vînd şi să-mi iau un apartament aici, în oraş.

— Ei, să te muţi acolo...

— E la doi paşi. Plus că, în creaţia vestimentară, lucrez foarte bine şi de-acasă.

— Ştiu. Trebuie să ne hotărîm cum facem. N-am chef să pierdem luni interminabile prin săli de judecată. îmi doresc o chestie civilizată.

— Şi eu. De-aia am vrut să discutăm dinainte.

— Foarte bine. Deci o-ntrebăm pe Elsa cu cine vrea să rămînă şi decidem în funcţie de asta?

— Da. Dar lasă-mă pe mine s-o fac. Dacă o s-o-ntrebi aşa cum ai iacut-o acum cu mine, o dai în bară rău de tot! Şi-aşa e întoarsă pe dos, săraca.

— Ok, aşa facem.

Martin îşi privi ceasul.

— Te grăbeşti undeva? întrebă Flelga.

— Trebuie să ajung la medic.

— Ţi-au venit rezultatele?

— Da.

— Să-mi zici cum eşti, bine?

— De ce te mai interesează? Lasă, că mă descurc eu. Fac un tratament şi gata.

Femeia îşi dădu ochii peste cap.

— Uneori eşti atît de copil! exclamă. Faptul că divorţăm nu înseamnă că, din partea mea, poţi muri.

— O, asta e bine! Mă simt mai împăcat ştiind că nu-mi doreşti răul.

— Nu forţa. Dracului tot o să te mai trimit cînd mă calci prea tare pe nervi.

— Şarmant de sinceră, rînji bărbatul. Mă-ntreb cum de nu ne-am potrivit.

Helga se pleoşti.

— Nu reuşim nicicum, oftă. Şi părea că, în după-amiaza asta, începuserăm bine...

— Ne-am străduit şi noi cît am putut.

Se ridică de la masă şi se duse la maşină. Femeia îl urmări cu privirea, apoi oftă. Deşi îşi dorea divorţul acela de atîta vreme, în clipa aceea îşi simţea sufletul trist şi obosit.

Martin preferă să nu se gîndească la discuţie. îi părea rău că se ajunsese la asta, dar rezultatul fusese previzibil de multă vreme. în ceea ce-l privea, considerase că făcuse suficiente compromisuri - o ajutase să treacă peste o depresie, acceptase să rămînă cu ea după ce aflase că femeia avea un amant şi, mai mult, o lăsase să rămînă împreună cu acesta. Dacă ar fi vrut cu adevărat să-i facă rău în procesul de divorţ, ar fi putut aduce toate acele lucruri în discuţie, plus faptul că devenise o alcoolică. O putea zdrobi.

Dar nu dorea asta. Pentru Elsa. Pentru defunctul Oder.

Şi chiar pentru Helga. Pentru tot ce însemnase, cîndva, în viaţa lui.

Doctorul îl pofti înăuntru de cum ajunse. Era la fel de tras la faţă şi obosit cum îl ştia dintotdeauna. O faţă gravă, pe care zîmbetul îşi croia cu greu loc - şi atunci ca o mască - un ton stins, de om epuizat.

Se aşezară. Medicul îşi scoase ochelarii şi-i aşeză pe masă, apoi începu să-şi frece rădăcina nasului. îşi împreună degetele şi-şi sprijini bărbia în pumni, privind lung la pacient cu ochii lui verzi, încercănaţi.

— După cum te uiţi la mine, cred că nu scap doar cu pastile, glumi Martin. Trebuie să-mi tai gîtul, aşa-i?

— Din păcate, asta n-ar folosi la nimic.

Artistul se încruntă.

— Ce vrei să zici? îmi scoţi ganglionul şi gata!

— Nu-i un simplu ganglion ce poate fi scos. în cazul tău avem de-a face cu adenopatia Virchow, sau semnul Virchow-Troisier.

— Dacă tocmai te-ai hotărît să vorbeşti chinezeşte, să ştii că nu cunosc limba.

— E un ganglion limfatic invadat tumoral. Adică metastază, aruncă sentinţa doctorul, privindu-1 în ochi.

Martin clipi surprins, încercînd să înţeleagă. La auzul acelui cuvînt simţise un mănunchi de fire încinse străbătîndu-i tot corpul.

— Am... cancer? La gît?

— Nu. Cancer gastric. Tumorile evoluează greu, pe o perioadă lungă, dar nu dau simptome decît foarte tîrziu în evoluţie: pierdere în greutate, anemie, fatigabilitate, tulburări de concentrare, saţietate precoce...

— Eu le-am pus pe seama stilului de viaţă agitat, a oboselii, recunoscu cu glas pierit Martin.

Trase aer în piept, încercînd să se calmeze. în ziua de azi, medicina evolua cu o viteză uimitoare. Se puteau face o sumedenie de lucruri - unele neplăcute, într-adevăr, dar eficiente.

— Trebuie să recunosc că m-ai cam lovit cu vestea asta, dar... ok,

mergem mai departe. Spune-mi ce am de făcut.

— Nimic.

I se păru că nu auzise bine.

— Poftim?

— Nimic, repetă doctorul sentinţa.

— Cum adică...?

Medicul îl privi la fel de trist, cu ochii săi ca două lacuri adînci de munte.

— Eşti în stadiul patru.

— Dar... dacă e tumoare, o operaţie n-ar putea să...?

— Cînd vorbim despre metastază, chirurgia devine inutilă. Din păcate, cancerul gastric e destul de rezistent la chimio şi radioterapie, dar ele sunt singura variantă pe care o mai avem la îndemînă.

Martin îşi simţea gîtul uscat. Trupul părea că i se prăbuşise într-un hău fără fund. Mintea lucra febril, căutînd
argumente, refuzînd să accepte, oscilînd continuu între disperare şi revoltă.

— Fază terminală, repetă mai mult pentru a întrerupe vacarmul din capul său. Şi cît mai am de trăit?

— Dacă eşti norocos, trei, maxim patru luni.

Un noroc pe care să nu-1 doreşti nici duşmanilor.

5. Gust de lacrimi amare

Fotografia de deasupra patului i se părea un semn al eternităţii. O ştia dintotdeauna - deşi era evident că, atîta vreme cît apărea şi ea acolo, exprimarea cu pricina nu putea fi adevărată.

îşi amintea momentul. Fuseseră la un picnic. Ea avea cinci sau şase ani. Avea părul prins în două codiţe împletite şi purta o cordeluţă roşie, a cărei culoare din poză virase tot mai mult spre mov cu trecerea timpului. Ar fi

vrut să poarte o fustă scurtă, dar mama ei optase pentru o rochiţă ce cobora pînă la jumătatea gambei, pentru a-i acoperi genunchii juliţi. Ştia că plînsese teribil, considerîndu-se nedreptăţită că nu putea merge îmbrăcată aşa cum îşi dorea. Nu-şi mai amintea cum arăta fusta cu pricina - de cîte ori încerca s-o rememoreze îi apărea în faţa ochilor fusta mulată de piele purtată spre sfîrşitul adolescenţei.

Neşansa făcuse ca infama rochiţă să fie imortalizată de fotograf - oare cine o fi fost? - şi s-o vadă, an după an. Culmea era că acum i se părea chiar drăguţă.

Zîmbetul mamei ei lumina întreaga lume - şi acelaşi lucru îl facea cu fotografia aceea. Ea, Helga, stătea îmbufnată lîngă ei. Tatăl, drept şi serios, se afla la mică distanţă de cele două - o lăţime de deget pe imagine.

Fantastic cum a reuşit poza asta să surprindă esenţa familiei! îşi spuse femeia. Fata nemulţumită, tatăl mereu preocupat mai mult de ale lui decît de ceilalţi. Iar ea, mama, elementul central, căutînd mereu să armonizeze relaţiile. Studie cu atenţie. O mînă a ei era petrecută peste umărul fiicei, iar cealaltă dispărea undeva în spatele soţului, anulînd distanţa pusă de acesta între el şi ele.

Nu fusese o mamă perfectă, iar Helga ar fi putut enumera destule momente cînd considera că greşise. Cireaşa de pe tort o constituia partea legată de cariera ei. Dar reprezentase tot timpul elementul de echilibru, de stabilitate a familiei ca întreg. Odată cu moartea ei, Helga şi tatăl său plutiseră în derivă, îndepărtîndu-se uşor unul de altul, păstrînd doar convenţia unor relaţii.

— Ce-ai face în locul meu? murmură Helga.

— Iubito?

Rainer o striga de la parter. îl lăsă să repete chemarea de încă două ori, timp în care-şi plimbă degetele pe deasupra sticlei prăfuite. Sub povara amintirilor, ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Iubito?

Bărbatul apăru în pragul uşii. îi auzi paşii apropiindu-se, apoi îi simţi

palma caldă pe umăr.

— Ce-i cu tine? Plîngi?

Nu-i răspunse. Cuprinse încă o dată cu privirea cadrul acela de demult - acum înceţoşat de lacrimi - şi dădu peste cap băutura rămasă în pahar. Nu zise nimic, ci îi adresă bărbatului un zîmbet trist, apoi se îndreptă spre măsuţa mică, rotundă, pentru a-şi mai turna din sticla pe jumătate plină.

— A plecat evaluatorul?

-Da.

— Şi? Ce-a zis?

— După părerea lui, casa e în stare foarte bună. Are nevoie de cîteva reparaţii, dar sunt chestiuni minore. Sfatul lui era să n-o vindem. Zicea c-o să ne pară rău, că de banii de pe ea n-o să cumpărăm mare lucru în Bühl. Sau, mă rog, nu ceva care să compenseze. Bine, i-am spus că mai am şi eu un apartament, că ne gîndeam să-l dăm şi pe ăla şi, cu ce adunăm din ambele părţi, am putea rezolva ceva mai acătării. Ştii ce mi-a zis?

-Nu.

Femeia răspunse mecanic. Privea în gol, adîncită în gînduri, jucîndu-se cu paharul de cristal pe pielea obrazului, într-un gest copilăresc. Cu mîna stîngă îşi cuprinsese braţul celălalt, într-o îmbrăţişare izvorîtă din dorul faţă de vremurile trecute.

— Cică dacă ar avea el o casă la ţară, n-ar da-o pentru nimic în lume. în douăzeci de minute eşti în Bühl şi, cînd vii acasă, aici e linişte şi pace.

— Aşa e...

— Atunci, vrei s-o păstrăm? Şi vindem apartamentul meu, ca să mai facem nişte îmbunătăţiri aici?

Helga nu comentă.

— Sau ştii ce am mai putea face? Le ţinem pe amîndouă. Cînd avem o perioadă mai plină la oraş stăm în apartament, iar în weekend sau

cînd e mai lejer venim aici. Ce zici?

Văzînd că femeia nu-i răspundea, se apropie de ea.

— Iubito? şopti.

Femeia îşi muşca buza de jos. O lacrimă cobora pe obraz, un pîrîu de suferinţă. Ajunse la buza paharului, se rostogoli peste aceasta, apoi se prelinse în lichidul rubiniu, amestecîn- du-se cu el.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă încet Rainer.

— Nu pot s-o fac, murmură Helga.

îşi pironi privirea în ochii bărbatului. în ea se citea disperarea, durerea.

— Nu pot s-o fac, repetă. Nu-l pot părăsi acum.

Rainer dădu să spună ceva, dar se stăpîni. O cunoştea prea bine, ştia că, dacă tăcea, ea avea să-şi lase gîndurile să iasă la iveală, unul cîte unul.

— Ştiu c-ai fost răbdător, că m-ai aşteptat atîta vreme, dar... îţi cer să mă mai păsuieşti un pic. N-are niciun sens, aşa e, dar...

Oftă, apoi înghiţi cu greutate.

— Mai are doar cîteva luni de trăit. Şi nu mi-aş ierta-o niciodată să ştiu că l-am părăsit ca pe un cîine de pripas tocmai cînd avea mai multă nevoie de cineva alături.

— Nu-l poţi ajuta cu nimic, replică bărbatul pe un ton plat. Cel mai bine ar fi să se interneze undeva.

— N-o va face. Şi nici nu va avea grijă de el. Se va lăsa doborît. A fost învăţat mereu cu succesul, nu e puternic ca mine. Eu am fost nevoită să dau piept cu eşecurile, cu nedreptăţile... Ştiu cum e să lupţi. El nu. Va lăsa jos armele şi va muri în mizerie, ca ultimul om.

— Ok.

— Of, iubitule, te rog să nu te superi pe mine! Ştiu că e absurd tot ce zic, că nu mai e nimic între mine şi el, că oricum eram în pragul divorţului, iar gestul meu nu va schimba lucrurile... Nici nu vreau să le schimbe! afirmă cu tărie. Dar încă sunt soţia lui şi... nu ştiu... simt că e de datoria mea să-i rămîn alături pînă la final, dacă tot s-au potrivit lucrurile

aşa...

Privi peste umărul lui Rainer la fotografia înrămată de pe perete.

— M-am tot gîndit ce-ar fi făcut mama în locul meu. Nici căsnicia ei cu tata n-a fost perfectă. Doar că ea a înghiţit, a luptat pentru familie. Eu consider că, acolo unde e deşert, n-are rost să mai cauţi apă. Dar... Of, la naiba! Nu ştiu nici eu ce vreau! Cred că mă simt vinovată că nu m-am ridicat la înălţimea mamei mele, că n-am fost o soţie bună, că...

— I-ai rămas alături, de dragul Elsei. Eu zic că ai făcut tot ce-a ţinut de tine.

— Of, iubitule, nu e vorba despre asta! N-are sens ce zic, aşa e, şi ţi-e greu să înţelegi, dar...

Rainer îi puse un deget pe buze, oprindu-i şuvoiul vorbelor. O privi în ochi şi-i zîmbi trist.

— Nu pot să înţeleg, oricît mi-ai explica. Aşa cum tu nu pricepi acum cît de tare mă doare ce-ai spus.

— Dar n-am...

— Şşş! Las-o aşa. îţi vei da seama mai încolo, cînd lucrurile se vor linişti. Acum eşti prea tulburată. Vreau doar să ştii că le iubesc şi-ţi respect decizia. Şi, dacă mă mai vrei după ce trece toată nebunia, eu voi fi aici, aşteptîndu-te.

— Iubitule, stai! N-am vrut să... Lasă-mă să-ţi explic!

Rainer păşi înapoi, îndreptîndu-se cu spatele spre uşă.

Ridică mîinile cu palmele deschise, împăciuitor.

— E ok. Acum nu-i momentul să discutăm despre asta.

— Dar te iubesc! strigă Helga.

Bărbatul o privi blînd şi-i zîmbi larg.

— Ştiu, spuse, apoi ieşi.

Femeia rămase stană de piatră, uitîndu-se împietrită la cadrul gol al uşii. Unde greşise? Ce spusese nepotrivit? Confuză, duse la buze paharul şi sorbi din el.

Avea gust de lacrimi amare.

*

Prima experienţă alături de Zombie nu fusese una prea fericită. Kirsten încercase s-o tempereze, s-o determine s-o ia cu uşurelul, dar Elsa era hotărîtă să evadeze din lumea ei tristă. Băuse mult, i se făcuse rău, iar a doua zi avusese o mahmureală îngrozitoare.

însă nu cedase. După ce se pusese din nou pe picioare, o sunase pe Kirsten şi o-ntrebase cînd urma un nou chef. în ceea ce-o privea, aceasta din urmă avea sentimente amestecate faţă de anturajul în care le introdusese Zombie. Pe de o parte, părea o gaşcă dornică să savureze plăcerile vieţii. Nu în modul acela deprimat, de oameni ce se distrează din plictiseală, resemnaţi faţă de un viitor incert. Dimpotrivă, se distrau, trăiau viaţa la maxim. Şi, surprinzător, erau interesaţi de problemele lumii, dezbătîndu-le plini de patos.

Pe de altă parte, ceva o punea în gardă în legătură cu unii dintre ei. Mai ales faţă de Giinther, un tînăr deosebit de caris- matic, dar ce emana un avertisment subtil.

Kirsten îşi privi prietena, tolănită pe patul unde se-ntin- dea de fiecare dată cînd venea în vizită. Arăta rău. Cearcănele de sub ochi şi paloarea feţei erau martori ai lacrimilor, ai nopţilor nedormite.

— De ce? şoptea periodic fata, apoi izbucnea într-o nouă repriză de plîns.

Erau lacrimi tăcute, o suferinţă continuă. Kirsten ştia că, la început, jalea fusese una urlată către lume.

— De ce?

Ce-i putea spune? îşi amintea cînd primise sentinţa morţii mamei sale. Cînd aflase vestea, simţise că lumea se transformase brusc intr-un imens balot de bumbac, prin care nu trecea nimic. Chiar şi vorbele din exterior veneau estompate, fară 7.gomot de fond, simplă înşiruire de cuvinte lipsite de însemnătate.

Apoi văzuse trupul oribil mutilat. îi venise greu să accepte că în amalgamul acela de membre în poziţii nefireşti se afla mîna ce-o mîngîiase pe creştet dimineaţa. Că undeva, pe faţa aceea complet distrusă, cu craniul despicat, se aflau trăsăturile atît de familiare, atît de dragi. Că totul nu era decît un morman de carne moartă.

Dar mama, unde e mama? îşi amintea că se întrebase continuu. Acceptase - sau încercase să accepte că trupul acela îi aparţinuse, dar mama, fiinţa aceea ce anima învelişul, ce-o iubea, o îmbărbăta sau o dojenea, după caz - ea unde era?

Nu aflase niciodată şi nici poveştile religiei, nici nihilismul ştiinţei nu reuşiseră să-i ofere un răspuns satisfăcător.

Cu toate acestea, o invidia pe Elsa. Ştia că n-ar fi trebuit, că era urît să simtă astfel, dar o invidia pentru că avea la dispoziţie cîteva luni ca să se obişnuiască. Să înveţe să accepte iminenţa pierderii. Ea n-avusese parte de luxul respectiv. Se trezise în faţa faptului împlinit, cu durerea de a şti că nimic nu mai poate fi spus, făcut. Că nu va exista o îmbrăţişare finală, o împăcare înainte de despărţire.

— Nu vreau să-l pierd, murmură Elsa.

Cu cîteva zile în urmă susţinea, sus şi tare, că o invidia pe Kirsten pentru faptul că-şi pierduse unul dintre părinţi. Că asta i se părea o soartă preferabilă unui divorţ între doi oameni ce nu se mai înţelegeau de multă vreme.

Dar nu era momentul potrivit să-i amintească asta. Niciodată n-avea să fie.

îi luă mîna stîngă între palmele ei fierbinţi.

— Nu stă în puterile tale să schimbi ceva în evoluţia bolii.

— Ştiu! rosti înciudată Elsa. Şi mă simt atît de neputincioasă...

— Nu eşti.

Ochii înlăcrimaţi ai roşcatei o căutară, miraţi.

— Ce vrei să spui?

— Poţi să-i fii alături, să-i alini suferinţa. Să-l faci să se simtă iubit, să plece cu sufletul împăcat, nu chinuit.

Elsa tăcu. Pe chipul ei se reflecta efortul de a înţelege profunzimea celor spuse de prietena sa. Se auzi un bîzîit, semn că unul dintre telefoane primise mesaj. Kirsten ridică mobilul şi citi.

— Cine e?

— Zombie. Cică se adună gaşca în seara asta.

— Daaaa! se entuziasmă roşcata.

Prietena ei o privi compătimitoare.

— Nu cred că e momentul potrivit să mergem...

— Ba da! Vreau să mă îmbăt, să uit de tot!

— De-asta mă tem şi eu. Data trecută...

— Toată lumea se simte rău după prima dată! respinse Elsa argumentul de bun simţ. Am nevoie de asta acum ca de aer!

— Ok, dacă zici...

-Zic!

— Bine, îi scriu lui Zombie, să văd unde se merge.

— Perfect!

Două ore mai tîrziu, însoţite de tînărul acneic cu un păr ce nu putea fi strunit nicicum, ci stătea ca o mătură, intrară în subsolul unei clădiri dezafectate.

Locul părea că fusese folosit ca spaţiu de depozitare. Mai mulţi paleţi fuseseră înghesuiţi într-un colţ, eliberînd un spaţiu considerabil în mijloc.

Dora şi Frieda tocmai aveau o dispută aprinsă privind modul în care putea fi amenajat locul.

— Crede-mă, spunea ce dintîi, putem face din paleţii ăia un mobilier a-ntîia! Rustic, avangardist, tot ce vrei.

— Mai bine le aruncăm dracului şi umplem pereţii de graffiti! o contră cea de-a doua.

— Am văzut pe un site super-tare că...

— Fetelor! Fetelor! se apropie împăciuitor de ele Giinther.

Ducea cîte o doză de bere în fiecare mînă. Le deschise şi le dădu celor două, apoi îşi petrecu braţele pe după umerii lor.

— De ce trebuie să vă certaţi? Ăsta e locul nostru de joacă acum, aşa că putem face ce vrem. Şi, cum mi se pare că amîndouă aveţi idei minunate, de ce nu le combinaţi? Doar cînd lucrăm în echipă putem deveni un grup puternic. Nu?

— Aşa e, admiseră la unison fetele, apoi sorbiră din bere.

Kirsten îi studie statura atletică. Băiatul purta tricouri mulate, menite să-i scoată în evidenţă muşchii lucraţi la sală. Chipul îi părea desprins din filmele de propagandă ale Hitlerjunged-ului - păr blond, ochi albaştri, ţinută dreaptă, chip gînditor, semn al concentrării asupra unor probleme serioase, dar şi un zîmbet fin, marcînd înţelegerea pentru cei ce aveau nevoie de călăuzire. Nu ştia de ce, fetei i se părea că ghicea o urmă de cinism în modul cum se arcuiau uşor buzele.

Totuşi, trebuia să recunoască faptul că, per ansamblu, era genul de tînăr menit să facă victime în rîndul membrelor sexului opus. De cîte ori se fixau asupra ei ochii ca două lacuri de munte, fata simţea fluturi în stomac. Iar cînd îi vorbea, glasul îi tremura.

Aşa cum se aştepta, Günther nu-i acorda mai multă atenţie decît oricăreia dintre celelalte fete din grup. Cu excepţia uneia.

Din clipa cînd o zărise prima dată pe Elsa, tînărul păruse atras ca o gînganie către lumina unui felinar. Aerul lui *ma- cho* se topise în apropierea ei, transformîndu-se mai curînd într-o tandreţe protectoare, căreia roşcata îi răspunsese cu naturaleţea celei învăţate să stîrnească interesul băieţilor.

Observînd sosirea lor, blondul se apropie de ele - de fapt, de Elsa, pentru Kirsten avînd doar un simplu salut.

— Ia uite cine a venit! Am crezut că n-o să mai calci pe la noi după experienţa trecută.

— Nu mă las doborîtă aşa uşor, replică roşcata, oferindu-i un zîmbet larg, ce-i punea în valoare dantura strălucitoare.

— O luptătoare! îmi place!

Fata roşi. Tînărul folosise exact cuvintele de care avea nevoie în momentele acelea.

— Fac şi eu ce pot, se alintă.

Günther rîse, Elsa îi ţinut isonul, iar Kirsten aşteptă ca toate personajele din jur să se transforme în obiecte dintr-un castel străvechi şi să înceapă să valseze în jurul lor, acompaniate de lumini colorate, flori şi explozii de artificii, totul ambalat într-o muzică menită să devină hit şi să ruleze de 1000 de ori pe zi pe posturile de radio şi televiziune.

Din fericire, momentul de magnetism dură doar cîteva clipe, apoi privirile celor doi se despărţiră. Tînărul păşi spre mijlocul încăperii şi bătu din palme, cerînd atenţia tuturor.

— Aseară mi-a venit o super-idee! Ce-aţi zice să jucăm un joc? Aşa, pe niveluri, ca alea de pe net. Punem toţi cîte 20 de euro, apoi avem de îndeplinit diverse *task*-uri ca să trecem mai departe. Cine nu poate sau vrea să renunţe, iese, dar pierde banii. Cel sau cei care ajung pînă la final, iau banii şi au parte de un premiu surpriză. Ei?

— Foarte matur! îl zeflemisi Emmerich. Şi la ce te-ai gîndit? Reinventăm goana după Pokemoni?

— Dacă joci şi tu, atunci nu e cinstit! comentă şi Dora. Vei cîştiga clar, că doar n-o să alegi ceva la care nu eşti bun.

încă doi-trei îşi dădură cu părerea. Günther îi lăsă să-şi spună opiniile, rămînînd calm, cu un zîmbet îngăduitor pe chip. După ce rumoarea se mai potoli şi atenţia reveni asupra lui, continuă:

— Vom face un grup pe net, iar fiecare dintre noi va posta acolo poza care indică faptul că a îndeplinit un anumit nivel şi poate trece la

următorul. Iar primul *task* este...

Se îndreptă spre rucsacul lăsat lîngă dozele cu bere din mijlocul încăperii şi scoase de acolo o cutie. O deschise.

— Să fumăm nişte *iarbă,* îşi încheie el ideea.

— Asta e probă serioasă? pufni Emmerich. Am fumat zeci pînă acum.

— Şi e ilegal, atrase atenţia Frieda. Dacă ciripeşte cineva, o-ncurcăm.

— Ce să mai ciripească? Dacă postăm poze, ca tîmpiţii, e clar! completă Dora.

De data aceasta, Günther opri murmurele celor prezenţi înainte să se ambaleze.

— Vedeţi? De-aia se duce ţara asta de rîpă: pentru că tot ce facem noi e să stăm cuminţei, la cutie, să lăsăm viaţa să treacă pe lîngă noi.

Kirsten se uită la Elsa. Fata îi sorbea cuvintele. Discursul lui semăna ca două picături de apă cu ceea ce-i spunea ea de atîta vreme.

— Mai avem puţin şi o să ne înrolăm în armata de muncitori conştiincioşi care nu ştiu decît să se mişte ca nişte roboţei între casă şi serviciu. Dacă asta vă doriţi, atunci înseamnă că nu mă aflu unde trebuie! Făcu o pauză pentru a spori efectul dramatic, apoi continuă: Tocmai ăsta e scopul primei probe - să fie una simplă, accesibilă oricui. Şi, după ce toţi vom fi pe grupul acela *secret* - accentuă cuvîntul - nimeni nu va putea să-i dea pe ceilalţi în gît, pentru că se va incrimina şi pe el.

— Ce zici tu seamănă un pic cu *Balena Albastră*, observă Olaf.

— Ce-i aia?

— Un joc rusesc care ducea lumea pînă la suicid.

— O-ho! se arătă impresionat Günther. Merită să studiez problema. Mă rog, în afară de faza cu suicidul, aia e pentru *looser*-i. Deci, cine se bagă?

— Eu!

Pînă şi Kirsten fu surprinsă de promptitudinea cu care strigase Elsa. Ceilalţi întoarseră miraţi capetele către roşcovană, cîntărind-o din priviri, de parcă atunci o vedeau pentru prima oară. Extaziat, Günther părea asemenea unui cocoş ce se înfoia în prezenţa puicuţelor. Oricît şi-ar fi dorit să mai cumpănească asupra acelei idei trăsnite, Kirsten ştia că nu-şi putea lăsa prietena singură în aventura cu pricina, în starea sufletească în care se afla, era o victimă sigură dacă şarada vira într-o direcţie mai stupidă decît un simplu consum de droguri uşoare.

— Mă bag şi eu! confirmă.

Aşa cum se aştepta, Zombie-cel-fară-coloană-vertebrală le urmă imediat. Urmă Olaf, apoi, mai mult sau mai puţin reticenţi, restul celor prezenţi. Dora, Frieda şi Emmerich rămaseră ultimii, dar consfinţiră şi ei să intre în joc.

— Aşa vă vreau! se entuziasma Günther. Pe caractere de-astea s-a clădit adevărata Germanie, nu pe fătălăii din ziua de azi!

*

Gisela observă plicul de pe birou de cum intră în încăpere. *Pentru Gisela Schwarz,* scria pe el, cu o caligrafie îngrijită.

Era obosită după o zi întreagă petrecută pe teren, vînînd fantome de bătrîni morţi, cum ajunsese să spună. Luă obiectul, îl deschise şi scoase o felicitare ce prezenta imaginea unui oraş după ploaie. Maşini vechi - una roşie, în prim plan - un scuter, oameni relaxaţi, terase luminoase - una cu o copertină în dungi albe şi roşii - copaci, flori... Un cadru magic, ce bucura sufletul cu luminozitatea şi culorile sale.

în interior, găsi un mesaj:

Mi-ar place să ieşim la o cafea. Te aştept la 17, la Kaffeetasse.

Nu era semnat, dar mica greşeală gramaticală semnala o persoană nefamiliarizată pe deplin cu limba germană. în minte îi încolţi o bănuială,

dar preferă să se asigure.

— Liese, tu mi-ai pus ăsta pe birou?

— Ce? A, plicul? Da, eu.

— Cine l-a adus?

— Un copil rrom - ştii tu, ăla micuţ şi creţ, despre care zici tu că ar fi bun de pus în reclame.

— Lica?

Băieţelul îşi spunea altfel numele, accentuînd diferit ultima vocală, într-un mod pe care ea nu reuşea să-l pronunţe.

— Da-da, el!

— Şi n-a zis nimic?

— Ba da, că e pentru tine. A lăsat plicul şi a fugit imediat. De ce, e vreo problemă?

— Nu, o linişti Gisela. Eram doar curioasă.

Reveni în biroul ei. O surprinse să-şi dea seama că întîmplarea o amuza şi că lua serios în considerare ideea de a merge la întîlnire cu persoana misterioasă.

Kaffeetasse fermeca prin simplitate. Combinaţia de alb cu maro a decorului contribuia la impresia generală - fie că era vorba despre rafturi, mese sau scaune. Aranjamentul era specific viziunii moderne, în care nu se respecta un anumit stil, ci se combinau piese de mobilier aparent nepotrivite unele cu altele. Astfel, meselor înalte li se alăturau o canapea - desigur, albă - cu perne turcoaz, fotolii maronii, ori măsuţe joase. Exista şi o terasă şic în spate, mărginită de o bordură înaltă de piatră, dincolo de care se auzea susurul apei.

Acolo o aştepta Hussein, înconjurat de iedera verde ce năpădise faţada clădirii. Cînd o văzu, chipul i se lumină. Avea un fel de a zîmbi ce dădea impresia că se bucura cu întreaga sa fiinţă.

— îmi pare bine că ai acceptat invitaţia, o întîmpină sirianul.

— Puteam să n-o fac, se alintă poliţista. N-ai semnat textul, aşa că

nu ştiam la ce să mă aştept. Dacă era un psihopat?

— Ştiam că eşti o femeie inteligentă, o complimentă Hussein. O privi cum se aşeza, apoi continuă: Cît despre partea cu psihopatul, timpul nu-i pierdut. Dar cred că te descurci cu genul ăsta de oameni.

— Prefer s-o fac la serviciu, nu în timpul liber.

— Poliţiştii au timp liber?

— Oricît ar părea de surprinzător, suntem oameni şi noi.

O chelneriţă se apropie de masa lor. Purta uniforma localului - un tricou albastru, cu emblema schiţată cu alb ce reprezenta o ceaşcă de cafea şi o inimă.

— Vă servesc cu ceva?

— Un espresso, un *smoothie* de coacăze şi o felie de tort... dintr-ăsta, indică Gisela.

— în afară de cafea, iau şi eu la fel, spuse şi Hussein, în faţa căruia se afla deja o ceaşcă aburindă.

— Şi de ce voiai să mă vezi? atacă femeia.

— Trebuie să am un motiv?

— Nu inviţi pe cineva undeva Iară un motiv.

— Poate doream socializare. în definitiv, nu prea cunosc lume aici. Cu tine am apucat să schimb vorbe, aşa că m-am gîndit să...

— Ha! Nu cred c-ai discutat cu mine mai mult decît cu clienţii la care lucrezi, ori cu cei de la agenţie. Deci?

Se priveau în ochi încă de la începutul discuţiei şi nu întrerupseră contactul vizual nici cînd reveni chelneriţa cu comanda.

— Bine, recunosc, oftă teatral Hussein. Mi-ai atras atenţia, aşa că m-am gîndit să-ncerc.

— Cum ai dat de mine?

— Ştiam cum te cheamă, ştiam că eşti poliţistă... Mai departe a fost uşor.

— De unde-l ştii pe Lica?

— Lica?

— Băiatul prin care mi-ai transmis mesajul.

— Ah, el! A venit să mă-ntrebe dacă n-am să-i dau nişte bani şi am zis că-i dau dacă duce plicul la secţie.

Zîmbetul pe care i-l oferi Gisela semăna mai mult cu rînjetul unui animal de pradă.

— Ştii că pentru asta poţi avea probleme, nu?

— Serios? N-am ştiut...

— E minor.

— Bine, era doar o joacă, nu l-am exploatat! îşi dădu seama sirianul unde bătea femeia.

— Noi nu ne jucăm cu chestii de-astea.

— Ups... Risc să mă iei la interogatorii, să-mi pui cătuşe, chestii de-astea?

Femeia ridică o sprînceană.

— Mă voi mai gîndi. Depinde cum te comporţi în continuare.

— Aha! Şi eu care credeam că doar la noi poţi cumpăra poliţiştii, în timp ce aici sunt incoruptibili.

— Sincer, ai noroc că tortul e delicios. Şi că nu ne vede soţia ta.

— Soţia mea?!?

— Doamna cu care ai venit din Siria.

Hussein se încruntă, încercînd să-şi dea seama la ce se referea partenera de discuţie.

— Am venit singur... Aaa! se plesni el peste frunte. Te referi la Anna?

— Nu ştiu cum o cheamă, ridică Gisela din umeri şi mai luă o linguriţă de tort. Femeia care stătea lîngă tine cînd am venit de la Stuttgart.

— Da-da-da!

Sirianul începu să rîdă.

— Anna nu-i soţia mea. Am întîlnit-o cît am stat în Ungaria. Era singură, dezorientată... Am luat-o cu noi cînd am reuşit, în sfîrşit, să plecăm. îşi caută şi ea de lucru, e femeie muncitoare, dar... e mai greu.

Poliţista îşi dădu seama că vestea o bucura. Pentru a masca lucrul cu pricina, ceru amănunte despre periplul de pe teritoriul maghiar.

— Am înţeles că acolo apar unele... probleme, îşi căută ea cu atenţie cuvintele.

— Ştiam că au fost, în trecut. Dar cu noi s-au purtat ok. Nici departe ca aici, dar ok.

— Atunci e bine. Cred că a fost suficient de cumplită fuga din Siria şi drumul încoace, ca să nu mai fie nevoie şi de alte şicane.

— Adevărat, aprobă bărbatul.

Femeia ar fi vrut să-i ceară mai multe detalii, dar i se păru că bărbatul prefera să nu discute subiectul. Sau era o impresie falsă? Hussein provenea dintr-o altă cultură, cu alte valori. Arăta extrem de volubil, îndrăzneţ, dar şi profund. Gisela se lămurise din unele documentare că, în culturile orientale, oamenii erau mult mai invazivi cu viaţa privată a celorlalţi - ceva de neconceput în Germania. Să rişte? Deşi era o persoană impulsivă, femeia decise să nu forţeze pînă nu se cunoşteau mai bine.

Hopa! Deja mă gîndesc la o viitoare întîlnire? Femeia îşi simţi obrajii înflăcărîndu-se şi luă grăbită paharul cu *smoothie*. Bău cu nesaţ.

— N-am crezut că o să vii, schimbă bărbatul subiectul.

— De ce? Par chiar atît de inabordabilă?

Poliţista nu pierdu ocazia de a ieşi din corzi şi de a prelua iniţiativa.

— Nu. Dar... eu sunt doar un arăboi Iară perspective.

Fusese o lovitură dură, fără niciun preaviz.

— Ca să fiu sinceră, tocmai de aceea am venit. Am bănuit că invitaţia era de la tine. Şi... da, recunosc că am idei preconcepute legate de

refugiaţi, dar tu ai părut să le dărîmi. Asta mi-a stîrnit curiozitatea.

Şi faptul că arăţi extrem de sexy la bustul gol, completă Gisela în gînd. Spusese oricum mai multe decît ar fi avut curajul s-o facă în faţa concetăţenilor săi. Cumva, simţea că

Hussein va interpreta corect mesajul ei, nu se va grăbi s-o încadreze ca rasistă.

— Te admir pentru asta. Pentru că ai vrut să vezi dacă nu cumva aveai o impresie eronată, dar şi pentru sinceritate. Am observat că aici oamenii se feresc să spună gîndurile.

— Corectitudine politică.

— Să nu jigneşti la alţii ţine de bun simţ. Corectitudinea politică trece însă la extremă. Pînă la urmă, orice glumă e ofensatoare. Ce facem, devenim o lume de oameni serioşi?

Cu fiecare vorbă rostită, bărbatul i se părea tot mai atrăgător. Gisela răsuflă uşurată cînd chelneriţa veni şi, scuzîn- du-se, le aminti că localul se închidea la ora 18. Cei doi cerură nota. Hussein îi făcu semn femeii.

— Eu plătesc.

— Nici vorbă!

— La noi, obiceiul este ca bărbatul să se ocupe de asta.

— Iar la noi fiecare îşi plăteşte consumaţia, îi atrase atenţia poliţista.

Sirianul îţi scărpină mustaţa.

— Ce-ar fi să căutăm o soluţie de mijloc?

— Adică?

— Plătesc eu acum, iar data viitoare va fi în contul tău.

Gisela izbucni în rîs.

— Tocmai mi-ai lansat o nouă invitaţie în oraş?

— Nici vorbă! Dar ţie nu-ţi place să rămîi datoare, aşa că o să mă inviţi tu cît de curînd.

îi făcu cu ochiul şi-i întinse şerveţelul pe care notase propriul număr

de telefon. Femeia rîdea sincer, cum nu-şi amintea s-o mai fi făcut de multă vreme.

— Ai aşa un stil...

— Cum?

Chelneriţa lăsă nota pe masă. Poliţista o împinse spre sirian.

— O să-ţi spun data viitoare.

6. Mi-ai rămas datoare

— Nu mai vreau... Nu mai vreau...

Răstignit pe canapeaua din sufragerie, Martin bolborosea, fixînd cu ochi stinşi tavanul. Helga se plimba dintr-o parte în alta a încăperii, frîngîndu-şi neajutorată mîinile. Presiunea era prea mare. îşi dorea să fugă undeva, oriunde, departe de toată acea nebunie.

Pentru moment, îşi găsi refugiul în barul din camera ei. Fosta ei cameră, ce rămăsese a ei pentru că se răzgîndise şi...

Offir-ar, Helga! Doar toarnă şi nu te mai gîndi la asta! se îmbărbătă.

Dar nu ajuta la nimic. Gîndurile rămîneau tot acolo, sumbre, înspăimîntătoare...

Cu fiecare pahar turnat îşi jura că, atunci cînd îl va termina, va avea curajul să-l sune pe Rainer. O făcuse o singură dată, imediat după plecarea intempestivă a acestuia de la locuinţa din Unzhurst. îi explicase, destul de incoerent, cît de mult îl iubea, dar cum considera că era datoria ei să-i fie alături soţului în acele clipe grele care, după cum se părea, n-aveau să dureze mult.

Efectele tratamentului intensiv îl devastau pe bărbat. Durerile de oase, de cap şi de rinichi îl produceau o suferinţă cruntă. Vărsa adesea. După un chin de trei-patru zile, venea vremea următoarei doze şi totul se relua.

Pînă termina de golit paharul, Helga îşi pierdea curajul. Amintirea acelei unice discuţii cu Rainer o făcea să-şi piardă întreg entuziasmul

inoculat de băutură. Bărbatul o ascultase fără să-i întrerupă delirul, apoi rostise, răspicat:

— Te iubesc, Helga! Şi te voi aştepta pînă te vei simţi pregătită. Am aşteptat atîta, o voi mai face puţin.

— Dar pînă acum ai fost alături de mine! se revoltase femeia, cu lacrimi în ochi.

— Şi acum sunt.

Apoi închisese. De atunci, Helga tot încerca să-şi adune curajul pentru a vorbi din nou cu el, ca să înţeleagă de ce atîţia ani stătuse lîngă ea, în timp ce acum, deşi era vorba doar de cîteva luni, lucrurile se reduceau la un sprijin sufletesc de la distanţă.

Femeia îşi privi ceasul. Se apropia ora. îşi mai turnă jumătate de pahar, bău, apoi se întoarse în sufragerie.

Martin se mai liniştise. în continuare o şoca vederea capul chel.

— Eşti mai bine?

— Să zicem... Mi-e sete.

Soţia îi aduse un pahar cu apă şi, pînă bărbatul bău cu înghiţituri mici, profită ca să aducă în discuţie subiectul ca- re-o măcina.

— Ai nevoie de ajutor...

— Credeam că de-aia ai rămas lîngă mine.

Tratamentul nu funcţiona şi împotriva cinismului. Ba chiar îl potenţa.

— Serios, nu trebuia s-o faci. Doar stabiliserăm clar ce şi cum. Sau te temeai că lumea te va judeca pentru că mă părăseşti cînd am ajuns pe marginea gropii?

— Martin! îl apostrofă femeia.

— Da, ştiu, e inima ta bună... Aia care iubeşte pe toată lumea.

— Chiar crezi că e cazul să mă umileşti?

— Sincer, cred că ar fi cazul să mor. Toată lumea ar fi mai fericită atunci. începînd cu mine.

— Cînd termini cu autocompătimirea, poate discutăm serios.

Bărbatul aşeză paharul pe măsuţa de lîngă canapea.

— Bine, spune! Sunt doar urechi. Cel puţin alea n-au căzut încă...

Helga ignoră remarca.

— Ai nevoie de ajutor, repetă ea. O variantă ar fi să te internăm.

— Şi să mor ca un cîine abandonat. Mulţumesc, dar nu.

— Alta e să aducem pe cineva care să te îngrijească.

— Ca la un boşorog băşinos care nici la baie nu mai poate merge singur. N-ai să vezi. Şi doar vine în fiecare dimineaţă femeia aia de la asistenţă socială, sau de unde naiba e!

— Ai nevoie de cineva lîngă tine permanent. Sau... ai varianta să te vindeci.

Martin îi aruncă o privire de animal bătut.

— Nu te credeam capabilă de atîta cinism. Crezi că eu n-aş vrea să fiu sănătos?

— Atunci luptă!

— Fir-ar al naibii, femeie, dar ce crezi că fac? De ce mă las tocat de tratamentele oribile? Nu pentru că mai am de doi bani speranţă, deşi medicul mi-a spus clar că ele doar îmi vor prelungi...

îşi pierdu suflul. Nu era prima dală cînd avea probleme de respiraţie. După ce-şi reveni, părea mai temperat. Prost dispus, dar relativ liniştit. Helga reluă discuţia.

— Am discutat cu o agenţie care se ocupă cu îngrijirea la domiciliu. Ar trebui să sosească cineva trimis de ei.

Exact în clipa aceea se auzi soneria. Punctualitatea constituia o primă bilă albă. Femeia care venise părea a avea în jur de patruzeci de ani. Părul roşcat îi cădea pe umeri, încadrînd o faţă ovală. Ochii căprui, calzi, ieşeau în evidenţă. Helgăi îi atrase atenţia talia nou-venitei.

— Marcelina Krzykowski, se prezentă aceasta.

— Helga Lippmann. Poftește!

Se duseră în sufragerie, unde îi aştepta un Martin ce încerca din toate puterile să lase o impresie neplăcută.

— Nu eşti nemţoaică, se grăbi el să comenteze după ce auzi numele şi accentul femeii.

— Nu. Sunt din Polonia.

Răspundea scurt, încercînd astfel să evite greşelile de pronunţie.

— Ai venit de mult în Germania?

— De cîteva luni,

— De ce-ai plecat din Polonia?

Interogatoriul bărbatului era făcut pe tonul cuiva ce dorea să-şi demoleze oponentul.

— Voiam un viitor pentru familie. Sora mea stă aici de mulţi ani.

— Eşti căsătorită? Ai copii?

— Da. Trei. Două gemene, aici, cu noi. Un băiat plecat în Franţa.

— Şi un copil pe drum, interveni Helga.

Marcelina îşi mîngîie instinctiv abdomenul bombat.

— Pe cînd e termenul?

— Septembrie sau octombrie.

Helga făcu rapid calculul în minte. Dacă previziunile doctorului erau corecte, totul avea să se termine cu Martin înainte să-i vină ei sorocul. Bărbatul însă nu era dispus să facă vreun compromis.

— Am eu destule probleme, nu-mi mai trebuie să stau şi cu teama că vei naşte.

Vorbise repede - probabil intenţionat pentru ca poloneza să nu înţeleagă. Musafira se încruntase uşor, semn că încerca să se convingă că nu interpreta eronat spusese.

— Martin, interveni Helga, eu zic să-i dăm o şansă şi, dacă vedem că nu merge, atunci...

— Nu! răspunse acesta categoric. O privi pe Marcelina, apoi spuse, îndulcind tonul: Nu-ţi strica viitorul. Viaţa mea se sfîrşeşte, tu te pregăteşti să aduci pe lume una nouă. Bucură-te de asta şi lasă-mă-n mizeria mea.

— Pot să am grijă de tine. Sarcina mea nu va încurca.

— Lasă. Du-te!

Helga o studie atent pe Marcelina. Degaja un calm incredibil, deşi instinctul o avertiza că n-o încînta nici situaţia în care se pusese emigrînd în Germania, nici refuzul lui Martin. Dar acceptă totul demn.

— Multă sănătate, îi ură bărbatului înainte să plece.

— I-am făcut un bine, se justifică Martin în faţa soţiei, după ce aceasta reveni în sufragerie.

— Nu. Avea nevoie de bani. E greu să creşti doi copii dacă nu munceşti.

Ţigănuşul o pîndise şi-i aţinu calea după ce o văzu coborînd din maşină.

— Bună ziua!

— Ce m-ai speriat, Lica!

— Cică!

Gisela zîmbi. Băieţelul o binedispunea de fiecare dată cînd îl vedea. Rîdea mult, arătîndu-şi gingiile ştirbe şi o rupea tot mai bine pe germană, spre deosebire de părinţii lui. Deşi, în cazul lor, poliţista nu era sigură dacă nu ştiau sau voiau să pară că nu-nţeleg mare lucru, pentru a scăpa basma curată. Li se pusese de mai multe ori în vedere că, dacă mai erau prinşi cerşind, urmau să aibă probleme. Mai ales dacă-şi puneau copiii să facă asta. Asistenţa socială se ocupa de ei, dar, cum-necum, mai devreme sau mai tîrziu tot îi surprindea cineva cu mîna-ntinsă.

— Am ceva pentru tine.

Puştiul ridică bărbia şi mişcă din năsucul cîrn.

— Mi-a dat ceva nenea Hussein.

— I-auzi! Pentru mine?

— Da. Dar doar prima dată a fost *pe gratis. Promo.* Acum costă.

— Păi nu ţi-a dat el bani? intră femeia în joc.

— Ba da, dar pe ăia i-am *investit.*

Pe poliţistă o pufni rîsul.

— în ce?

— Am eu *business-uh*\e mele. Zi, îmi dai sau nu?

— Doar dacă-mi spui în ce vrei să investeşti ce primeşti de la mine.

— Ăştia-i vreau pentru îngheţată. Merit şi eu *să mă relaxez* după muncă, nu?

Gisela rîdea deja în hohote.

— Bine, măi, uite, ia de-aici şi dă-mi plicul! Şi ai grijă să nu te găsească Johann pe stradă, cerşind, că o-ncurci!

— Eu nu cerşesc. Fac *afaceri.*

Schimbul se produse, iar băiatul numără atent banii.

— Nu-mi mai dai cîţiva?

— Cît ai acolo ţi-ajunge! îl puse femeia la punct.

— Da, dar mă gîndeam să iau două, că o să am o *întîlnire de afaceri.*

— Dispari!

Lică o luă la fugă, la fel de fericit ca şi cînd ar fi primit tot ce dorise. în timp ce se îndrepta spre secţie, Gisela nu se putu abţine şi deschise plicul.

Mi-ai rămas datoare.

Doar atît scria, de data aceasta fără nicio greşeală.

Liese o urmări mirată cu privirea, surprinsă de buna dispoziţie pe care o radia. Aceasta se mai temperă puţin cînd poliţista văzu că era aşteptată de Helga. Venise neînsoţită, dar arăta mai rău ca dăţile trecute. Prima dată cînd o văzuse, părea o femeie bine, uşor debusolată. A doua oară avea un aer trist. Acum era complet devastată. Machiajul n-o ajuta prea mult, amintindu-i Giselei de un personaj dintr-un film de groază.

— Din păcate, n-am prea multe veşti, dădu raportul poliţista. Am interogat multe persoane, dar n-am găsit dovezi clare că moartea tatălui dumneavoastră ar fi altfel decît naturală.

— Să înţeleg că există nişte dubii, totuşi?

— Există unele elemente care mai trebuie verificate, însă... Sincer, nu mi-aş face mari speranţe dacă aş fi în locul dumneavoastră.

Nu v-aţi făcut de la început, îşi spuse Helga. De fapt, dacă aţi fi putut refuza, aţi fi făcut-o. Nu arătă ce gîndea, mulţumindu-se să ofere un zîmbet politicos - sau înspăimîntător, ţinînd cont de cum arăta.

— Chiar mă pregăteam să renunţ, dacă nu era nimic. Dar dacă spuneţi că mai e ceva de cercetat...

în realitate, chiar şi-ar fi dorit să închidă povestea aceea, pentru care simţea că nu mai avea energie în lumina noilor evenimente din viaţa ei. însă, în clipa cînd o văzuse pe poliţistă, simţise un sentiment interior de revoltă. Poate era defularea situaţiei prin care o făceau să treacă Martin şi Rainer. în faţa lor se considera neputincioasă, dar în cazul Giselei ea dădea tonul. Dacă voia să fie rea şi-a dracului, nu-i stătea nimic în cale. Iar amintirea întîlnirilor precedente o făcuse să se decidă rapid.

Simţi o satisfacţie aparte cînd văzu efectul produs asupra celeilalte de ultimele cuvinte.

— Am înţeles, spuse poliţista. Vom continua ancheta.

— Vă mulţumesc.

în realitate, Gisela şi-ar fi dorit să-i spună în faţă că-şi bă- lea joc de banii comunităţii şi de timpul ei, doar pentru o dorinţă stupidă. Se gîndi cum să formuleze ideea cu pricina într-un mod cît mai puţin ofensator, apoi se uită din nou la chipul celeilalte şi i se facu milă.

– îmi pare rău că suferiţi atît din cauza pierderii tatălui dumneavoastră. Dacă vă pot ajuta cu ceva... Cu altceva, se corectă.

— Nu-nu, mulţumesc. Am o perioadă mai dificilă. Soţul meu e grav bolnav, şi...

Poliţista reuşi cu greu să-şi mascheze tresărirea. Oare urma încă o vînătoare de fantome?

— Ce are?

Ştia că-şi depăşea atribuţiile cu acea întrebare, dar trebuia să afle. începuse deja să capete o fobie faţă de problemele femeii din faţa ei?

— Cancer... Fază terminală.

— Oh!

O dăduse în bară. Era genul acela de situaţie stranie în care-şi dorea să fii în altă parte. De obicei, urma o tăcere stînjenitoare, dar, de data aceasta, Helga se lăsă dusă de val şi completă:

— E greu. Tot caut un îngrijitor la domiciliu şi nu găsesc...

Nu era adevărat. După poloneză, mai adusese două femei şi un bărbat, dar Martin se dovedise extrem de capricios şi-i respinsese pe toţi.

Poate dintr-un sentiment de vinovăţie pentru că deschisese subiectul, ori poate doar fiindcă dorea să scape mai repede de Helga, Gisela se trezi gîndindu-se dacă ştia pe cineva în domeniu. Ochii îi căzură pe plicul primit de la Hussein. îi veni o idee.

— Aşteptaţi-mă puţin aici, îi ceru celeilalte.

Ieşi din birou şi apelă numărul pe care şi-l trecuse de pe şerveţel în agendă imediat ce plecase de la *Kaffeetasse.*

— Alo, Hussein? Gisela la telefon.

— Şi uite cum ziua a devenit mai frumoasă, comentă sirianul în loc de salut.

Poliţista îşi simţi obrajii îmbujorîndu-se.

— Te-am sunat din două motive. Primul, ca să răspund mesajului tău. Ce zici de un prînz, săptămîna asta?

— Ok! Cînd şi unde?

Femeia realiză că improvizase fără a avea un plan de bătaie stabilit anterior.

— Mă gîndesc şi-ţi trimit mesaj. Eşti în Buhl în toate zilele?

— îmi pot organiza programul în funcţie de ce stabilim.

— Perfect! Acum despre al doilea motiv...

— Aşa...

— Anna şi-a găsit de lucru?

— Nu... Adică nimic stabil.

Tonul bărbatului era circumspect. Gisela se amuză, închipuindu-şi că omul îşi facea în cap tot felul de scenarii, întrebîndu-se de ce o interesa pe ea soarta fetei.

— Crezi c-ar tenta-o un post de îngrijitor pentru o persoană bolnavă?

— S-ar putea. O-ntreb şi-ţi spun. Ăsta e numărul tău, da?

— Da. Acum nu mai trebuie să-mi trimiţi mesaje prin curier, îl tachină poliţista.

După ce închise, reveni la Helga.

— Acum am vorbit la telefon cu o cunoştinţă, îi spuse, încă n-am primit un răspuns, dar, dacă e ceva, vă anunţ.

— Mulţumesc!

Musafira se ridică şi-şi luă rămas bun. Abia după ce ajunsese la cîteva străzi distanţă de secţia de poliţie se întrebă dacă n-ar fi fost frumos, ţinînd cont de amabilitatea arătată de această dată de Gisela, să-i fi cerut să închidă cazul.

— întîi să văd dacă mă ajută, îşi găsi repede o scuză. Şi dacă e de acord Martin.

Mulţumită de înţelegerea făcută cu sine însuşi, merse mai departe fără a se mai simţi la fel de vinovată.

*

Viaţa într-un container de cincisprezece metri pătraţi nu era tocmai ceea ce-şi dorea Hussein de la viaţă. Acasă, în Siria, avusese un apartament cu condiţii decente. Dar acolo era război. Iar mica lui locuinţă se afla la 3.000 de km depărtare de el. Doar asta conta.

O masă într-un colţ, două dulapuri ce separau cele două paturi aflate pe una dintre laturi... Mobilierul era sărăcăcios. Cînd fusese nevoit să aleagă un coleg de cameră, nu ezitase şi-i propusese Annei să împartă

spaţiul. Nu ştia de ce se legase atît de fata aceea. Nu era atras fizic de ea - lui i se aprinseseră călcîiele după Gisela. Şi atunci?

Dacă închidea ochii, putea revedea scena din gara maghiară unde stătuseră multă vreme. Fuseseră tensiuni, şicane din partea autorităţilor... El preferase să le uite. Conta doar că reuşise să fugă de moartea ce-i cuprinsese ţara.

Ceilalţi călători, furioşi, frustraţi, sătui de condiţiile inumane în care călătoriseră, se revoltau, strigau, se îmbrînceau cu poliţiştii. El se trăsese deoparte. Se aşezase pe o bordură şi admirase viaţa unui oraş obişnuit cu pacea. Oameni preocupaţi doar de problemele lor, fără grija vieţii, fară teama că s-ar putea să nu mai existe un „mîine". Flori, copaci, clădiri etalîndu-şi arhitectura splendidă. Fără ruine. Pînă şi sărăcia avea un aer demn, ca şi cum şi-ar fi avut locul în ecosistemul localităţii.

Atunci, în timp ce-şi încărca sufletul cu pacea şi libertatea, o întîlnise pe Anna. Fata se aşezase lîngă el, pe bordură, şi desfăcuse un baton Mars primit de pomană - după cum avea să afle mai tîrziu. Fără o vorbă, îl rupsese în două şi-i întinsese jumătate. Momentele acelea în care savurase o bucată de ciocolată alături de o necunoscută, privind în tihnă cum bate inima unui oraş, fuseseră cfivine.

Mai tîrziu împărţiseră o sticlă de apă şi o jumătate de franzelă, primite de la un cuplu vîrstnic ce le spusese ceva în ungureşte. Seara, adormiseră cuibăriţi unul în altul, ştiind că el e Hussein, iar ea Annî,

Se treziseră în puterea nopţii, cînd autorităţile maghiare deciseseră că era mai bine să lase refugiaţii să plece decît să-i lase să-şi facă de cap în gară şi-n împrejurimile acesteia. Fără a se fi vorbit în prealabil, sirianul o luă cu el pe fata cea misterioasă. în debandada generală, nimeni nu mai verifică dacă refugiaţii nu se înmulţiseră. Singura grijă a poliţiştilor fusese să nu rămînă vreunul pe-acolo.

Bărbatul se temuse de probleme odată cu sosirea în Germania, dar se dovedise că femeia avea buletin de Polonia. Aşadar, fiind din Uniunea Europeană, n-o băgase nimeni prea mult în seamă.

în timpul petrecut împreună nu aflase mare lucru despre ea. O rupea binişor pe engleză. Avea douăzeci şi trei de ani, iar toţi apropiaţii îi muriseră. Fără locuinţă, fără serviciu, alesese să plece aiurea prin lume, în căutarea unui posibil viitor ce-i era refuzat acasă.

— Aşadar, pentru amîndoi, viaţa aici reprezintă o oportunitate, concluzionase vesel sirianul.

Pentru ea nu era chiar aşa. Fără cunoştinţe de germană devenea dificil să-şi găsească de lucru, aşa încît Fîussein o ajutase să se înscrie la unul dintre cursurile de limbă organizate de Oficiul Federal pentru Migraţie şi Refugiaţi şi un centru educaţional local pentru adulţi. în rest, Anna se ocupa de casă, ţinînd-o curată şi făcînd rost de mîncare. Ultimul aspect suscitase o problemă, cînd, într-o zi, fata făcuse rost - nu ştia de unde - de carne de porc.

— Eu nu mănînc aşa ceva, spusese sirianul.

Reacţia fetei îl nedumerise. Preţ de o fracţiune de secundă, calma, calculata şi extrem de serioasa Anna afişase o mască de teroare pură. Poate că altcineva n-ar fi observat-o, mai ales că dispăruse extrem de repede, dar Fîussein întîlnise genul acela de expresie în teatrul de război al ţării sale. Experienţa îl marcase atît de puternic, încît n-o putea uita sau confunda vreodată.

încercase să se scuze, explicînd că animalul respectiv nu era acceptat în religia sa, dar subliniase că vina-i aparţinea pentru că nu-i spusese asta.

— Fiindcă n-ai zis, du-te şi fă-ţi rost de altceva, concluzionase Anna, redevenită sigură pe ea.

îi plăcea modul practic - chiar pragmatic - în care trata lucrurile. Deşi zîmbea rar - o singură dată o văzuse rîzînd - constituia o prezenţă tonică. Avea obiceiul să simplifice orice problemă, ajutîndu-l mereu să se concentreze pe scop, nu pe piedici.

Tocmai de aceea i se părea că propunerea Giselei era una bună.

Gîndul la „prinţesa blondă", cum îi plăcea s-o alinte în sinea lui, îi

înfierbîntă pe dată inima. Era mai retrasă, închisă, ca toţi oamenii de pe acele meleaguri. îi lipsea dezinvoltura relaţiilor dintre arabi, dar se adapta. întîlnirea de la *Kaffeetasse* îi dovedise fără dubii că şi ea era interesată de el. Flirtase tot timpul. Apoi, însă, revenise la ritmul lent, aşezat, specific nemţilor. El n-avea atîta răbdare, fiind obişnuit ca lucrurile să se întîmple mai repede.

Nu-şi bătea capul cu direcţia în care ar fi putut duce o relaţie între ei. *Noi luăm deciziile, iar Allah are grijă să ne arate dacă suntem sau nu pe calea cea hună,* obişnuia să-şi spună.

Cînd veni acasă, Anna arăta dărîmată.

— Limba asta e criminală! răbufni.

— Aşa mi-am zis şi eu cînd m-am apucat de ea.

— De ce-ai facut-o?

— De ce am început să-nvăţ germana?

— Da.

— Pentru că de cinci ani, de cînd războiul civil a cuprins toată Siria, mi-a fost clar că voi ajunge în punctul în care va trebui să aleg dacă fug sau dacă rămîn să mor. A durat mult pînă am făcut pasul, dar... în fine. Ştiam că şansele cele mai mari le am să emigrez în Uniunea Europeană, ca majoritatea. Ştiam engleză - la fel ca tine - o rupeam binişor pe franţuzeşte... M-am gîndit că, dacă mişc un pic şi pe germană, mă pot descurca aproape oriunde aş ajunge pe-acolo. S-a dovedit că am tras biletul cîştigător, se amuză bărbatul.

— Mda. Bravo ţie!

— O să reuşeşti şi tu.

O urmări cum îşi aranja ceva în lada din care improvizaseră un dulap. Fata era minionă, iar ochii căprui, scrutători, păreau că ascund în ei toată tristeţea lumii.

— Am aflat azi despre un posibil loc de muncă...

Anna se răsuci spre el, privindu-l cu interes.

— E un post de îngrijitor pentru o persoană bolnavă.

— Of, Fîussein, ştii că n-am cum să fac asta! Cunosc prea puţină germană, iar la aşa ceva e nevoie să înţelegi nume de medicamente, de...

— Anna! Anna! o potoli sirianul. Ce te costă să-ncerci măcar să mergi să vezi despre ce e vorba?

— Ar fi o pierdere de vreme.

Bărbatul se ridică de pe scaun şi se apropie de ea.

— Gîndeşte-te! Dacă ai cîştiga şi tu bani, am putea rezolva mai repede cu formalităţile, să ne mutăm şi noi într-un loc mai decent. Am aflat că în hostelurile alea ai o bucătărie. Şi-o să avem fiecare camera lui. Nu crezi că merită?

— Ba da. Doar că nu mă vor accepta şi nu ne foloseşte la nimic să visăm aiurea.

— Hai să vedem cum e şi după aia să vorbim. Ce zici?

— Ok, ridică fata din umeri.

Asta era Anna. Simplă, directă. Cu un trecut trist.

Şi cu o ciudăţenie: nu umbla decît cu rochii înflorate. Hussein n-o văzuse niciodată îmbrăcată altfel.

7. Te apăr pe tine de tine, puştoaico!

A treia oară îşi plăteşte fiecare consumaţia.

Mesajul o făcu pe Gisela să zîmbească. Hussein era de o originalitate absolut cuceritoare. Avea un aer *macho* - nu în sensul de a încerca să impresioneze, ci pentru aerul acela de bărbat care are grijă de femeie, o trateze într-un fel aparte. Poliţista considera că educaţia cu pricina aparţinea unei mentalităţi retrograde, ce punea femeia în postura unui obiect aflat în proprietatea bărbatului. însă comportamentul sirianului nu atingea aceste tonalităţi. El se rezuma la a o face să se simtă specială. Conducea dansul, dar n-o forţa să-l urmeze, ci o lăsa continuu să-şi aleagă ritmul confortabil.

Şi totuşi...

îşi amintea prea bine filmele „Numai cu fiica mea”[2] şi „Masaiul alb”"[1], ambele relatări ale unor întîmplări adevărate în care femei din ţări civilizate se îndrăgostiseră de bărbaţi din locuri exotice - Kenya, respectiv Iran - iar asta le adusese doar suferinţă, deşi începutul părea desprins din cele mai frumoase poveşti de amor.

Asta o facea să rămînă reticentă, deşi fiecare celulă a corpului îi vibra cînd se gîndea la Hussein. După întîlnirea din ziua precedentă - cea la care plătise ea - se încuiase în apartament şi se uitase non-stop la filme siropoase, în timp ce consumase îngheţată. Se cunoştea prea bine - ştia că acela era semnul că se îndrăgostise.

Şi totuşi, îşi repetă.

Suntem pe terenul meu, nu al lui, contraataca o

[2] Ecranizarea romanului biografic omonim scris de Betty Mahmoody şi William Hoffer (1987)

parte a minţii ei. Sau a inimii, nu-i era clar. Nu-l întîlnise în Kenya, nici nu plecase după el în Iran, locuri unde trebuia să se supună obiceiurilor locale barbare. Nu. Se aflau în civilizata Germanie, acolo unde femeile şi bărbaţii aveau aceleaşi drepturi.

Mă mai gîndesc..., îi răspunse la mesaj, chicotind.

Se sui în maşină şi se duse la Unzhurst. Sperase ca Helga Lippmann să renunţe la anchetă. O simţise că era pe punctul s-o facă. Forţase cu găsirea unei îngrijitoare pentru soţul ei. Cînd o sunase să-i spună că Anna acceptase să vină la interviu, se aşteptase să primească dezlegarea de la ancheta stupidă ce-o făcea să piardă timpul. Pauza de o secundă crezuse că avea să aducă propoziţia izbăvitoare...

Dar nu. Helga se limitase la un „Mulţumesc mult!", apoi închisese.

Prin urmare, Gisela se văzuse nevoită să continue călătoriile către neinteresanta aşezare. Discutase cu toţi cei de pe lista primită de la preot. Aflase, printre altele, că Oder nu fusese singurul corist mort în ultima perioadă. Cu cîteva luni mai devreme, la începutul anului, se dusese doamna Schulz. în toamna anului precedent, domnul Winkler, iar în primăvară, doamna Lang. Cea la mormîntul căreia îl găsise lucrînd pe Hussein.

Ceilalţi erau şi ei acolo, printre mormintele cu cruce de lemn. Morţi de mai puţin de un an. Toţi respectînd acelaşi tipar ca Oder: o aniversare diferită de cele de pînă atunci. Nu vecinii dimineaţa şi rudele după-amiaza, aşa cum făcuseră ani la rînd. Nu. Toţi laolaltă.

De altfel, acela fusese şi argumentul adus de Helga. Dar era, oare, suficient? Din discuţiile cu ceilalţi membri ai corului, Gisela aflase că exista un individ care-şi dorea de ceva vreme să li se alăture. Preotul, însă, susţinea că nu exista un înlocuitor pentru Heinrich.

Fără chef, poliţista îl pusese pe prelat pe lista posibililor suspecţi ai improbabilei crime. Un alt personaj, aflat tot acolo, era cel alături de

care venise Helga ca să anunţe decesul tatălui ei, dar n-o mai însoţise ultima oară. Un avocat pe nume Rainer Schumacher.

Un părinte decedat, un soţ grav bolnav şi un amant ce apărea şi dispărea din peisaj. Sau, ţinînd cont că femeia defilase cu el în public, mai putea fi considerat astfel? Din ce ştia Gisela, postul respectiv presupunea discreţie.

Ca să afle mai multe despre el, decise s-o mai tragă pe limbă pe Nana. Era genul de persoană care se deschidea tot mai mult cu fiecare discuţie, pe măsură ce se simţea mai confortabil în prezenţa interlocutorului. Urmară acelaşi ritual, cu cafeaua şi fursecurile aşezate pe farfurioară. După ce schimbară cîteva amabilităţi, deschise subiectul.

— Au fost pe-aici cu un evaluator, o înştiinţă Nana.

— Un evaluator?

— Da, ca să vadă în ce stare e casa, dacă e cazul s-o vîndă sau s-o păstreze...

-Şi?

— Casa e bună. Eu m-aş bucura s-o ţină.

— Mă interesa ce-au făcut, o readuse la subiect Gisela.

— A plecat evaluatorul, pe urmă Rainer. Helga s-a dus abia mai pe seară, cu un taxi. Era foarte abătută.

— Taxi? se miră poliţista.

— Da. S-a întors a doua zi să-şi ia maşina.

— Nu-nţeleg...

Nana privi suspicioasă în jur, ca şi cum le-ar fi putut auzi cineva în casa aceea goală, apoi se aplecă spre musafiră şi şopti conspirativ:

— Helga le cam bea.

— Oh!

— Mda. A luat-o tare pe panta asta, din păcate.

— De multă vreme?

— Cam de cînd s-a aliat despre relaţia ei cu Rainer.

Aşadar, existase o perioadă a discreţiei.

— Cum s-a întîmplat? insistă poliţista.

Nu trebuia să-şi facă griji. Nana era pornită pe confesiuni.

— Murise deja Ivonne. Heinrich era în vizită la Greta, verişoara lui, iar Helga a venit peste weekend aici, ca să aibă grijă de casă. Mai făcea uneori asta cînd pleca tatăl ei, dar de obicei stătea doar de pe o zi pe alta. întîmplător, sîmbătă seara a trecut pe acolo şi Nadia.

— Nadia?

— O sîrboaică. Avea grijă de doamna Müller pe vremea aia. între timp, a murit şi a plecat în Austria, că se cîştigă mai bine.

— Cine-a murit? Şi cine-a plecat?

— Doamna Müller s-a dus, că era tot mai rău. Şi Nadia a plecat.

— Am înţeles. Să revenim... Ce căuta sîrboaica la familia Oder?

— După ce-o culca pe bătrînă, mai mergea pe la el, să stea la poveşti, să nu se simtă omul singur... Ei, şi-n seara aia a dat peste Helga şi Rainer, dezbrăcaţi... A povestit după aia la tot satul, că ştiţi cum sunt balcanicii ăştia...

— Dar cînd şi cum a venit Rainer? Nu l-a văzut nimeni?

— Ei, atunci s-a aflat că mai venise, că-şi parca maşina mai departe, la magazin.

— Oh... Cred că a fost o perioadă foarte neplăcută pentru familia Lippmann.

— Da! Dar au făcut o înţelegere, să rămînă împreună pînă devine fata majoră. De atunci, Helga a-nceput să se afişeze tot mai des cu Rainer.

— înţeleg. Şi cîţi ani are fata familiei Lippmann?

— Face optsprezece în octombrie.

Gisela căzu pe gînduri. Familia Lippmann avea o situaţie materială foarte bună, iar în urma unui divorţ fiecare dintre soţi ar fi primit o parte consistentă. Ar fi constituit o partidă excelentă. Iar acum, cu soţul grav bolnav, lucrurile puteau deveni chiar mai tentante. Oare Rainer decisese că era mai înţelept să facă un pas în spate, ca să nu stîrnească vreo bănuială că acţiona din interes? Suna plauzibil, deşi poliţista nu ştia ce legătură avea asta cu o moarte naturală şi o boală incurabilă.

Dar merita să sape. Decît nicio pistă, se mulţumea cu asta.

Martin vomită din nou, dar mai puţin violent decît în urmă cu cîteva secunde. Tremura tot, iar pe chipul livid apăruseră broboane de sudoare rece.

— Gata, spuse cu glas pierit.

Helga îl ajută să se îndrepte de spate. Cu fiecare zi, din bărbatul bine făcut pe care-l cunoscuse odată, rămînea tot mai puţin. Se întrebă dacă va ajunge doar o mînă de oase, o umbră. îl va putea căra ea pe braţe, într-o zi, aşa cum făcuse el cu ea în tinereţe? Pe femeie o cuprinse mila.

— Mergem în sufragerie? îl întrebă. Ne aşteaptă fata cea nouă...

— Nu vreau s-o văd...

Era o simplă şoaptă, fără niciun pic de cinism în ea. Bărbatul nu mai era capabil să strecoare aşa ceva în vorbele sale.

— Martin, trebuie să luăm pe cineva să te îngrijească! Nu e de ajuns asistenta care vine în fiecare dimineaţă, iar eu nu fac faţă. Deja am intrat în criză de timp cu modelele pe care trebuie să le concep pentru catalogul de vară.

— Poţi oricînd să pleci la Rainer... Nu pricep de ce n-ai făcut-o, doar ne-am înţeles să...

— Şi să te las să mori ca un cîine de pripas?

— Voi muri oricum.

în vocea lui Martin începea să se distingă sarcasmul, semn că-şi revenea.

— Mai rămîne să spui că am stat cu tine pentru că, după ce mori, îmi rămîn mai multe decît în cazul unui divorţ. Şi că voi deveni executorul operei tale artistice, ceea ce-mi va umple conturile cu bani.

— E o idee! Doar că, indiferent cît de proastă e părerea mea despre tine, ştiu că nici chiar tu nu te-ai coborî aşa jos.

1. Mulţumesc, cred...

îl ajută să-şi aranjeze ţinuta în oglinda din baie, apoi se duseră în sufragerie. Fata nu-i auzi. Se ridicase de pe scaunul pe care o poftise Helga să se aşeze şi studia concentrată picturile ce împodobeau pereţii. Helga dădu să-i atragă atenţia că veniseră, dar Martin o strînse de antebraţ şi-i făcu un semn discret cu degetul la buze.

Tînăra se oprea în faţa fiecărei picturi, privind-o lung, de parcă încerca să-i pătrundă toate sensurile. Apoi trecea mai departe, cu mîinile la spate, ca şi cum s-ar fi aflat într-un muzeu. Periodic, revenea la imaginea aparent simplistă a două trupuri întrepătrunse, iluzie creată doar din pete portocalii şi verzi.

Cînd văzu că se întorcea la el pentru a treia oară, Martin nu se mai putu abţine:

2. Domnişoară, cumperi sau doar te uiţi?

Fata se răsuci speriată. Ochii mari, căprui, formau o compoziţie armonioasă cu rochia de culoarea lămîii, cu boboci roşii de trandafir.

-îmi pare rău, înţeleg doar puţină germană, comentă ea în engleză.

Bărbatul repetă în limba respectivă.

3. îmi plac, recunoscu musafira. Transmit foarte multe.

4. Am observat că te uiţi mai ales la ăla, arătă artistul spre pictura bicoloră.

5. Da, e o idee deosebită.

6. Portocaliul sunt eu. E culoarea mea preferată. Omuleţul verde încă-l aştept să cadă de undeva, din cer.

Helga nu ştia de ce resimţise remarca respectivă ca pe un atac la persoană. Ştia că nu ea era verdele - Martin făcuse gluma respectivă şi cu alte ocazii, în plus ei îi plăcea azuriul cerului - dar, cumva, o deranjase faptul că i-o spusese unei străine. Fata îi deveni dintr-o dată antipatică, deşi n-avea ni- cio vină.

7. Deci tu le-ai pictat...

8. Da.

9. Eşti foarte talentat. Felicitări!

10. înţeleg că ai venit la interviu, interveni nepoliticos Helga, ducînd discuţia în altă direcţie.

11. Aşa e.

12. Cum te numeşti?

13. Anna Jasko.

14. De unde eşti?

15. Polonia.

16. Oh...

17. Şi de ce-ai venit în Germania?

Exclamaţia bărbatului şi întrebarea femeii veniră simultan.

18. Nu mai am pe nimeni acolo.

Fata spusese propoziţia pe un ton plat, cu o faţă imobilă. Părea că o folosea ca pe un paravan în spatele căruia ascunsese un munte de sentimente. Spre surprinderea Helgăi, Martin preluă frîiele discuţiei.

19. Sunt bolnav de cancer în fază terminală. Doctorul a spus că, dacă am noroc, o mai duc cîteva luni. Puţine. Dar e posibil să crap şi mîine, ori după următorul tratament. Cînd ai venit, tocmai participam la una dintre obişnuitele şedinţe de vomitat. Dacă mă grăbesc la baie, ori e asta, ori am diaree. Şi nu întotdeauna ajung la timp. Mă dor oasele, poate să-mi scadă tensiunea şi să mă prăbuşesc grămadă în mijlocul camerei, iar tu va trebui să cureţi după mine. Uneori, am halucinaţii, iar somnul mi-e dat complet peste cap. Sunt şi momente în care nu mai pot să respir. Ce zici de asta?

20. Zic că eşti grav bolnav şi ai nevoie de îngrijire, replică Anna calm.

21. Nu-li voi da mai mult de o mie de euro pe lună şi te voi chinui cu toate pretenţiile mele.

22. Ok.

Fata se ţinea tare, iar dialogul cu bărbatul semăna cu un meci de tenis la perete. Cu toate că fusese iritată de faza dinainte, Helgăi începea să-i placă de tînără.

23. Dacă eşti deşteaptă, îmi pui otravă în mîncare şi scapi repede de mine. Dacă nu, te voi chinui.

24. Interesul meu e să trăieşti cît mai mult. Am nevoie de bani.

Flelga era de-a dreptul încîntată. Tînăra ştia foarte bine să-i ţină piept capriciosului de Martin, fără a-i permite să se alinte. Exact ce avea nevoie în situaţia aceea. Din păcate, însă, bănuia că el avea s-o respingă tocmai din acel motiv.

Nu se întîmplă aşa.

25. Bine. Eşti angajată, comentă sec bărbatul. Să vedem dacă mai eşti la fel de sigură pe tine după o săptămînă. De mîine, te muţi aici.

26. Să fiu sinceră, nu mă aşteptam s-o accepţi, spuse Helga după plecarea fetei. Te-a cam pus la punct.

Martin ridică din umeri.

27. Cum ai spus şi tu: am nevoie de cineva să mă ajute, nu pot să te încarc pe tine cu asta. în plus, e poloneză şi, data trecută cînd am avut de-a face cu una, mi-ai ţinut o întreagă teorie.

28. Era legată de faptul că femeia avea o familie de întreţinui!

29. Eh, am reţinut şi eu ce-am putut.

Ploaia le murase pînă la piele. Deşi era vară, iar aversa era caldă, Kirsten simţea deja că începe să tremure. *Ce-i prea mult, e prea mult!* îşi spuse.

30. Cît mai avem?

31. Cinci minute, răspunse Eisa.

Roşcata dădea impresia că savura momentul. De cînd venise Günther cu ideea celui joc stupid, părea că renăscuse. Că-şi găsise un scop în viaţă. Ei i se părea că totul era doar o idioţenie, un joc de copii pentru nişte adolescenţi care n-aveau ce face cu vieţile lor. I-o spusese şi Elsei, imediat după proba cu mîncarea. Sau cu lipsa mîncării, mai exact.

Frenezia *joint*-urilor, de unde pornise totul, nu fusese pînă la urmă cine ştie ce. Majoritatea dintre ei mai fumaseră *iarbă* pe ascuns - sau trăseseră măcar un fum la viaţa lor. Şi, oricum, autorităţile erau tot mai permisive în această privinţă. André Schulz, preşedintele sindicatului poliţiştilor BDK, militase pentru legalizarea consumului de marijuana şi dezincriminarea celui de canabis. Sub deviza „Reglementare în loc de incriminare", ecologiştii conduşi de Cern Özdemir propuseseră ca persoanele peste 18 ani să poală deţine şi consuma legal pînă la 30 de grame de canabis. Liberalii fuseseră şi ei de acord cu legalizarea stupefiantelor intr-un cadru strict controlat. Chiar şi social-democraţii manifestaseră o oarecare deschidere faţă de anularea prohibiţiei în cazul aşa-numiţelor „droguri slabe". Doar conservatorii se mai opuneau cu înverşunare, iar ministrul bavarez de interne, Joachim Herrmann, comentase că statul nu poate prelua rolul de dealer de droguri.

Aşadar, faptul că un grup de tineri rebeli se filmase ameţindu-se nu

era chiar o crimă. Kirsten se temea însă ca lucrurile să nu degenereze. în genul acesta de competiţii, apărea dorinţa de a împinge limitele tot mai departe, pînă cînd se întîmplau lucruri grave. Se documentase şi ea despre acel joc, *Balena albastră,* şi se îngrozise unde se putea ajunge.

Deocamdată, lucrurile păreau rezonabile din acest punct de vedere. Idioate, dar rezonabile. După ce se filmaseră în seara aceea şi se puseseră pe grup, venise a doua probă: să nu mănînce şi să nu bea nimic o zi întreagă. Pentru a fi siguri că nimeni cu consuma ceva pe ascuns, fiecare trebuia să facă *live* de cînd se trezea pînă mergea la culcare.

Inclusiv în baie, iar unii se codiseră cînd venise vorba de acest lucru. Fetele, mai precis. Cei mai mulţi dintre băieţi n-avuseseră nicio jenă să arate cum urinau din picioare, sau să aşeze telefonul într-o poziţie care-i să-i surprindă în întregime în timp ce iăceau baie. Dintre fete, doar una se expusese complet, iar alta îşi arătase sînii. Celelalte preferaseră să-şi filmeze doar faţa, ori să se ascundă după cortina cabinei de duş.

32. S-a întîmplat ceva?

Vocea o trezi din visare. Se răsuci spre locul de unde venise, în acelaşi timp cu Elsa. Un poliţist se oprise lîngă banca lor. Era murat din cauza ploii, dar încerca să nu-şi arate disconfortul.

33. Nu, e ok! răspunse sprinţar Elsa. Am savurat şi noi ploaia.

34. Riscaţi să vă-mbolnăviţi, observă cu justeţe omul legii.

Roşcata luă telefonul, pe care-l înveliseră într-o pungă

pentru a nu se uda pe durata filmării.

35. Oricum, tocmai ne pregăteam să plecăm.

36. Dacă vreţi, vă pot duce cu maşina, continuă amabil poliţistul.

37. Nu-i nevoie, ne descurcăm!

Elsa se ridică de pe bancă şi o luă de mînă pe Kirsten. Se îndepărtară, urmărite cu privirea de agent.

38. Sincer, eu n-aş fi refuzat oferta. Sunt udă pînă-n chiloţi!

39. Dă-i jos! chicoti roşcata.

40. Elsa!

Fata care se expusese în totalitate era tocmai prietena ei. Se schimbase. Nu mai plîngea din orice, nu mai părea deprimată. într-adevăr, suferea din cauza bolii tatălui ei, dar grupul îi oferise un debuşeu, un loc unde putea defula. Dar prea sărise în extremă.

Pe de altă partea, asta era roşcata. Un amestec exploziv de trăiri, ţinute în chingi de stricta educaţie germană. Probabil că, dacă s-ar fi născut într-o zonă mediteraneană, fata s-ar fi simţit mult mai în largul ei. Persoanele de acolo îşi lăsau sentimentele să răbufnească la suprafaţă - adevărate taifunuri menite să te urce pe culmile extazului, apoi să te coboare în abisurile disperării.

41. Numai să nu mă răcesc... O cistită mi-ar mai trebui acum.

42. Haide, Kirsten, unde ţi-e bucuria de a trăi? Ne-am scăldat în

ploaie ca zînele din vechime!

43. O să-ţi apreciez lirismul după ce ajung acasă, fac un duş şi mă schimb cu haine uscate.

44. Of, eşti aşa rigidă! Vezi? Asta ne omoară pe noi, nemţii: de dragul civilizaţiei am lăsat deoparte sentimentele. Suntem nişte roboţei atenţi să nu greşească, să nu supere, să fie perfecţi.

45. Astea ne-a adus nişte beneficii, îi aminti Kirsten.

La fiecare pas, o deranja să simtă cum talpa plescăia în sandale. Elsa şi le scosese şi umbla în picioarele goale pe alee. Iar ploaia nu se mai oprea...

46. Da, aşa e. Dar ce folos să le ai dacă nu trăieşti? Dacă tot ce faci e să te conformezi unei poziţii de echilibru în care n-ai parte de bucurie, ci doar aduni suferinţă în suflet?

47. Dacă e echilibru, bucuria şi suferinţa ar trebui să fie în proporţii egale.

îşi dori să fi tăcut. Roşcata îmbrăţişă imediat ideea.

48. Vezi? Şi tu-mi dai dreptate!

49. Eu doar comentam ce ai spus tu, se apără Kirsten.

Decise că ideea prietenei era mai înţeleaptă şi se descălţă,

la rîndul ei. într-adevăr, se simţea mai confortabil, dar blugii uzi ce i se lipeau de piele la fiecare pas, amenînţînd să se sfîşie, chiloţii ce-i iritau zona intimă şi tricoul ce ar fi atras privirile oricui le-ar fi văzut constituiau un calvar. Se amuză gîndindu-se că, în sfîrşit, cineva i-ar

fi apreciat sînii. Se pleoşti rapid, dîndu-şi seama că Elsa era o privelişte mult mai apetisantă în condiţiile acelea.

50. Ştii care cred că e premiul lui Giinther?

51. Banii?

52. în afară de asta. Ştii că a menţionat şi o surpriză.

53. Ah, da. Nu m-am gîndit la asta şi, murată cum sunt, nu-s în stare s-o fac nici acum.

54. Vreo experienţă extremă, ca alea din anii '60. Să trăim undeva, intr-un *ashram,* să trăim simplu, rupţi de civilizaţia asta ce ne corupe.

Kirsten oftă.

55. Unu: ai o părere mult prea idilică despre perioada aia. Doi: ce te face să crezi asta?

56. Tu nu vezi probele? Să fumăm un *joint,* să trăim fară apă şi mîncare, să stăm la discreţia naturii... Ei? Sunt probe care să ne pregătească.

57. Dacă se ajunge la asta, eu spun „pas".

58. De ce? Ar fi atît de frumos... De ce-ai intrat în competiţie, dacă nu?

Ca să te apăr pe tine de tine, puştoaica! urlă în gîndul ei Kirsten. N-o spuse cu voce tare. Ştia că n-ar fi avut niciun rezultat. Decise în schimb să facă altfel, deşi se urî pentru asta.

59. Cum se mai simte tatăl tău, schimbă ea subiectul.

Era o lovitură urîtă, dar avu efectul scontat. Elsa coborî într-o

clipă cu picioarele pe pămînt.

60. E... rău, răspunse cu glas trist. Dar partea bună e că au găsit pe cineva care să aibă grijă de el. O fătucă de prin Polonia, Anna. S-a mutat la noi de cîteva zile.

61. O, asta e bine!

62. Da, admise roşcata.

Dar scopul fusese atins. Entuziasmul ei rupt de realitate se volatilizase.

8. În viață e bine să mai si rişti

> > >

La început, i se păruse ciudat să vadă altă femeie umblînd prin casă. Locuind cu ei. Helga îi oferise camera ei de la parter şi se mutase la etaj. Asta însemna că împărţea baia cu Elsa, în timp ce Martin rămăsese să facă acelaşi lucru cu Anna.

63. Nu mi se pare ok! protestase bărbatul. Să intre după mine, să... Nu, las-o pe ea cu Elsa, şi-aşa sunt apropiate de vîrstă.

64. Şi ce-o să faci cînd te vei trezi din somn că ţi-e rău? O să fugi pe scări în sus, la ea? Şi cînd o să ai nevoie de ajutor în baie...

65. N-o să am, bodogănise el. I-am spus ei aşa doar ca s-o testez.

Helga zîmbise stins.

66. Din păcate, va veni ziua în care vei avea.

Dimineaţa, lucrurile erau deja aranjate. Anna acceptase

camera înclinînd din cap în semn că înţelesese şi cu o în- cruntătură uşoară pe care - observase ulterior pictorul - o afişa adesea, dîndu-i aerul unui copil ce încerca să fie matur. Chiar era, de altfel, se convinsese repede de asta.

Cumva, adusese un aer de linişte, de pace în casa aceea ce nu mai cunoscuse decît tensiune de ani de zile. Era calmă, serioasă şi eficientă. Nu se plîngea, ci-şi facea treaba pentru care fusese angajată. îşi învăţase repede atribuţiile şi executa sarcinile cu o precizie extraordinară.

67. Ai fost cumva infirmieră? o întrebase.

-Nu.

68. Te descurci foarte bine.

Fata doar îi oferise unul dintre zîmbetele ei scurte, apoi revenise la masca sobră. După ce trecură cîteva zile şi se obişnuise cu prezenţa ei, Martin îşi permise s-o tachineze pe marginea acestui subiect.

69. Parcă ai duce în spate toate greutăţile lumii.

70. Poate că le duc.

71. Unde? Eşti aşa micuţă...

Fata îi aruncă o privire îngheţată.

72. Nu sunt!

73. Nu mă refeream în sensul de copilăroasă. Eşti chiar prea matură pentru vîrsta ta! Dar acum vorbeam de statură.

74. Aha, se destinse Anna. Mi-aş fi dorit să fiu mai înaltă.

75. Se spune că esenţele puternice se ţin în sticluţe mici.

76. Am auzit şi eu vorba asta. Dar nu cred că sunt o esenţă prea puternică.

Bărbatului îi sună telefonul. După sosirea fetei, începuse să reia legăturile pe care le retezase complet la aflarea cumplitei veşti. Cînd închise, Anna îl dojeni.

77. Acum e ora de odihnă.

78. Ei, hai, că n-am optzeci de ani!

79. N-ai voie să te oboseşti.

80. Ah, am uitat că la tine ori nu-i bine, ori nu-i voie!

81. Păi nici nu e.

82. Ştii cum o să-ţi zic? Domnişoara *Nu-i-bine-nu-i-voie.*

83. Ha-ha, se prefăcu amuzată fata.

Cît timp el vorbise la telefon, îi aranjase canapeaua din sufragerie. Martin se întinse.

84. Se spune că e cazul să-ţi pară rău de lucrurile pe care nu le-ai făcut, nu de cele pe care le-ai făcut, îi spuse el după ce-l acoperi.

85. Oooo!

86. Profundă, nu?

87. Mult prea, pentru mine...

88. Am ajuns să fiu de acord cu spusele astea abia pe la patruzeci de ani. Atunci începi să realizezi că merită să contabilizezi frumuseţea lucrurilor trăite, nu amărăciunea regretelor.

Anna rămase în picioare lîngă el.

89. E bine. Eu mai am pînă ajung la vîrsta aia. Dar da, e mai frumos să te bucuri de ce ai trăit, decît să trăieşti cu regrete care n-au niciun sens, pentru că nu poţi schimba ce s-a întîmplat. Putem doar să schimbăm atitudinea noastră şi cum decidem să ne bucurăm de momente.

Pentru prima dată, renunţaseră la ping-pong-ul verbal şi lăsau conversaţia să curgă. Era o senzaţie plăcută.

90. Exact! Vezi? Ţi-am zis eu că eşti foarte matură pentru vîrsta ta.

91. Neeah! Mă dau şi eu matură.

92. Eşti. Da, eşti şi „copilă" la unele chestii - dar aşa suntem cu toţii, indiferent de vîrstă. Dar per total, eşti foarte matură. Şi un pic prea serioasă.

93. Prea serioasă?

94. Da. Iei lucrurile - viaţa, în general - un pic prea în serios.

95. Aaa! Păi cum altfel?

96. Mai relaxat un pic. Dacă nu înveţi să rîzi cu viaţa şi de ea, de tine, vei pierde o bună parte din farmecul ei.

97. Păi... poate farmecul vieţii nu e să rîd...

98. Mi-e greu să cred că totul se rezumă doar la seriozitate, dramă, tristeţe, melancolie...

99. Mda. Nu ştiu...

în bărbat se cuibărise o stare de bine, de confort, pe care o căpăta doar în febra actului artistic. Se simţea inspirat. N-avea pensula şi şevaletul la dispoziţie, aşa încît pictă folosind cuvinte vrăjite.

100. Da, există momente pentru lacrimi. Dacă lacrimile nu sunt plînse cînd le e vremea, se vor aduna în suflet şi-l vor amărî. Da,

există momente pentru seriozitate. Dacă seriozitatea nu e asumată, lucrurile măreţe nu se vor realiza. Goliciunea iernii e necesară pentru revigorarea copacului, pentru ca acesta să înflorească din nou primăvara, să se umple de frunze şi de fructe, care apoi să bucure sufletele celor din jur. Dacă pomii ar rămîne prizonieri ai iernii, s-ar usca şi ar muri, iar noi nu i-am mai preţui. Din iarnă, ei îşi trag seva pentru un nou început, pentru bucuria de a trăi, pentru fericire. La fel, tristeţea, seriozitatea, nu trebuie să se transforme într-o stare de fapt, ci sunt momente de reflecţie din care învăţăm lecţiile ce ne vor permite să cîştigăm bucuria de a trăi, de a fi fericiţi.

Anna se aşezase pe marginea canapelei. îşi ţinea mîinile în poala rochiei albe, cu albăstrele. în ochi avea o strălucire ciudată; bărbatul nu reuşi să-şi dea seama dacă erau lacrimi, ori doar reflectarea luminii ce se insinua prin ferestrele larg deschise.

101. Frumos..., şopti fata.

Taumi Asia Fusion era un restaurant ce îmbina diferite stiluri de gătit asiatice cu influenţa europeană. Aşa cum îi informă chelnerul, „taumi" însemna în vietnameză „eu şi cu tine", iar în japoneză „mare". Decorul era elegant, în acelaşi timp modern şi futurist.

Gisela îl lăsase pe Hussein să aleagă, iar bărbatul îşi justificase opţiunea într-un mod original:

102. Am zis că, dacă tot îşi plăteşte fiecare partea, atunci să fie un local unde avem şi Europa ta, şi Asia mea. Chit că în cazul meu nu e specific local, ci din colţul celălalt al continentului, dar aşa, ca simbol, merge.

Femeia fusese încîntată. Bărbatul avea grijă ca fiecare lucru, fiecare decizie să aibă o poveste. Atît de diferit de stilul german, ce putea fi foarte sec uneori...

De fapt, tot de la aşa ceva pornise şi întîlnirea cu pricina. Lică o aşteptase iarăşi, într-o zi. De data aceea, plicul cu picturi superbe - despre care aflase, între timp, că-i aparţineau lui Thomas Kinkade - fusese însoţi de un trandafir. Textul suna astfel:

Mi-aş dori să ne vedem înainte să cadă ultima petală.

Mesajul o topise. Deschisese plicul în stradă şi, entuziasmată, îi dăduse de pomană ţigănuşului pentru două „întîlniri de afaceri".

103. înseamnă că-i de bine ce zice acolo, comentase el, impresionat.

-Da.

104. Io zic să-l mai laşi să fiarbă.

105. Hei! se revoltase poliţista. L-ai citit?

106. Tre[1] să-nvăţ să vorbesc, să scriu şi să citesc, se apărase piciul. Tanti de la organizaţie zice că numa' aşa pot s-ajung cineva.

107. Are dreptate. Dar trebuie să-nveţi şi să respecţi intimitatea.

Văzînd nedumerirea de pe faţa lui Lică, reformulase:

108. Adică să nu-ţi bagi nasul în ce nu-i al tău.

109. Aha.

110. Şi zi aşa... tu eşti de părere să aştept înainte să răspund?

111. Daaa! La ăştia le place să negociezi. Io zic să-i trimiţi mesaj

cînd cade cîte o petală. 1-1 duc io, ştiu unde stă. Lucrez ieftin.

Gisela rîsese de tupeul micuţului.

112. Şi la final ce fac?

113. Accepţi, normal!

114. Bine. Mă mai gîndesc.

Dacă ar fi fost după ea, i-ar fi scris lui Hussein pe loc că accepta, impresionată de gestul lui. Sau ar fi luat totul *ad lite- ram,* dîndu-i mesajul doar la final. Dar ideea piciului o amuzase, deşi avea dubii în privinţa ei. Un neamţ s-ar fi enervat de o asemenea joacă, să fie purtat cu zăhărelul. După ce ajunsese acasă de la secţie, căutase pe internet informaţii despre arabi. Constatase, mirată, că erau recunoscuţi pentru faptul că le plăcea să negocieze. Faptul de a accepta un tîrg imediat ce-l propuneau îi dezamăgea, chiar dacă astfel cîştigau mai mult. Voiau să se tîrguiască, să se plîngă, să dramatizeze.

Un comportament ciudat, ilogic, îşi spusese poliţista, dar decisese să-l încerce. Totuşi, n-avusese răbdare pînă la căderea primei petale. O rupsese ea, a doua zi, şi-i trimisese sirianului o fotografie însoţită de mesajul *Una s-a dus.*

Răspunsul venise imediat:

Deci e „da"?

Rezistase impulsului de a confirma. Cu teamă, tastase:

Mă mai gîndesc. Mai sunt multe petale.

Offff..., primise replica însoţită de o figură tristă.

A doua zi mai rupsese o petală şi repetase jocul. De data aceea, primise un emoticon ce vărsa lacrimi amare. A treia zi, spre amuzamentul ei, Hussein scrisese:

Cred că ţi-am luat un trandafir jalnic! Prea îi cad repede petalele... Dar asta e în avantajul meu.

După o pauză, adăugase: *Sper...*

Gisela răsese în hohote la mesajul cu pricina, dar partea bună era că o încurajase să continue. Ziua următoare nu trimisese nimic, iar bărbatul o întrebase, seara:

Azi nimic?

Nţ. Se pare că nu e chiar aşa jalnic precum ai crezut...

Dar dimineaţă îi oferise din nou o fotografie. Cînd mai rămăseseră mai puţin de jumătate din floare, Hussein comentase:

Mă omori, încetul cu încetul...

Pînă la urmă, apelase la un act de rebeliune şi, cînd mai erau doar trei petale, acceptase invitaţia.

Eşti dură! îmi place.

115. Mulţumesc, Lica! murmurase Gisela pentru sine.

Puştiul nu fusese la fel de încîntat să afle că femeia apelase

la telefon pentru a schimba mesaje, nu la el.

116. *Parteneri de afaceri* ca tine o să mă ducă la *faliment'.* spuse el, clătinînd din cap ca un om trecut prin multe.

Faptul că femeia izbucnise în rîs la auzul cuvintelor pompoase, deloc potrivite cu vîrsta lui, nu îmbunătăţise situaţia.

Important însă era faptul că întreaga înşiruire de evenimente condusese la întîlnirea aceea de la *Taumi.* Bucătăria era vizibilă clienţilor, aceştia avînd ocazia să urmărească modul în care le era pregătită mîncarea.

117. Uite, ca să nu te simţi în dezavantaj, voi mînca şi eu preparate asiatice, spuse Gisela. Nişte fructe de mare, de exemplu.

118. Ok, merg pe mîna ta şi le-ncerc şi eu.

Comandară, apoi femeia întrebă:

119. N-ai părut prea sigur pe tine cînd ai ales.

120. Ochi de poliţist, ce pot să zic... Observi orice ezitare.

121. Şi o taxez, plusă femeia. Nu-ţi plac fructele de mare?

122. N-am mîncaL niciodată, zîmbi Hussein.

Poliţista simţi că-i tremurau picioarele. *Dacă mai face asta de două-trei ori, nu ştiu dacă mai rezist,* îşi zise. Combinaţia dintre tenul lui şi costumul alb era răvăşitoare. încercă să rămînă stăpînă pe ea.

123. Cum aşa? Parcă am văzut că Siria are ieşire la mare.

124. O, ai căutaţi... căutat pe hartă?

125. Eram doar curioasă, încercă femeia să pară indiferentă.

Bărbatul zîmbi din nou. *Fir-ar, termină odată!* îl imploră

femeia în sinea ei. Palmele îi transpiraseră. îşi drese glasul.

126. Ştiam că popoarele mediteraneene consumă fructe de mare, mai (acu ea o încercare.

127. în islam există două concepte: *halal,* adică permis, şi *haram,* adică interzis. în ceea ce priveşte mîncarea, lucrurile sunt destul de complicate.

128. A, e chestia aia cu alcoolul?

129. Da, alcoolul e *haram.* La fel şi carnea de porc. Cred că asta e ceea ce ştie... ştiu cei mai mulţi dintre non-musulmani. Dar sunt o serie de animale şi păsări care intră într-o categorie sau alta, anumite condiţii în care trebuie făcută sacrificarea lor, altfel nu e permisă...

130. A, stai că parcă-mi amintesc ceva! E chestia aia ca mîncarea să fie *cuşeră,* nu?

Femeia habar n-avea ce-nsemna, dar auzise undeva despre termen că definea modul de preparare al mîncării de origine animală. Hussein îi spulberă speranţa că făcuse o remarcă inteligentă.

131. *Cuşer* e la evrei. La noi e *halal.*

132. Of, da, mi-ai spus. Am vrut să par deşteaptă şi am dovedit că

sunt o proastă.

133. Ai vrut să fii amabilă, să arăţi că te interesează aberaţiile cu care te plictisesc.

134. Nu mă plictiseşti. Dar tot n-am înţeles ce mănînci şi ce nu.

135. în unele cercuri, fructele de mare sunt *haram*. Eu nu mănînc carne de porc şi nu beau alcool. în rest, în general consum alimente *halal*, dar nu spun „nu" să mai testez şi altceva.

Gisela răsuflă uşurată.

136. Deci porc şi alcool. Nu-i greu de memorat.

137. O, se prefăcu mirat bărbatul, te interesează să ţii minte?

Se uita fix la poliţistă, care nu putea să-şi dezlipească privirea din a lui. Ochii aveau o strălucire aparte.

138. Termină, şopti fară convingere femeia.

-Ce?

139. Ce faci...

140. Nu fac nimic.

De ce? urla fiecare fibră din trupul femeii.

141. Nu te mai holba la mine.

142. Nu te mai holba tu la mine, îi zîmbi Hussein.

143. Ok, pînă aici! Gisela se aplecă uşor spre el şi şuieră: Aş face dragoste cu tine acum, aici, pe mesele astea!

144. Ar fi un spectacol pe cinste! Pentru mine n-

ar fi o problemă, că nu mă ştie nimeni. Dar la tine...

145. Nu m-ai înţeles. Anulezi comanda, ceri să ne-o pună la pachet, plăteşti chiar dacă nu consumăm... însă, dacă nu ieşim în cinci minute din local ca să mergem într-un loc unde să fim doar noi doi, nu mai răspund de acţiunile mele!

146. Mmm, sună extrem de tentant! Totuşi, prefer să-ţi pierzi controlul doar cînd rămînem singuri.

147. Perfect!

Cînd se văzură afară, Hussei întrebă:

148. La mine sau la tine?

149. în maşină! arătă femeia vehiculul cu care venise.

Bărbatul urcă. Dădu să spună ceva, dar femeia se năpusti

asupra lui. îl devoră cu buzele fierbinţi, îl gustă pătimaş cu limba - totul în cîteva secunde. Cînd chipurile li se îndepărtară puţin, privirea femeii avea ceva de fiară în ea.

150. Ok, la asta nu m-am aşteptat, recunoscu sirianul.

151. Am jucat după regulile tale, acum joci tu după ale mele!

152. Mi se pare corect.

Femeia demară în trombă. Şerpui pe străzi, strecurîn- du-se printre clădiri şi se opri într-o zonă despre care ştia că era foarte puţin circulată la ora aceea.

153. Treci în spate! ordonă.

Hussein părea puţin descumpănit de preluarea aceea radicală a iniţiativei de către femeie. *Sunt arestat? îmi pui cătuşele?* îi veni să-ntrebe, dar se abţinu. Poliţista acoperi parbrizul cu parasolarul, apoi se strecură şi ea pe banchetă, la adăpostul geamurilor întunecate. Fără să piardă nicio clipă, îl încălecă pe bărbat şi-l sărută din nou, prelung. îşi strecură mîna stîngă spre prohabul lui şi-l descheie. Degetele ei fine se încleştară în jurul organului erect.

154. Nu pierzi deloc timpul, observă sirianul.

155. Taci! Ai prezervativ?

156. Acasă...

Ţinînd cont de comportamentul avut pînă atunci de femeie, se aşteptase să dureze pînă ajungeau în punctul acela. Se bucură că întunericul nu permitea să i se vadă stînjeneala.

157. Nu-i nimic, replică Gisela şi se aplecă spre poşeta aflată lîngă ei.

Scotoci înăuntru şi scoase un prezervativ.

158. Pune-ţi-l!

Bărbatul se conformă. între timp, femeia scăpă de blugi şi de chiloţi, apoi îl încălecă din nou. Gemu de plăcere cînd îl primi în ea. începu să se mişte cu sălbăticie. Hussein îi descheie cămaşa. Sînii mari, plini, se revărsară afară din sutien. Căută sfîrcurile cu buzele şi le supse cu nesaţ. Mustaţa lui o gîdila şi o irita pe femeie în acelaşi timp. Amestecul perfect de plăcere şi durere, combinat cu focul ce-i mistuia zona intimă, crescînd asemenea unui taifun pe cale s-o spulbere...

Orgasmul veni pe neașteptate, surprinzînd-o pînă și pe ea. își încordă coapsele în jurul penisului bărbatului și aproape îl sufocă presîndu-i fața cu sînii. Descărcarea, deși violentă, n-o mulțumi. Era mult prea excitată, voia mai mult. Continuă la fel de frenetic. Hussein termină înainte ca ea să aibă al doilea orgasm, dar femeia nu se opri. își strecură mîna între picioare și, în timp ce se mișca în sus și-n jos, se ajută de degete ca să ajungă din nou la extaz.

Rămaseră îmbrățișați - el aproape complet îmbrăcat, ea doar pe jumătate - asudați și gîfîind.

159. Deci... ca să fie clar... nu știu la ce te așteptai tu, dar... eu... cînd vreau ceva... îmi iau!

160. Văd...

161. Poate trebuia să te infor... uh!... să te informezi mai bine înainte... uh... înainte să flirtezi cu mine.

162. în viată e bine să mai și riști, chicoti Hussein.

9.0 viață goală

163. Cum ți se pare?

164. E superbă...

Martin surîse. Nu știa ce-i stîrnise din nou pofta de pictură: faptul că trecuse perioada cea mai dură a tratamentului, sau schimbarea radicală a atmosferei de acasă, survenită după sosirea Annei. Poate ambele. Se trezise într-o dimineață cu dorința de a-și cufunda din nou degetele în vopsea.

Pentru că el nu picta folosind pensulele. I se părea fals.

165. Cum poţi simţi vibraţia unei culori, dacă n-ai contact permanent cu ea? susţinea de fiecare dată cînd era întrebat despre asta în vreun interviu. De unde ştii cînd are suficientă vigoare încît să invadeze pînza şi cînd şi-a pierdut lumina, exprimîndu-şi dorinţa de a rămîne o linie abia schiţată? Cum îţi dai seama dacă două nuanţe vor să se amestece sau se resping una pe cealaltă? Şi-apoi te miri că piesa n-are armonie, că tonurile nu se potrivesc, că privitorul nu simte nimic, nu-nţelege...

Se amuzase cînd Anna - după ce o anunţase că dorea să se reapuce de lucru - îi adusese şevaletul, cadrul, pînza, culorile, paleta, apoi întrebase, nedumerită:

166. Unde sunt pensulele?

167. Nu sunt.

168. Păi şi-atunci cum pictezi?

169. în felul meu.

Nu mai comentase nimic, ci îl ajutase să-şi pregătească totul. îl urmărise mirată la început. Bărbatului i se păru superb modul în care, cînd dădea la o parte seriozitatea, fata scotea la lumină copilul din ea. Pentru că faţa aceea cu piele fină, fragedă, cu ochii limpezi, devenea un chip pre-puber ce absorbea prin ochii larg deschişi miracolul lumii înconjurătoare. Nu i-o spusese, ştiind că ar deranja-o şi, poate, nu s-ar mai fi expus niciodată astfel în faţa lui.

Aşa, asistase zi după zi la procesul creării primei picturi la care lucra de cînd aflase că era pe moarte.

170. Cum ţi se pare?

171. E superbă...

După o clipă de tăcere, fata completase:

172. Parcă te cheamă, cerîndu-ţi s-o atingi...

173. Fă-o!

174. Poftim?

175. Atinge-o...

Anna întinse mîna. Degetul arătător se lipi preţ de o fracţiune de secundă de o coamă verde, apoi se retrase.

176. De ce-ai ales culoarea aia?

177. E preferata mea.

-Oh...!

Martin avu o revelaţie. Privi tabloul agăţat pe peretele sufrageriei.

178. Atunci ăla te-a atras pentru că...

179. E foarte sugestiv, răspunse repede fata.

180. Şi unul dintre trupuri e verde, nu-i dădu voie artistul să se eschiveze.

181. Poate.

îi privi profilul aureolat de razele soarelui. Părea o viziune, gata să se topească în orice clipă. Un copil, o femeie, un înger...

182. Vrei să-ncerci şi tu? o-ntrebă.

183. Ce? tresări Anna. Să pictez?

184. Da.

185. Nu!

Se încruntase într-un mod adorabil - o combinaţie de mamă ce încearcă să priceapă ce mai doreşte plodul răsfăţat şi un copil ce se străduieşte să înţeleagă lumea.

186. Haide! insistă Martin.

187. Nu, e pictura ta.

188. Tocmai, că e a mea. Eu decid ce se-ntîmplă cu ea.

189. Dar eu nu mă pricep.

190. Nu trebuie. E de ajuns să simţi.

îi prinse palma delicată şi o apropie de paletă. O ajută să-şi cufunde falangele în grămăjoara de vopsea verde, apoi o ridică şi o-ndreptă spre planşă. Ca un începător, fata încercă să-şi ţină degetele apropiate, pentru a trasa o linie groasă.

191. Lasă-le libere, îi suflă Martin peste umăr.

Părul ei îl gîdila. Parfumul îl ademenea ca o vrajă. îşi umflă nările, sorbindu-l.

Fata îşi relaxă degetele. Bărbatul îşi aşeză palma pe dosul mîinii ei. O folosea ca pe o pensulă - nu, el nu folosea aşa ceva! Era o extensie a sa, o mînă-într-o-altă-mînă. Un film din tinereţea sa ieşi la lumină dintre faldurile memoriei.

Patrick Swayze şi Demi Moore modelînd un vas de lut. Scena i se păruse, încă de atunci, de un erotism incredibil. Nu crezuse că, vreodată, avea s-o simtă mai profund decît atunci.

Arătătorul lui alunecă de pe cel al fetei şi-l mîngîie tandru, de la bază spre buricul acoperit de vopsea. O mişcare leneşă de du-te-vino. Policarul fetei se strînse uşor, atingîn- du-i pielea ca o părere. Al lui îi urmă mişcarea, presîndu-l pe al ei. Cele două mîini se contractară. Degetele se încleştară. Se jucau, între ele şi în tablou.

192. Priveşte, şopti artistul, ne creăm sufletele pe pînză!

Liniile verzi se jucau printre culorile amestecate, o explozie de viaţă într-un cadru adormit. Anna privea concentrată planşa, cu ochii larg deschişi. Părea catatonică, o simplă unealtă pe care maestrul o mînuia după voie. Nemişcată în întregime, cu excepţia mîinii - caldă, fierbinte chiar, împletită cu a lui în actul suprem al creaţiei.

Martin se aplecă asupra ei şi o sărută pe ceafă. Fata nici măcar nu tresări. Pe obraz îi depuse o atingere fugară a buzelor. Apoi le căută pe ale ei. Le găsi uşor întredeschise, imobile. Le presă cu blîndeţe. Ele îi răspunseră, stîngace. Nesigure. Ca o părere. Aveau gust dulce, aroma fructelor mîncate în copilărie. încercă să le deschidă mai mult, dar...

Anna se retrase uşor şi plecă fruntea. Stătea aşa, lipită de el, privind în podea, cu mîna captivă în căuşul palmei lui. Tremura. în prima clipă, bărbatul se temu că-i provocase vreo criză. Poate fata suferea de o boală despre care nu le spusese.

193. S-a întîmplat ceva?

Fata tremura, de parcă în cameră s-ar fi făcut brusc frig.

194. Anna, vorbeşte cu mine! Te rog!

Tînăra nu zicea nimic. Ea, cea care avea mereu replica pentru orice situaţie, stătea acolo ca o ciută speriată, incapabilă să mişte ori să spună ceva. Martin se gîndi că o pusese într-o postură dificilă. Dacă-l respingea, poate se temea că avea să fie trimisă de acolo, pierzîndu-şi serviciul. Dacă-l accepta...

Adevărul îl lovi, dureros. Pentru ea, probabil că nu era altceva decît un moş decrepit. Aşa-i privea şi el la douăzeci de ani pe cei ce trecuseră de o jumătate de secol. Mai mult, îl ştia drept o epavă. îl îngrijise cînd îi era rău, văzîndu-l în cele mai umilitoare ipostaze. Şi, chiar dacă odată fusese un bărbat ce facea femeile să suspine, acum nu mai rămăsese din el decît un chelios jigărit. Ce putea găsi atrăgător o femeie, chiar să fi vrut? Dar o tînără căreia putea să-i fie tată?

195. Iartă-mă! o rugă.

Dar nu-i dădu drumul. Se temea ca Anna să nu cadă, la cît de tare tremura. Nici ea nu căută să se elibereze.

196. Iartă-mă, repetă.

Deşi întîrzie mult, răspunsul veni în cele din urmă. Grăbit, spuse dintr-o singură suflare:

197. N-ai pentru ce să-ţi ceri iertare.

198. Ba da. Am profitat de tine. Am crezut că e de-ajuns să vreau eu, ca să...

Tăcu şi înghiţi cu greutate. Dacă ar fi ajuns în situaţia aceea în urmă cu trei decenii, ar fi lăsat-o pe fată acolo şi ar fi plecat, pentru a n-o mai vedea niciodată. Dorinţa de a fugi, de a scăpa de momentul acela, încă era prezentă în el. însă acum adunase şi experienţa unei vieţi, iar aceasta îl îndemna să caute să rezolve ce se mai putea. Cînd fugi, dezastrul rămîne în urmă pe vecie. Dacă rămîi şi-ncerci să mai faci ordine, atît cît se poate, din resturile rămase nu se mai nasc monştri ce vor creşte ca să te devoreze peste ani.

199. Si eu am vrut.

Răspunsul neaşteptat, spus la fel de încet şi de grăbit, îl smulse din gîndurile negre. Deci magia nu fusese doar în mintea lui! O simţise şi ea, îi răspunsese... Şi-atunci?

200. Ah, îşi dădu el seama. Te gîndeşti că sunt căsătorit.

Aprobarea veni printr-o mişcare scurtă a capului.

201. Of... Anna, uită-te la mine!

Dură aproape o veşnicie pînă li se întîlniră privirile.

202. Ajută dacă-ţi spun că eu şi Helga eram pe punctul să divorţăm?

Fata negă.

203. înţeleg... Te gîndeşti că, deşi voiam să facem asta, contează că am rămas împreună. Nu?

204. Da.

205. îmi dai voie să-ţi spun mai multe despre noi? Şi decizi tu după aia cum stau lucrurile. Ok?

Nicio reacţie.

206. Ştii, dacă nu spui nimic, ci mă laşi doar pe mine să-mi imaginez la ce te gîndeşti, e dificil.

Anna ridică din umeri.

207. OfF, greu cu tine... Ok, atunci o să înţeleg ce vreau eu. Şi, cîtă vreme n-ai zis un „nu" clar, voi considera că e un „da". Deh, aşa suntem noi, bărbaţii! încercă el să dea un aer glumeţ spuselor.

Fără rezultat. Putea la fel de bine să vorbească singur. Dar Martin continuă, răbdător, plin de tact. începu să depene povestea lor. Cum relaţia lor se rupsese definitiv din clipa în care aflase că Helga avea un amant. Apoi îi spuse despre pact şi despre vieţile duse laolaltă doar pentru a respecta convenienţele sociale. O perioadă cînd sufletul i se ofilise tot mai mult şi, pentru a-l umple, se aruncase complet în muncă.

îi vorbi despre ultima perioadă, despre decizia de a se despărţi înainte ca Elsa să împlinească optsprezece ani. Apoi despre vestea tragică aflată de el şi alegerea femeii de a-i rămîne aproape.

208. A facut-o din milă, spuse cu convingere. între noi doi nu mai există demult nimic.

Anna ascultase tăcută toată povestea, fără a da vreun semn dacă o interesase cu adevărat. îi era indiferent, ori avea o mie de întrebări de pus? Martin i-ar fi răspuns la toate.

209. Acum înţelegi?

bata aprobă. Bărbatul ar fi vrut ca asta să fie de ajuns pentru a continua de unde rămăseseră. Dar nu era. Imediat după ce dăduse din cap, Anna plecă şi se încuie în baie. Porni robinetul de la chiuvetă, iar Martin înţelese că-şi spăla mîna de culoarea care, între timp, se uscase.

Studie pînza. Desenul liniilor verzi izvorîte din împreunarea degetelor i se părea cel mai minunat lucru văzut vreodată. Cel puţin, avea să-i rămînă ceva la care să se uite pînă va muri. Să-i amintească acea fîşie de timp ruptă din paradis şi dăruită lui, ca o ultimă bucurie în această viaţă.

Era fericit şi deprimat în acelaşi timp. Atinsese beatitudinea cu buricele degetelor, iar acum se temea să nu audă o uşă închizîndu-se pentru totdeauna, ori să nu se trezească singur, într-o cameră goală.

* într-o viaţă goală.

Hussein se aşeză pe banca din curte şi-şi şterse sudoarea cu antebraţul. De mic se învăţase cu munca fizică.

210. Trebuie să ştii să faci orice, îi spunea tatăl său. în viaţă, nimeni

nu e dator să-ţi poarte de grijă. Nu trebuie să ne batem joc de darul primit de la Allah.

211. Dar tot Allah a creat şi învăţătura, îi atrăsese atenţia într-o zi micuţul, care nu era foarte încîntat de muncile acelea.

212. Pentru cei vrednici, va veni vremea şi de învăţătură.

Hussein se străduise din răsputeri să se arate vrednic.

Gîndul că ar putea cumva evada din viitorul pregătit de efortul fizic îl ambiţionase; astfel ajunsese profesor. îşi folosise capul, lăsîndu-şi mîinile să se odihnească. Apoi venise războiul, iar lucrurile o luaseră pe o pantă urîtă. Fratele său plecase cu familia cu un an în urmă. Nu mai rezistase terorii.

213. Avem copii mici, spusese. Nu vreau să mai fie în pericol.

După o lungă călătorie, se stabilise în Olanda. Era decis să-i cheme şi pe ceilalţi imediat ce se punea pe picioare, într-o zi, Hussein simţise că nu mai avea răbdare.

214. Plec, spusese.

215. Unde?

216. în Europa. Departe de război.

217. Dar Farid nu ne-a chemat, îi atrăsese atenţia tatăl său. A zis că...

218. S-ar putea ca, la următorul bombardament, cadavrele noastre să fie cele scoase de sub dărîmături.

219. E un drum lung, dificil..., intervenise şi mama. Fetele...

220. Fetele sunt mari. Farid a plecat cu copii mici. Ştiu că nu e uşor, dar aici nu se mai încheie! Am sperat cu toţii ca sfîrşitul ISIS-ului

să liniştească lucrurile. Vedeţi foarte bine că nu-i aşa.

221. Şi ce-o să facem acolo? Eu nu merg la-ntins mîna!

222. Nici eu, tată!

Familia nu-l urmase.

223. Cînd tu sau Farid veţi fi pe picioarele voastre, ne chemaţi şi pe noi.

îl duruse să-i lase acolo. Cumva, se simţea responsabil pentru ei. Două adolescente şi doi oameni de peste cincizeci de ani. Se consolase cu gîndul că părinţii încă erau în putere. Şi, cu siguranţă, într-un an sau doi, ori el, ori Farid aveau să-i ajute să ajungă în Europa.

Cu condiţia ca Allah să-i ţină în viaţă pînă atunci.

Nu plecase cu inima uşoară şi luase legătura cu ei cît putea de des. Tatăl se amuzase cînd aflase că ajunsese tot la munca fizică.

224. Ţi-am spus eu, băiete, că asta te va hrăni întotdeauna!

225. Mi-ai spus şi că nu trebuie să-mi fie ruşine să muncesc, ci doar să fur şi să cerşesc.

226. Aşa e.

Mama fusese mai interesată să afle dacă-şi găsise vreo fată printre refugiatele alături de care ajunsese în Germania.

227. Mi-am găsit pe cineva. O nemţoaică.

228. Aoleu! Cu ce se ocupă, mamă?

229. E poliţistă.
230. Nu-i rău. Cum găteşte?
231. Nu ştiu.
232. Vai de mine! Păi tu ce mănînci?
233. De toate, se amuzase Hussein.
234. Dar familia ei cum e?
235. N-o cunosc. Aici lumea trăieşte altfel, mamă!
236. Of... Dar măcar se poartă frumos cu tine?
237. Foarte frumos, răspunsese sirianul.

Probabil că, dacă ar fi aflat cum decursese noaptea precedentă, mama lui ar fi avut o cu totul altă opinie. Gisela venise la containerul lui, sexy ca o zeiţă, purtînd un pardesiu subţire care lăsa vederii picioarele frumos lucrate.

O primise uşor stînjenit.
238. Nu e tocmai luxul cu care eşti obişnuită...
239. E frumos. Curat.
240. Şi strîmt.

Poliţista privise cele două paturi.
241. Aţi dormit aici amîndoi?
242. Da.
243. Doar dormit, sau...? insinuase.
244. Gisela, ţi-am mai spus că nu e nimic între noi decît prietenie! Eşti geloasă?

Femeia strîmbase din nas.

245. Nu ştiu. încă nu sunt sigură cîtă încredere pot avea în tine.

246. E firesc. Voi sunteţi mai rezervaţi, nu aşa euforici ca noi.

247. Nu m-ai înţeles.

Gisela deschisese tacticos poşeta şi scosese dinăuntru o pereche de cătuşe.

248. Cînd nu sunt sigură, anchetez. Şi, după un interogatoriu îndelungat, stabilesc dacă am de-a face cu un vinovat sau nu.

Ridicase o sprînceană şi-i aruncase o privire ce se dorea rece, dar ardea ca o torţă. îşi desfăcuse pardesiul şi-l aruncase pe jos, lăsînd vederii o ţinută provocatoare, din piele. Urmase un interogatoriu înnebunitor, în urma căruia descoperise că buzele şi limba femeii constituiau cele mai plăcute arme de tortură din cîte ştia că există.

Amintirea episodului cu pricina îl revigoră. Se ridică de pe bancă şi privi în jur. Făcuse treabă bună. îi luase puţin timp să se familiarizeze cu pretenţiile nemţilor. Era ceva în modul în care-şi aranjau grădinile ce constituia un motiv de mîndrie, generînd o competiţie tăcută. Uneori, diferenţele dintre ţara lui şi aceasta îl amuzau, alteori îi dădeau sentimentul alienării.

Acasă, totul se negocia. Aici, ce se discuta, rămînea bătut în cuie. Acolo erau dispute, pasiune, certuri şi împăcări. Aici - diplomaţie, corectitudine politică, linişte. Ordinea socială diferea - cine şi ce avea voie să facă, de la ce vîrstă, unde... Tupeul Giselei îl uimise - chiar

intimidase cînd o făcuseră prima dată. Dacă pînă atunci avusese impresia că se afla la conducere, avînd nevoie doar de răbdare pentru a trece peste reticenţa specifică acelui popor, se trezise brusc dedesubt - la propriu şi la figurat.

O parte din cl se revolta uneori. Era orgolios, ştia prea bine asta. Cealaltă parte era fascinată de jocul acela, de o femeie capabilă să conducă jocul. Nu, nu era asta. Trebuia să nuanţeze. Şi printre sirience se aflau femei puternice, dornice şi capabile de aşa ceva. Dar faptul că, în Germania, Gisela chiar putea acţiona cum simţea, fără a atrage priviri mirate - ori represalii, dacă era să se gîndească la tradiţionalişti - făcea lucrurile mult mai incitante. îl excitau într-un mod aparte.

Erau exotice.

Probabil că şi femeia gîndea la fel. Altfel nu l-ar fi aşteptat în seara aceea aşa cum decisese s-o facă.

Stabiliseră să se întîlnească la apartamentul ei, la cină. Hussein se amuză. Oare chiar avea ce să-i transmită mamei în legătură cu abilităţile culinare ale femeii? Cel mai probabil că nu. Chiar dacă nu comandase ceva, ci gătise, era aproape sigur că folosise semipreparate. Aşa se obişnuia acolo. Să iei o mîncare de la zero nu era ceva la care să se-nhame oricine.

Prin urmare, sirianul era curios cu ce avea să-l aştepte femeia. Din

domeniul culinar, mai exact. Nu-şi pusese problema celui vestimentar.

Cînd uşa apartamentului se deschise, Hussein rămase cu gura căscată.

Dincolo de uşă se afla o cadînă desculţă. Gisela se îmbrăcase în întregime în albastru. Partea inferioară a sutienului era decorată cu monede ce zornăiau la fiecare mişcare, asor- tîndu-se cu chiloţeii vizibili prin şalvarii transparenţi. Se ma- chiase deosebit faţă de cum o facea de obicei, dînd chipului ascuns în spatele unui voal transparent trăsături orientale.

— Bine-ai venit, stăpîne! Sclava ta prea-plecată te aşteaptă!

5. Stiică te urăsc?

)

în casă era linişte. O atmosferă pe care nu-şi amintea s-o mai fi întîlnit de multă vreme.

Helga se aşezase la măsuţa din holul de la intrare, cu o sticlă de whisky şi un pahar în faţă. Lăsase deschisă uşa de la sufragerie,

spionînd ce se întîmpla la parter. Era tîrziu, aproape miez de noapte. O oră la care Martin-cel-sănătos se afla în plin proces creator. Martin-cel-bolnav se culca mai devreme. După ce-şi dusese pacientul la culcare, Anna intrase în baie.

Era întuneric. Doar pata de lumină venită prin geamul uşii de la baie şi zgomotul apei de la duş tulburau cadrul cu pricina. O atmosferă de familie normală.

De cînd n-am mai trăit asta? se întrebă Helga. în ultimii ani, serile însemnau momentele în care se-ntîlneau, iar asta ducea inevitabil la certuri, şicane. Chiar şi atunci cînd nimeni nu vorbea, exista un aer rău-prevestitor. Tensiunea plutea în clădire, ascunzîndu-se în unghere, aşteptînd orice scînteie pentru a răbufni.

Şi toate astea se schimbaseră de cînd venise Anna. Helga îl surprinsese pe Martin rîzînd, îl văzuse pictînd din nou şi cerîndu-i ei - ei, o diletantă! - părerea. Auzise frînturi de conversaţie în care-i povestea viaţa lui, a lor.

Oare îi spusese şi despre Rainer? Mai mult ca sigur; n-ar fi lăsat deoparte ocazia să se victimizeze. Mai ales că Anna îi oprea rapid tendinţele de autocompătimire pe motiv de boală. La uite-ce-mi-a-facut-soţia-cea-rea n-avea ce comenta, trebuia să-l lase să se deslăşoare. Poate chiar să-l creadă, cătî vreme aflase doar versiunea lui.

Versiunea pe care o accepta toată lumea, avu femeia un moment de sinceritate. Toţi o acuzau, toţi considerau că ea era monstrul, iar Martin victima. Rainer reprezenta dovada vie a trădării - deşi, paradoxal, nu se mai afla alături de ea acum. Poate că asta făcea totul atît de greu de suportat. Deşi, după cum punea el problema, nu plecase. Doar „o aştepta" - *Ce dracu'ofi însemnînd şi aia...*

Nu era zi în care să nu se întrebe „de ce?" şi, negăsind răspuns, să nu-şi înece amarul într-un pahar de alcool. Timp în care-şi facea curaj să-l sune pentru a-i cere s-o primească înapoi, apoi şi-l pierdea chiar în clipa cînd să apese pe butonul de apelare. Şi scenariul se repeta.

De ce o lăsase tocmai atunci, el, ce-o înţelesese şi o susţinuse în toată acea perioadă neagră? Ce se schimbase faţă de situaţia de pînă atunci? Ce însemna acel „te voi aştepta"? Era peste puterea ei de înţelegere.

Helga deveni atentă. Apa duşului se oprise - abia atunci, ori cu cîtăva vreme în urmă? Becul din baie încă mai era aprins şi, peste puţin timp, se deschise uşa. în pragul ei apăru Anna, o siluetă întunecată profilată pe fundalul luminos. Fix în clipa aceea, femeia acţionă întrerupătorul veiozei de lîngă ea. O bucură într-un mod pervers tresărirea fetei.

— Te-am speriat?

249. Puţin.

250. N-am vrut. Nu ştiam că eşti în baie şi, cînd te-am văzut

că apari, m-am gîndit că te vei speria dacă auzi zgomote de aici, din întuneric. Aşa că de-aia... Dar se pare că am gîndit totul pe dos.

Se juca într-un mod pervers, dar fata nu ştia asta.

E ok.

Martin s-a culcat?

Da.

Bun, e bine să se odihnească.

Trase scaunul de lîngă ea.

Hai aici!

Anna se apropie, reticentă. Pînă şi halatul de baie avea modele florale. Helga nu-i înţelegea obsesia cu pricina şi, în halul în care era în momentul acela, chiar o irita. O privi aşe- zîndu-se, apoi se oferi să-i toarne whisky.

Mulţumesc, nu beau! se scuză fata. .

Sigur că nu bei, comentă ironic femeia, ridicînd o sprînceană. Şi nu eşti bătrînă. Şi eşti o persoană puternică, nu una care se dă la o parte. Iar domnului se pare că-i place să aibă pe cineva care-i ţine piept.

Nu înţeleg...

Helga ignoră spusele Annei.

Ştii că te urăsc?

Lăsă vorbele acelea să îmbibe aerul, încercînd să citească efectul lor pe chipul fetei. Nu reuşi. Părea o mască.

260. Stai liniştită, nu e ura aia aş-vrea-să-te-văd-moartă! E doar genul ăla de ură simplă, plină de invidie.

Goli paharul şi-şi turnă o nouă porţie.

261. Vrei să ştii de ce simt asta faţă de tine?

262. Da, veni răspunsul sec.

263. Te urăsc pentru fericirea pe care o văd la Martin. N-a mai fost aşa de nu mai ştiu cînd. Te urăsc pentru că te ascultă, în timp ce pe mine mă umilea întotdeauna. Te urăsc pentru că eşti tînără şi ai toată viaţa înainte, nu stai să priveşti în urmă şi să plîngi că ţi-ai ratat-o.

Preţ de o clipă, ochii căprui oglindiră urmele unei suferinţe adînc săpate în suflet. Helga ştia că fusese rea cu vorbele acelea. Fata le spusese că nu mai avea pe nimeni în Polonia, prin urmare trecuse prin experienţe dureroase. *Dar mai ai o viaţă întreagă înainte, poţi s-o iei de la-nceputl* îi venea să-i urle în faţă.

264. Ştii pentru ce te mai urăsc? Pentru că ai reuşit să aduci pacea în casă! Ai idee cît m-am chinuit eu să fac asta? Iar acum ai apărut tu şi paf! minunea. Eşti sigură că nu vrei? întrebă din nou femeia, arătînd spre sticla pe jumătate goală.

Anna clătină vehement din cap. Dacă-i displăcea momentul - *Şi,fir-ar să fie, ar trebui să te deranjeze, nu?* - nimic din postura sau mimica ei n-o arăta. Era făcută dintr-un material dur.

Helga goli cu nesaţ paharul, apoi îşi mai turnă unul. Mîinile începuseră deja să-i tremure vizibil, iar ochii îi erau injectaţi.

265. Te urăsc pentru că nu ştii germană şi mă obligi să vorbesc în altă limbă...

266. Merg la curs.

267. înveţi germana? Bravo ţie! Dar asta o să mă facă să te urăsc şi mai mult!

Femeii i se împletici limba în gură spre finalul frazei.

268. De ce?

269. Pentru că atunci tu vei şti şi limba mea, în timp ce eu n-am nicio şansă s-o învăţ pe a ta.

270. Atunci înseamnă că mă vei urî indiferent ce fac.

271. Exact! Vezi, este şi ceva ce-mi place la tine: spui lucrurilor pe nume. Iar asta mă face să te urăsc mai mult, pentru că eu n-am avut niciodată curajul să fac asta. Sau am facut-o fără să cred că pot schimba ceva. Un cerc vicios. Dar...

Trînti paharul pe tăblia mesei şi făcu un semn ambiguu cu mîna, ca şi cum ar fi vrut să pună capăt unui lucru.

272. Ai idee care e motivul suprem, dar suprem pentru care te urăsc?

273. Nu.

274. M-ai făcut să înţeleg ce-a simţit Martin în toţi anii ăştia. Nu, nu sunt geloasă, eram pe punctul de a divorţa. Ştiu că ţi-a povestit asta. Dar e o senzaţie naşpa să fii în aceeaşi casă cu o persoană şi să vezi că e-ndrăgostită de altcineva.

Pentru prima dată putu citi ceva pe chipul fetei. Obrajii i se îmbujorară instantaneu. Se adună repede.

275. Am înţeles de la Martin că tu eşti cu Rainer acum.

276. O, micuţa leoaică îşi scoate gheruţele! hohoti Helga. Ei bine, draga mea, află că Rainer a luat o pauză de la mine.

277. De ce?

Pentru că nu e treaba ta, îi veni femeii să replice, dar nu mai apucă. Starea jalnică în care se afla, marcată şi de aburii alcoolului, îi aduseră imediat lacrimi în ochi. Exact aceea era întrebarea ce-o chinuia şi pe ea.

278. Asta aş vrea şi eu să ştiu, răspunse în cele din urmă, ştergîndu-şi neelegant nasul cu dosul palmei.

279. Nu înţeleg.

280. Ce nu pricepi? Rainer a luat o pauză, repetă.

281. Nu ţi-a zis de ce?

282. Eu am băut şi tu te-ai îmbătat. Nu ţi-am zis că nu ştiu? Mi-a spus că mă aşteaptă, dar habar n-am ce mama naibii înseamnă asta. I-am cerut o dată să-mi explice, n-a facut-o, aşa că acum stau ca proasta şi-mi înec amarul într-o sticlă whisky, purtînd discuţii idioate în miez de noapte.

283. De ce nu insişti?

284. Pentru că nu se face.

285. Şi e mai bine să stai şi să plîngi decît să încerci să clarifici lucrurile?

286. Tu nu-l ştii pe Rainer! i-o reteză Helga. Şi nici nu ne-nţelegi cultura. Aici nu insişti ca să...

287. Ok, atunci nu mai insist.

Femeia se opri. Zîmbi larg şi-o atenţionă pe fată cu degetul.

-Te...

N-apucă să-şi mai ducă ideea la bun sfîrşit. Pe scări se auziră paşi. Era Elsa.

288. Iubita mea! izbucni femeia. Ce faci?

289. Merg la Kirsten.

290. La ora asta?

Fata aruncă o privire critică spre sticla de pe masă.

291. Iar ai băut? Anna, n-ai putea să ai grijă de amîndoi părinţii? De unul să-şi urmeze tratamentul, iar de celălalt să nu mai pună gura pe băutură?

Traversă holul şi ieşi din casă înainte ca mama ei să reuşească să-şi dea seama ce era mai bine să comenteze.

292. Cred că e timpul să merg şi eu la culcare, profită Anna de ocazie ca să se retragă.

Helga rămase din nou singură. Doar că acum nu mai stătea pe întuneric, iar sticla din faţa ei era mult mai goală. Cel mai probabil avea s-o termine în seara aceea.

îşi mai turnă un pahar.

293. Te urăsc! toastă ea în direcţia în care dispăruse Anna, apoi bău.

*

Dora şi Frieda transformaseră hala intr-un spaţiu mult mai prietenos. Una decorase pereţii cu graffiti, iar cealaltă umpluse încăperea cu paleţi lăcuiţi. Era un decor „retro-fu- turistic", cum îl denumise hîtru Zombie. In orice caz, era un cuib mult mai cald decît cel unde se adunaseră prima dată.

294. Pînă acum, pot spune că sunt mîndru de voi! îi lăudă Günther. Un singur abandon - şi, pe această cale, vă anunţ că Helmut e bine, aproape a terminat-o complet cu pneumonia.

Se auzi un strigăt general plin de entuziasm.

295. Dar cred că e de ajuns cu probele uşoare. Acum a venit vremea să facem selecţia mai dură, că altfel cîştigăm toţi şi n-are niciun haz.

296. Uimeşte-ne! îl ironiză Emmerich.

297. De fapt, ideea mi-a venit după ce-am văzut cum s-au stresat unii dintre voi la proba a doua.

298. Să nu zici că ţi-e ciudă că Frieda n-a vrut să ţi-o arate, se amuză Karl.

299. Ce? se aprinse fata menţionată. Vrei să mi-o vezi, Günther? Na, uite!

începu să-şi descheie blugii.

300. Stai aşa, nu te grăbi! rîse băiatul. Că nu vreau să văd doar eu.

301. Nu-nţeleg...

302. Proba va fi următoarea: fiecare se filmează masturbîndu-se.

începură vociferările. Unii rîdeau, entuziasmaţi, alţii erau de-a dreptul scandalizaţi. Gălăgia era atît de mare, încît Günther reuşi cu mare greutate să capteze din nou atenţia.

303. Nu e obligatoriu să vi se vadă faţa! Cine vrea, ok, cine e mai pudic, poate filma doar „locul acţiunii".

304. Da, sigur, că n-o să ştie toată lumea care cine e! bodogăni Frieda.

305. Măi, e ca-n bancul ăla cu preoţii! se băgă iar în vorbă Karl.

306. Care banc?

307. Cică făceau trei preoţi baie intr-un rîu, la pielea goală. Şi, la un moment dat, văd că, pe mal, se apropie enoriaşii lor. Doi dintre ei îşi acoperă repede sculele, în timp ce al treilea pune mîinile pe faţă. Cînd ceilalţi îl întreabă miraţi de ce face asta, el răspunde: „Nu ştiu cum e la voi în parohie, dar ai mei mă ştiu după faţă, nu după sculă!"

Frieda se amuză.

308. Oricum, interveni Emmerich, se poate frauda foarte uşor proba. Iei un (îlmuleţ *homemade* de pe net şi zici că eşti tu.

309. Parcă sunteţi un cîrd de gîşte! îi apostrofa Giinther. Ga-

ga-ga, ga-ga-ga... Asta e proba. Cine participă, bine, cine nu, e descalificat. Şi dacă se descoperă că vreun film e făcătură, cel care l-a distribuit e *out*. Clar?

Dezbaterea între membrii grupului continuă tîrziu în noapte, stropită cu bere şi aromatizată, ocazional, cu cîte o ţigară cu marijuana.

Gaşca se sparse după două noaptea.

310. Pot dormi la tine? o-ntrebă Elsa pe Kirsten. Cînd am plecat de-acasă, mama era deja ruptă de beată şi n-am chef să merg acolo.

311. Sigur! Tata e-n schimbul de noapte, aşa că ne putem face de cap.

312. Super!

Ajunse acasă, îşi făcură popcorn la microunde, luară bere din frigider şi se retraseră în cameră. Se întinseră pe burtă pe pat şi începură să se uite la un serial. în timpul unei scene plicticoase, Elsa întrebă din senin:

313. Ce părere ai?

314. Despre ce?

315. Despre probă.

316. îh... Cred că Giinther a sărit calul de data asta.

317. Adică nu te bagi?

318. Nu! răspunse Kirsten revoltată.

Elsa nu comentă, ci luă un pumn de popcorn şi ronţăi privind

absentă ecranul. Kirsten cunoştea atitudinea cu pricina.

319. Să nu-mi spui că tu te gîndeşti s-o faci!

320. Ba da...

321. Elsa, uită-te la mine! Uită-te la mine! îi ordonă.

Roşcata îşi întoarse privirea spre ea. Filmul i se reflecta în

ochi, dîndu-le o strălucire aparte.

322. De ce? Bun, înţeleg, ploaia, înfometarea, drogurile, marea eliberare, călătoria iniţiatică, bla-bla-bla. Dar asta le ce foloseşte?

323. Fîabar n-am. Dar, dacă am curajul s-o fac, înseamnă că sunt cineva.

324. Eşti cineva, puştoaico, fară să faci tîmpenii de-astea!

325. Nu ştiu asta.

326. Eşti, crede-mă!

Kirsten puse în vorbele cu pricina toată pasiunea de care era capabilă. Elsa clătină energic din cap.

327. Sunt o barcă pe valuri, asta sunt! Ba nu, o epavă! Disperată că nu ştiu cum pot mulţumi un părinte alcoolic, infidel, şi un altul distant, aflat pe moarte. Ai idee de cîte ori m-am întrebat de ce nu sunt o fiică mai bună, capabilă să-i ţină laolaltă?

328. Nu e vina ta, puştoaico!

Elsa ridică din umeri.

329. Habar n-am. Ştiu că doar că vreau să fac orice, orice pentru a ieşi din amorţeala asta. Să aflu cine sunt, ce pot...

330. Poţi multe. Şi nu e nevoie de filme porno pentru asta. Ce crezi că demonstrezi dac-o faci?

331. îmi demonstrez mie că am curajul să trăiesc.

332. Şi, după aia, vei regreta toată viaţa prostia pe care ai facut-o, o atenţionă cu înţelepciune Kirsten.

333. Măcar voi regreta ceva făcut de mine, nu de alţii.

în replica Elsei era adunată atîta amărăciune, încît prietena ei înţelese, în sfîrşit, esenţa problemei. Chiar vrei să faci greşeli, puştoaico! Vrei să fii pe prima pagină a scandalului. Să ieşi din umbra părinţilor...

334. Ok. Şi cum ai de gînd s-o faci?

335. încă nu ştiu... Am văzut pe net nişte compilaţii *Ifeel myselfi* cu tipe cărora li se vedea doar faţa şi li se schimba expresia cînd ajungeau la orgasm.

336. S-ar putea ca Günther să nu considere că e ok şi s-o faci de pomană. Plus că ar fi ca-n bancul lui Karl.

337. Atunci un *pictare in picture*? Cadrul general e cu faţa, iar pe el e suprapus un pătrat cu ce fac acolo jos. Sau invers.

338. Neh! E kitchios. Aşa mai bine te filmezi toată şi gata.

339. Ai dreptate!

Brusc, Elsa începu să chicotească, iar în privire îi apăru expresia de drăcuşor pus pe şotii pe care Kirsten i-o cunoştea din copilărie.

340. Ce trăsnaie ţi-a mai trecut prin cap?

341. Nu vrei să mă filmezi tu?

342. Poftim?!?

343. Da. Poţi lua cadre generale, prim planuri, arăţi ce fac cu mîna, apoi poţi urca pe trup în sus ca să-mi arăţi faţa...

344. Tu chiar vrei film porno! Faci cumva *casting* pentru industria XXX?

345. Hi-hi! îţi închipui ce faţă vor face băieţii? Cum o să saliveze

Günther?

346. Aha! Tu vrei, de fapt, ca băieţii să se ascundă-n baie cu filmuleţul tău.

347. Recunosc că mi-ar plăcea!

348. Stai liniştită, o fac şi acum cu pozele tale... îmbrăcată, dezbrăcată, toţi sunt în limbă după tine. Ai o cohortă de fani, iar Günther conduce procesiunea.

349. Atunci cu atît mai mult trebuie să le ofer fanilor ceva de neuitat. Deci, ce zici?

Kirsten ezită. Ideea i se părea exagerată, dar, în definitiv, nu ea era cea expusă. în plus, o ştia pe Elsa. Cînd îi intra ceva în cap, nimic n-o mai întorcea. *Te pomeneşti că se duce chiar la Günther s-o filmeze!*

350. Ok, acceptă cu jumătate de gură.

351. Yeeeey!

Elsa sări bucuroasă şi o-mbrăţişă.

352. Eşti cea mai bună prietenă!

353. Awwww!

Roşcata se îndepărtă la lungimea unui braţ şi începu să se uite în jur.

354. Unde-o facem? Pe pat?

355. A, tu vrei acum?

356. De ce nu? Mîine poate nu mai am curaj, rîse.

357. Aha! Atunci poate ar fi mai bine să ne culcăm. Se spune că noaptea e un sfetnic bun.

358. Acum nu e timpul pentru ceva bun, ci pentru ceva nebun! replică Elsa. Deci?

359. Dacă nu pot şi nu pot nicicum să te conving să-ţi schimbi părerea, atunci... pe pat, clar!

360. Bun!

îndepărtară tot de pe cuvertură, potriviră lumina veiozei, apoi roşcata începu să se dezbrace.

361. Crezi că trebuie să rămîn complet goală, sau să-ncep în chiloţi şi sutien şi abia după aia să...?

362. Depinde cît de tare vrei să-i înnebuneşti pe cei care se vor uita, comentă Kirsten, în timp ce umbla la setările telefonului.

363. Răăău de tot! Bun, deci îmi las lenjeria. Aşa... Unde să mă aşez? Aici? Dacă stau aşa e bine?

Prietena ei se aranjă pe pat, cu un picior strîns sub ea şi o privi.

364. Eu zic să-ncepi întinsă aşa, pe pernele alea. Şi după aia... cum crezi. Ce nu iese bine mai tăiem la montaj.

365. Ok! Hai, dă-i drumul!

Elsa se întinse pe perne, aşa cum îi sugerase Kirsten. îşi ţuguie buzele de cîteva ori, trimiţînd pupici spectatorilor virtuali, apoi începu să se mîngîie, avînd grijă să insiste pe sîni şi pe coapse, atingînd în trecere, sugestiv, zona intimă. Se jucă aşa o vreme, apoi se ridică în genunchi, se întoarse cu spatele la cameră şi, privind aparent ruşinată peste umăr, îşi desfăcu sutienul.

366. Puştoaico, dar tu ai studiat chestii de-astea, nu glumă! se minună Kirsten.

367. Hei, vezi că strici filmul cu comentariile tale! îi atrase atenţia roşcata.

368. Lasă, că le scoatem şi punem un fundal muzical. De-ăla de curs balele...

369. Hi-hi! Ei, m-am inspirat şi eu de la profesionistele de pe net.

Elsa aruncă sutienul peste marginea patului şi reveni la poziţia sprijinită de perne, ascunzîndu-şi cu braţele sînii. Picioarele şi le lăsă, intenţionat, uşor depărtate. Una dintre mîini începu din nou mîngîierile, întîi pe abdomen, coborînd apoi pe coapse şi, în final, urcînd între ele şi rămînînd acolo. Degetele masară uşor, apoi, cu un oftat de plăcere, fata îşi coborî cealaltă mînă pe lîngă trup. Eliberaţi, sînii plini, cu sfîrcurile întărite, se înfăţişară în toată splendoarea lor.

Brusc, Kirsten îşi dădu seama că, de cîteva secunde, începuse să se frece uşor cu zona pubiană de călcîiul piciorului strîns sub ea. Ar fi vrut să se oprească, dar imaginea trupului perfect al prietenei ei, a sînilor, a degetelor ce se jucau deja pe sub elasticul chiloţilor tanga, nu-i mai permitea să se controleze. îşi simţi propriile sfîrcuri întărindu-se, iar în abdomen crescu, fierbinte, dorinţa.

Cînd Elsa scăpă de restul lenjeriei şi desfăcu picioarele, expunîndu-şi zona intimă, Kirsten era deja udă. Mişcarea de du-te-vino pe călcîi nu mai era discretă, ci vizibilă cu ochiul liber.

Roşcata o observă şi, din clipa aceea, nu-şi mai luă ochii de acolo. Ba chiar îşi înteţi mişcările degetelor.

Kirsten înghiţi în sec. Simţea o sudoare rece pe spate şi un foc mistuitor în ea. Cea mai bună prietenă era acolo, la un braţ distanţă, goală, oferindu-şi plăcere. Iar asta o excita la culme. Nu rezistă ispitei şi, păstrînd telefonul într-o singură mînă, şi-o strecură pe cealaltă în pantaloni. Văzu pupilele Elsei dilatîndu-se, gura întredeschizîndu-se, limba umezind uşor buzele...

Cînd atinse cu degetele locul pasiunii mistuitoare, scăpă un geamăt. Roşcata îi răspunse. Respiraţiile sacadate li se sincronizară. Se priveau fascinate una pe cealaltă. încet, ochii urcară mai sus, tot mai sus, apoi se întîlniră.

în ei se citea foame. Pasiune. Dorinţă.

Telefonul căzu pe pătură, cu faţa în jos, în timp ce trupul lui Kirsten se apleca peste cel al Elsei. Respiraţiile fierbinţi li se întretăiară. Buzele se atinseră. întîi timide, ca o părere. Erau umede şi ardeau, aprinse de vulcanii ce aşteptau să erupă dinăuntru.

O clipă - doar o clipă - mai reuşi Kirsten să aibă un gînd raţional, întrebîndu-se dacă nu avea să regrete a doua zi.

Apoi se abandonă în totalitate Elsei.

6. Pentru că meriţi

Viaţa are un mod ciudat de a compensa lucrurile, îşi spuse Gisela. Helga Lippraann o pusese să caute potcoave de cai morţi, dar Hussein avea grijă să-i ofere clipe de neuitat. Mai bine aşa. Dacă aş avea-o doar pe una, aş lua-o razna. Dacă aş avea-o doar pe cealaltă, poate mi-aş face prea multe gînduri.

Adevărul era că se săturase pînă peste cap de cazul Heinrich Oder. Johann deja îi spusese, franc:

370. Nu înţeleg de ce mai pierzi timpul cu el. Dacă n-ai nicio pistă, dacă raportul medico-legal nu ridică nicio suspiciune, atunci e cazul să-l clasezi.

371. Aşa-i. Dar mă cunoşti prea bine. Ştii că-mi place să urmez procedurile, să fiu sigur că totul e conform legii.

372. Este, Gisela! Ai urmărit toate pistele posibile, n-ai găsit nimic, ai...

373. Sunt cîteva elemente care ridică nişte semne de întrebare, îl întrerupse femeia.

374. Da-da, ştiu, mi-ai spus despre ele. Şi ţi le-am demontat pe toate.

Trebuia să-i dea dreptate lui Johann.

Preotul o nedumerise cu faptul că declaraţia nu era completă. Exista un înlocuitor pentru Heinrich, dar faţa bisericească precizase că nu-l considera astfel pentru că n-avea timbrul mortului. Prea puţin ca

să considere că se ascundea ceva necurat acolo, mai ales că, arunci cînd îşi dăduse seama că poliţista nu înţelesese, explicase pe larg.

Rainer, amantul reclamantei fusese următorul pe listă. Putea spera că va pune mîna pe o avere considerabilă după moartea bătrînului în caz că femeia divorţa. Iar după ce se aflase că şi soţul încornorat mai avea doar puţin de trăit, schema deveni şi mai evidentă. Atîta doar că omul era avocat - nu renumit, dar, în afara faptului că-i plăcea să cam tragă la măsea, cei care-l cunoşteau spuneau doar vorbe bune despre el, atît profesional, cît şi uman. în plus, din ce aflase Gisela, relaţia lui cu Helga intrase într-o perioadă de pauză. Nu cunoştea motivele, dar gestul în sine părea o dovadă suficientă că omul nu deţinea o agendă ascunsă.

Singurul lucru pe care instinctul ei de poliţist refuza să-l accepte era coincidenţa. Deşi iniţial o tratase de sus pe Helga pentru bănuiala ei, trebuia să recunoască faptul că avea dreptate. Şase oameni vîrstnici care muriseră, cîte doi pe an, la cîteva zile după aniversare. Una cu o desfăşurare uşor diferită de ritualul obişnuit.

Dar nimic, absolut nimic nu aducea o dovadă cît de mică pentru a susţine o eventuală ipoteză conspiraţionistă. Aflase că bătrînii din corul bisericii se reuneau periodic pentru repetiţii şi că, în Ajunul Crăciunului, făceau „chef mare", cum le plăcea să zică. Descrierea evenimentului conţinea invariabil rîsete vesele, priviri ghiduşe şi expresia „Ce ne mai distrăm!" în fapt, Gisda aflase că repetau melodiile pe care urmau să le cînte seara şi jucau diverse

jocuri.

Cînd îi chestionase explicit cu privire la morţile din ultimii trei ani, primise chicoteli şi asigurări că „aşa e jocul sorţii". Pînă la urmă, oricît ar fi vrut să găsească un fir călăuzitor, era nevoită să accepte că avea de-a face cu nişte bătrîni ţicniţi.

375. Aşa devin oamenii cînd ajung la vîrsta aia, fusese de părere şi Johann. Se bucură de viaţă, atît cît le-a mai rămas, şi nu se mai consumă pentru orice.

Bine că se consuma ea. Din fericire, aşa cum îşi repeta, viaţa îi oferise o compensaţie. De fapt, mai mult de atît. O ajutase să treacă peste o idee preconcepută referitoare la refugiaţi. Nu l-ar fi dat pe Hussein pe zece nemţi. Era amuzant, harnic, tandru, dar avea în el şi ceva *macho* care, departe de a fi deranjant pentru o femeie independentă ca ea, îi dădea chiar un farmec aparte. O cucerea cu fiecare gest, vorbă. Cînd conducea el jocul, vulcanicul sînge arab făcea inima Giselei să palpite în poveşti exotice din „O mie şi una de nopţi". Se comporta ca un sultan - puternic şi galant, ţinîndu-şi iubita pe palme. Dar, imediat ce-o simţea că dorea să preia iniţiativa, se lăsa atras în jocul ei. La fel de pasional - deşi poliţista simţea că pornirile ei erau brute, tribale, nu rafinate, pline de arome ca ale sirianului.

Se apropiaseră foarte mult şi chiar îi propusese să se mute la ea.

376. Nu, refuzase scurt Hussein.

377. Lasă orgoliile, că n-au loc aici! De ce să stai în locuinţa aia înghesuită, cînd te-aş primi cu drag în apartamentul meu? Mi-ai putea

prepara cafeaua pentru care sunteţi voi atît de celebri...

378. Nu e asta, iubita mea! Dar m-aş simţi un profitor.

379. Nu eşti!

380. Ascultă-mă!

O prinsese tandru în braţe şi o privise în ochi. Gisela încă mai simţea că se topea pe picioare cînd facea el asta. Sau cînd zîmbea.

381. în ziua cînd voi cîştiga suficient cît să-mi permit o chirie undeva, ori măcar să mă mut la hostel, promit că vin la tine. E un... o... încearcă să mă înţelegi. Vreau să simt că fac totul pe puterile mele, nu că mă folosesc de tine.

Femeia îl sărutase cu foc.

382. îmi vine să te leg şi să te bat pînă-ţi scot gărgăunii ăşlia din cap!

383. Sună extrem de atrăgător, dar să ştii că rezultatul va fi altul. Şi-o să-ţi placă şi ţie.

384. Bun, bun! Deci: nu te-nţeleg, dar îţi respect decizia. Şi, pe de o parte, mă face să te admir mai mult.

385. Asta mă bucură.

386. Ştii că aveam o părere foarte proastă despre voi înainte să te cunosc pe tine?

387. I-auzi!

388. Da-da! Vă credeam leneşi, oameni amărîţi care fugiţi de un război, dar veniţi aici doar ca să trăiţi pe spatele nostru, din ajutoare sociale, din... în fine. Acum mi-e ruşine de ideile astea preconcepute.

Hussein zîmbise, alt lucru care-i dăduse femeii fiori.

389. Nu trebuie. Din păcate, sunt destui printre noi care... nu ne fac cinste.

îşi căutase cu grijă cuvintele.

390. Nu ne datoraţi nimic. Dimpotrivă, ne-aţi primit cu mî- nantinsă... ăăă... nu! Cu braţele deschise, corectă el eroarea de exprimare. Asta 6 suficient. Mai departe, e normal să vă respectăm legile, să muncim ce se găseşte, să încercăm să devenim cetăţeni ca oricare alţii.

391. Cu o observaţie de genul ăsta mi-ai atras atenţia în gara din Stuttgart. Vezi? Dacă tăceai atunci, acum nu mă mai aveai pe cap, se alintase femeia.

392. Tu faci totul mult mai suportabil. îmi dai echilibru, stabilitate, un sens Uite, chiar şi faza cu mutarea: mă ambiţionezi să trag mai tare, ca să ajungem cît mai repede să stăm împreună.

393. Poţi veni şi acum, ţi-am zis.

394. Of, nu înţelegi!

395. Ba înţeleg. Bine, consider că eşti ciudat, dar eşti ciudatul meu.

îl sărutase din nou, el îi răspunsese, începuseră să se hîrjonească şi ajunseseră în pat. îi plăcea la nebunie cum făceau dragoste. Hussein era inventiv, pasional şi avea o minte extrem de deschisă. Perversă, de-a dreptul. Ca a ei.

Un ciocănit o trezi din visare. Parcase în faţa secţiei şi rămăsese aşa, cu gîndul la iubitul ei şi la alintările lui. Coborî geamul maşinii şi se trezi în faţa la micuţului Lică.

396. Am o *informaţie,* spuse acesta pe un ton serios.

397. Da? Să nu-mi zici c-a venit iar bărbatul ăla...

398. Arabul? Nu. *Afacerea* aia mi-ai stricat-o. Acu' nu mai vine la mine. Dar am alt *pont.*

399. Hai, zi, să te-aud! se amuză femeia.

400. Nu! Cu tine nu mai lucrez aşa, că pierd. Banii-nainte.

401. Poate vrei să-l chem pe Johann...

402. Haide, măcar de-o-ngheţată! negocie ţigănuşul. Un suc? Dă-mi măcar un *avans*\

Pe Gisela o pufni rîsul.

403. Bine, măi, îţi iau o îngheţată! Hai, zi ce-ai de zis!

404. Banii-nainte...

405. Alege: ori mergi pe încredere şi mănînci îngheţată, ori rămîi cu buzele umflate!

406. Eşti o femeie fără inimă! aruncă plin de dramatism băiatul. Bine! Să ştii că te caută un moş. E supărat tare!

407. Unde-i?

408. în secţie.

Poliţistei îi pică fisa.

409. Ai, şmechere ce-mi eşti! Păi şi la ce m-ajulă *informaţia* asta a ta? Nu-1 vedeam cînd intram?

410. Ba da, dar nu ştiai că-nervos. Aşa, ai vreme *să te pregăteşti de-ntîlnire.*

411. Lica... dacă nu ţi-aş fi promis, nu vedeai tu nicio îngheţată.

412. Să nu cumva să-ţi iei cuvîntul înapoi! replică îngrijorat ţigănuşul. Şi e Licǎ, cu ă.

Femeia dădu din mînă a lehamite. îi cumpără o înghețată, așa cum fusese înțelegerea, apoi intră în secție.

413. Te-așteaptă un domn, îi spuse și Liese.

414. Știu, îi aruncă Gisela și trecu mai departe, fară a da explicații, lăsîndu-și colega să privească lung în urma ei.

Recunoscu imediat musafirul. Era Otto Schubert, unul dintre bătrînii cîntăreți ai corului din Unzhurst - un individ ursuz, pe care-l bănuia că suferea de vreo boală, deoarece fiecare mișcare îi smulgea o grimasă.

415. Bună ziua, domnule Schubert!

416. Bună ziua, răspunse morocănos bărbatul.

Polițista se așeză în spatele biroului și-și împreună degetele.

417. Vă pot fi de folos cu ceva?

418. Nu. Eu vă pot fi de folos.

419. Așa...

420. Am venit să vă spun care e cauza morților despre care ne tot întrebați.

Gisela ridică din sprîncene, surprinsă.

421. Deci chiar e ceva...

422. Da. Jocul Sorții.

Entuziasmul femeii se topi la fel de repede precum apăruse. Se săturase de cîte ori auzise expresia cu pricina din gura bătrînilor, de obicei însoțiLă de un rîs înfundat.

423. Mi-am propus să tac. Dar nu mai pot! răbufni Otto. Durerile au devenit insuportabile!

424. Nu cred că reuşesc să vă urmăresc, comentă amabil Gisela. Ce-ar fi s-o luaţi cu începutul?

425. Acum patru ani, chiar înainte de serbarea de Ajun, a murit unul dintre colegii noştri. Ne-a cam dat peste cap programul, pentru că era unul dintre soliştii importanţi. Şi, cum ne plîngeam noi despre asta, ne-a auzit omul de la pompe funebre. Din vorbă-n vorbă, am pus de-un tîrg. Am decis să facem totul într-un mod organizat.

426. Ce? Să muriţi organizat? se trezi vorbind poliţista, în glumă.

427. Exact. în fiecare an, în timpul repetiţiilor din Ajun, urma să participăm la Jocul Sorţii. Numele celor mai bătrîni sau bolnavi din cor se scriau pe bileţele şi se trăgea la sorţi cine să moară anul următor. Două persoane, nu mai mult, ca să nu fie greu să refacem trupa din mers. înţelegerea era aşa: cei doi aleşi făceau o donaţie consistentă către o organizaţie ce are legături cu firma de pompe funebre. Plăteau şi un fel de asigurare, astfel încît înmormîntarea să nu-i coste pe urmaşi, ci să fie plătită în avans. în schimb, firma se ocupa să-i ajute să moară la două-trei zile după ce oamenii îşi serbau ziua de naştere în anul următor.

428. Cum adică „îi ajuta să moară”?

429. Nu ştiu exact. Toţi luăm medicamente la vîrsta noastră, avem un întreg orar zilnic. Pornind de la el, ei aveau grijă ca omul să greşească doza suficient cît să-i fie fatal. Nimic bătător la ochi. Partea frumoasă era că fiecare ştia cînd îi vine rîndul, apuca să-şi lase toate în ordine pe lumea asta şi pleca împăcat. Iar firma lua după aia banii din înmormîntare.

430. Dar... cineva putea muri şi peste program, spuse Gisela primul lucru de bun simţ care-i veni în minte.

-Oh... Da?

Poliţista privi lung chipul confuz al bătrînului, încercînd să-şi dea seama dacă omul îşi bătea joc de ea sau chiar era atît de naiv. Se convinse de a doua variantă. Mai mult, pe măsură ce-l asculta explicînd şi-şi aminti discuţiile purtate cu ceilalţi membri ai corului, realiză că toţi păreau la fel. Victimele perfecte ale unor escroci fără scrupule. Se amuzau jucîndu-se, aşteptînd să vadă cui îi venea rîndul. îşi făcuseră un „ritual magic", serbîndu-şi ultima aniversare pe lumea aceasta intr-un mod diferit de cel pe care-l făcuseră ani la rînd. Erau o „frăţie secretă", cu „coduri".

431. Totuşi, nu-nţeleg un lucru, spuse ea la finalul mărturisirii. De ce-aţi venit să reclamaţi asta acum?

432. Sunt grav bolnav. Reumatismul mă ucide. Adică, din păcate, nu mă ucide. Dar mă doare cumplit. I-am rugat să facă un mic... aranjament anul trecut. Să ies eu, că nu mai suport. N-au vrut. Au spus că nu-i corect. Dar mi-au promis că, dacă nu mai suport nicicum, anul ăsta vor face o excepţie şi vor elibera suplimentar un loc. Acum s-au răzgîndit, au zis că nu mai vor. Că trebuie să aştept Jocul Sorţii din iarnă, că mai vedem atunci... Dar eu nu mai pot!

Escroci care vorbeau despre corectitudine. Bătrîni păcăliţi. Femeia nu ştia dacă era cazul să izbucnească într-un rîs isteric, sau să se îngrozească. Vînase stafii şi se dovedise că ele chiar existau. Pe de altă parte, cîtă vreme întregul eşafodaj fusese construit cu acordul victimelor - ba chiar cu complicitatea lor - nu însemna că totul era corect?

*

La nivel teoretic, aşa stau lucrurile, recunoscut Gisela. Practic, existau articole de lege ce urmau să pedepsească firma cu pricina.

Martin încerca să picteze, dar nu prea reuşea. Gîndul îi zbura mereu la Alina.

Fata cu rochii înflorate, cum o tachina uneori. O-ntrebase cum se spunea asta în poloneză, dar primise un refuz sec:

433. E o limbă din trecutul meu, pe care vreau s-o uit.

Alteori o apela Domnişoara Nu-i-bine-nu-i-voie. La asta,

Anna rămăsese fermă pe poziţii, replicînd că unele lucruri nu erau permise şi punct. în ceea ce privea prima poreclă, se mulţumise să zîmbească, fără a oferi nicio explicaţie cu privire la gustul ei ciudat. *Frumos,* trebuia bărbatul să recunoască, *dar ciudat. Nimeni nu se îmbracă doar cu rochii înflorate.* Pînă şi halatul de baie era la fel.

434. îmi plac florile, fusese singurul răspuns primit după mai multe insistenţe.

Viaţa bărbatului se schimbase. Radical. Se afla pe ultima sută de metri. Deşi se simţea mai bine, nu se amăgea. Era o simplă fază trecătoare. Un preludiu înaintea căderii finale. Care se putea produce azi, peste o săptămînă, peste o lună, peste... Nu. Peste o lună, o lună şi un pic. Atît, nimic mai mult. Cînd fusese la ultimul control, îl întrebase pe doctor dacă prognosticul nu era mai bun. Acesta clătinase din cap.

— Există miracole, admisese. Dar nu te baza pe ele. Pune-ţi lucrurile în ordine şi... îmi pare rău.

Lui îi părea mai rău şi nu doar pentru că era vorba despre viaţa sa. Mai mult îl durea că abia atunci, în clipele dinaintea finalului, descoperise cu adevărat ce însemna dragostea. Ţinuse şi la Helga, ar fi fost ipocrit să susţină altfel. Dar, chiar şi în perioada cînd relaţia lor fusese una plină de lapte şi miere, n-avu- sese aceleaşi trăiri precum cele stîrnite de prezenţa Annei.

Tînăra poloneză era dură ca oţelul, dar ascundea o comoară de sentimente. Iniţial, Martin se consolase cu gîndul că sărutul furat în timpul acelei sesiuni de pictură avea să rămînă singura lor amintire. Alături de dansul degetelor îngemănate, desigur.

A doua zi, palma ei poposise un pic mai mult ca de obicei peste a lui cînd îi dăduse medicamentele. Privirile li se desprinseseră lent una de cealaltă. Ba, mai mult, se căutaseră una pe alta prin încăpere, cînd şi cînd. Apoi se produsese inevitabilul. Nu atunci, după încă o zi. Tot în timp ce el picta.

Fata se aplecase peste umărul lui, pentru a vedea mai bine imaginea ce lua naştere în tablou. Părul ei îi mîngîiase umărul, îl gîdilase pe gît. Răsuflarea ei firavă îi atinsese obrazul, precum o boare plăcută de seară. El o-ntrebase dacă-i plăcea, răsucindu-se uşor pentru a i se putea uita în ochi. Ea nu răspunsese. Dar privirile rămăseseră prinse una-ntr-alta, vrăjite. Nechemate, cuvintele nu se-

ntrupaseră. Doar chipurile li se apropiaseră uşor - o părere? o dedublare a eu-rilor? Buzele se întredeschiseseră, fremătînd sub imboldul anticipării a ceea ce urma să vină. Se atinseseră. Nu temător, ca data trecută.

Timide. Curioase. încercînd să-şi potrivească forma, apăsarea, ritmul mişcării. Gustîndu-se.

Apoi limbile se-ntîlniseră. Exploratoare. îndrăzneţe. Pasionale.

Sărutările deveniseră un ritual în zilele ce urmaseră, preludiu, intermezzo şi postludiu la perioadele în care Martin îşi povestea întreaga viaţă. Ce făcuse, ce gîndise... Anna părea capabilă să-l asculte ore-ntregi. îi sorbea efectiv cuvintele şi nu se plictisea. Nici nu-ntreba nimic. Cînd şi cînd, bărbatul o chestiona dacă i-ar fi plăcut să afle detalii despre un fapt sau altul, iar răspunsul invariabil era:

435. Da, chiar foarte mult.

Adora modul în care fata părea să se înfrupte din viaţa lui, absorbind totul ca un burete, ca şi cum ar fi dorit să le adauge propriei fiinţe. Cînd Martin o-ndemnase să-şi deşerte şi ea sacul cu amintiri, Anna clătinase din cap.

436. Eu n-am despre ce vorbi.

El insistase, dar ea rămăsese fermă.

437. Viaţa mea a fost goală.

438. Totuşi, ai avut şi tu experienţe: şcoală, prieteni...

439. Nu-i bine să vorbim despre asta.

440. De ce?

441. E o poveste tristă.

442. Păi şi-a mea cum e?

443. Fascinantă.

Aşa încît continuase. Şi, cu fiecare parte din trecutul lui pe care i-o dăruia fetei, simţea cum se curăţa interior. Toate frustrările, toată suferinţa şi amărăciunea adunate acolo se topeau, se metamorfozau.

444. Ştii că eşti cel mai bun medicament? îi spusese chiar în dimineaţa aceea.

445. Neh, zici tu, aşa! zîmbise ea şi-l sărutase pe vîrful nasului.

Pentru că, da, Anna începuse să zîmbească mai mult. Mai des. Mai larg. Mai din suflet.

Cînd nu-1 asculta povestind, îl privea pictînd. Altă curiozitate. Martin ura să i se uite cineva peste umăr cînd se afla în actul creaţiei. însă, cînd fata făcea acest lucru, se simţea mai plin de vigoare, mai inspirat.

începuse chiar să revină la obiceiul de a ieşi cu bicicleta în sînul naturii, unde nimic nu putea tulbura actul creaţiei. Desigur, făcea asta doar în zilele în care simţea că avea suficientă vigoare. în timpul

incursiunii din ziua precedentă, cînd ridicase privirea de la şevalet, rămăsese mut de uimire. Anna stătea cu spatele la el, sprijinită de bicicletă, privind în zare. Părul prins căpătase reflexii aurii sub razele soarelui de vară. în rochia ei albă, cu modele albastre, părea parte a peisajului plin cu flori galbene dintre care răsăreau, ici-colo, maci roşii.

446. Stai nemişcată! îi strigase.

Dăduse la o parte pînza la care lucra şi pusese alta. Lucrase febril, pînă seara. în viziunea lui, albul rochiei devenise una cu lumina soarelui. Florile de pe îmbrăcăminte se amestecaseră cu frunzele ce le înconjurau, devenind verzi, şi se scurseseră în întreg tabloul prin mîinile sprijinite de ghidon şi de şa. Fata dădea viaţă naturii, într-o simfonie cromatică pe ale cărei acorduri dansau pete galbene şi roşii - devenite fluturi sub degetele pictorului.

La final, epuizat, i-1 oferise Annei.

447. Nimeni n-a mai făcut aşa ceva pentru mine, şoptise ea tulburată, apoi se cuibărise la pieptul lui şi plînsese în tăcere.

Cînd porniseră înapoi spre casă, îi spusese în germană:

448. Mulţumesc!

Urma conştiincioasă lecţiile de germană, iar Martin o ajuta să-şi perfecţioneze noţiunile învăţate. La curs era şi acum, deşi trebuia să sosească din clipă în clipă. Helga insista să rămînă cu el cînd lipsea Anna, lucru care-1 irita pe bărbat.

— Mă simt mai bine! Du-te, că nu păţesc nimic!

Femeia nu-l asculta. încăpăţînarea cu care se agăţa de grija ce i-o purta din postura de soţie începuse să-l agaseze. Nu ştia ce sentîmplase între ea şi Rainer - pentru că era ceva, cu siguranţă. Dar n-o mai voia în preajmă. Dacă mai avusese vreun dubiu că între ei doi totul se terminase, apariţia Annei îi deschisese ochii. Acum voia să i se dedice ei. Doar ei.

Şi Elsei, dar se părea că nu reuşeau niciodată să găsească momentul potrivit ca să mai stea de vorbă. îşi aruncau doar saluturi şi întrebări banale. Dar părea fericită. Pînă la urmă, asta conta. Deşi, cînd se gîndea cît de puţin timp mai avea, şi-ar fi dorit să...

Uşa de la intrare se deschise. Venise Anna de la curs. O auzi vorbind cu Helga în hol, dar nu înţelegea ce-şi spuneau, în cele din urmă, soţia veni în sufragerie şi-l informă că urma să iasă în oraş cu o colegă, să discute despre un catalog de modă la care lucrau.

După ce rămaseră singuri, Anna veni şi-şi încolăci braţele în jurul gîtului său. îi căută buzele, avidă. El o degustă, pe îndelete. Se jucară o vreme, apoi sărutările deveniră tot mai profunde, mai lungi, mai apăsate, pline de pasiune. Fata i se aşeză în poală, lipindu-se de el. Trupurile fremătară, dansînd în tăcere. Zonele intime li se atinseră. Se presară una de cealaltă.

Martin se ridică şi o împinse uşor spre canapea, unde fata se-ntinse ca o felină. Bărbatul coborî cu buzele în scobitura gîtului, sorbindu-i parfumul. Ea scăpă un oftat. El îndrăzni să-i prindă sînii în căuşurile palmelor, prin stofa diafană a rochiei. Ea nu reacţionă. Reveni la buze. Se devorară. Se întoarse la gît. O degustă.

îi dezveli un umăr. Apoi îşi strecură mîinile la spatele rochiei, desfăcîndu-i fermoarul. Anna nu-l opri, dar nici nu-l ajută. O lăsă să-i tragă jos materialul roşu, cu flori mici, albe. Martin îi acoperi cu sărutări pielea albă, marmorată, de zeiţă. Şi-ar fi dorit ca şi ea să-l dezbrace, la rîndul său, dar degetele ei se mulţumeau să-l mîngîie pe cap, pe gît, pe spate...

îl lăsă să-i descheie sutienul, în mijlocul unui şuvoi de atingeri delicate cu buzele, limba şi degetele. Bărbatul savu- ră vederea sînilor pe care şi-i imaginase mai mici decît erau în realitate şi mai puţin fermi. îşi aminti apoi că ea abia trecuse de douăzeci de ani. Avea pielea curată, netedă, sînii în pîrg. îi gustă. Păreau piersici coapte, numai bune de mîncat. Respiraţia Annei devenise sacadată. Sfîrcurile împungeau semeţe aerul. Martin coborî cu sărutările pe abdomen în jos, îşi strecură limba în buricul perfect desenat al fetei, apoi ajunse la marginea dantelată a chiloţilor.

Palmele care-l dezmierdaseră pînă atunci îl împinseră brusc. Trupul alintat se crispă. Anna îşi adună picioarele la piept, în poziţie fetală. Tremura.

— Iartă-mă! şopti. Nu pot!

Contrariat, bărbatul rememoră tot ce făcuse, toate gesturile, mişcările... Ale lui, ale ei... Fusese vreun avertisment care-i scăpase? Greşise cu ceva? Nu reuşea să-şi dea seama. Martin cel de douăzeci de ani ar fi rămas năuc vreme de cîteva clipe, apoi s-ar fi ridicat şi ar fi plecat, jignit sau şocat.

Martin cel de cincizeci de ani rămase privind la trupul fragil, adunat covrig, ca un copil speriat. Nu-nţelegea ce se întîmplase, dar ştia. că, indiferent despre ce era vorba, fata avea atunci nevoie de cineva care s-o ţină în braţe. S-o ajute să se liniştească.

Se întinse lîngă ea şi-i aşeză capul pe pieptul său, acoperindu-i protector cu mîna spatele gol. Anna tremura necontrolat, aşa cum o făcuse şi atunci cînd o sărutase prima oară.

— Şşş, liniştește-te! îi spuse bărbatul pe un ton cald. Gata, gata!

Repetă cuvintele asemenea unor mantre, în timp ce cu o palmă o mîngîia pe spate, iar cu cealaltă pe păr. Trecură multe minute pînă simţi că trupul înghesuit în el se relaxase. Tremurul încetase. Ciuli urechile, încercînd să-şi dea seama dacă fata plîngea tăcut. Nu se auzea nimic. Atinse cu degetul mare, ca din greşeală, rădăcina nasului. Nu simţi lacrimi adunate acolo. Nu înţelegea nimic, dar nu conta. Important era că Anna se liniştise. Savură scena aceea tandră, cu ea aproape goală lipită de el, lăsîndu-se protejată. îşi simţi sufletul

încălzindu-se.

— De ce ai atîta răbdare cu mine? se sparse în sfîrşit tăcerea.

— Pentru că meriţi, răspunse fără să ezite.

12. In inima mea, ai fost mereu pe primul loc

Cînd Gisela o sunase ca s-o anunţe că avusese dreptate, că moartea tatălui ei fusese rodul unei înscenări - chiar dacă agreate de el - Helga simţise o satisfacţie deosebită. în primul rînd, deoarece se dovedise că intuiţia n-o înşelase. Că poliţista-cea-cu-nasul-pe-sus fusese nevoită să coboare de pe piedestal şi să accepte că se înşelase.

în al doilea rînd, pentru că avusese curajul unei iniţiative şi nu cedase cînd toţi ceilalţi o contraziseseră. Chiar şi Martin îi recunoscuse meritele - deşi nu era relevant. Bărbatul se schimbase, transformîndu-se sub ochii ei într-un miel blînd dresat de Anna după propria voinţă. Deşi simţea o durere surdă văzînd bărbatul puternic metamorfozat într-un adolescent îndrăgostit pînă peste urechi, imaginea o şi amuza. *îmblînzirea scorpiei*, îi plăcea să spună, chiar dacă diferea genul.

Fata, la rîndul ei, părea topită. Exact ca o adolescentă aflată la prima iubire adevărată. în privirile ei se ghicea că Martin era soarele, alfa şi omega. Şi Helga îl văzuse astfel, demult, dar se manifestase într-

un mod diferit. Nu se exteriorizase la fel, dar se supusese tuturor toanelor bărbatului. Anna radia iubirea, iar pictorul înflorea cînd razele luminii ei se reflectau asupra sa. Pe de altă parte, n-avea nicio ezitare în a-l pune la punct ori de cîte ori făcea vreun lucru ce i se părea ei nepotrivit.

Oare aici am greşit? se întrebă retoric Helga. Ştia că era parţial adevărat. Martin îi spusese, răspicat, că lipsa ei de coloană vertebrală, faptul că mereu accepta deciziile altora, era un lucru pe care-l detesta. Ei bine, acum făcuse ceva de capul ei. Şi se dovedise că avusese dreptate.

Poate avea ce învăţa de la tînăra rivală? O amuză termenul şi-l plimbă pe limbă, savurîndu-i aromele. Da, era rivala ei, dar nu exista nicio luptă. Arena se închisese de o grămadă de vreme, gladiatorii plecaseră fiecare în treaba lui.

Decise să încerce. în definitiv, ce se putea întîmpla? Un gentleman ca Rainer n-ar fi dat-o afară, nici n-ar fi făcut circ. Poate doar ar fi ghicit în ochii lui dezamăgirea faptului că ea nu înţelesese, că insista şi încălca o convenţie acceptată.

— Iar analizezi, se bombăni femeia. Du-te şi gata!

Ştia că, dacă ar mai fi stat mult, şi-ar fi pierdut curajul. Goli paharul şi se ridică de la masă. Plăti, îşi luă poşeta şi porni spre cabinetul de avocatură.

Alesese să meargă pe finalul programului, cînd Rainer nu mai avea clienţi. îl găsi studiind dosarul unui proces la care avea a doua zi înfăţişare. Cînd intră în birou, bărbatul ridică mirat privirea.

— Helga?!

— Da. înainte să zici ceva, să ştii că mi-a trebuit mult curaj ca să vin. Un sfert de sticlă de whisky azi, şi cîte una pe zi de cînd ai plecat.

— N-am plecat, se apără Rainer. Eu...

— Nu mă inviţi să iau loc? îl întrerupse femeia. Aşa, stau cu teama că-n orice clipă mă poţi da afară.

Avocatul nu gustă gluma.

— Helga, n-ai nevoie de permisiunea mea ca să stai jos.

— Oh, deja nu mai e „iubito", e „Helga"? comentă femeia pe un ton nostalgic, apoi se aşeză pe scaunul din faţa biroului. Aşa mult s-a schimbat totul? Am venit prea tîrziu?

— Ce-i cu tine? Nu te recunosc.

în tonul bărbatului se ghicea un amestec de iritare şi îngrijorare. Brusc, păru să aibă o revelaţie.

— A murit Martin!?

— Nu, el încă o duce - şi chiar foarte bine, aş putea zice.

— Da? A intrat în remisie?

Femeia clătină energic din cap.

— Finalul e clar şi tot mai aproape. Dar măcar îşi trăieşte frumos ultimele clipe.

— Asta e bine.

— Da. Şi m-am gîndit că ar fi cazul să văd cum îmi trăiesc eu clipele.

Martin ar fi întrebat-o „cum ţi le trăieşti?”, doar de dragul de-a o provoca. Rainer nu se juca astfel cu ea. Nu simţea nevoia s-o umilească, prefacîndu-se că nu înţelegea prostiile debitate. El doar oftă, iar privirea îi alunecă pe lîngă femeie, spre un punct incert.

— Am vorbit despre asta, iubito.

Tonul sugera finalul discuţiei. în mod normal, Helga ar fi dat înapoi. întreaga ei fiinţă urla, cerîndu-i asta. Dar o părticică din ea se agăţă de tăria pe care o ura cu toată admiraţia la Anna, iar alta de folosirea apelativului familiar „iubito”.

— Tocmai, că n-am făcut-o!

Vorbea repede, pentru a nu da voie temerilor s-o determine să se retragă, ca întotdeauna.

— Mi-ai spus ceva din care n-am înţeles nimic.

— Ce n-ai înţeles?

— Dacă mă mai iubeşti. Dacă mă mai vrei.

— Da şi da, veni prompt răspunsul.

Helga răsuflă uşurată. Măcar de un lucru era sigură. De două, de fapt. Asta îi dădu curaj să continue.

— Atunci de ce-ai plecat de lîngă mine?

— N-am plecat. Ţi-am spus că te aştept.

— Te joci cu mine, iubitule! Şi doare!

— Nu mă joc. Sunt cît se poate de serios.

Femeia oftă. Bărbatul stătea închis în cochilia lui, dîndu-i de înţeles că dorea să rămînă acolo. Ei i se părea firesc să respecte cererea aceea tacită. Să se retragă, aşa cum o făcuse după discuţia purtată atunci, în Unzhurst.

încercă să iasă din tiparul acela. Să se pună în pielea Annei. Se forţă să spună:

— Atunci explică-mi, te rog! Pentru că eu n-am înţeles. Eu m-am simţit abandonată.

— Ţi-am spus că te aştept.

— Dar n-a fost de ajuns! Măcar... măcar să-mi mai fi dat şi tu un mesaj, din cînd în cînd. O întrebare banală, gen „Ce faci?" sau un „Eu sunt bine. Tu?"

— Ţi-am respectat alegerea.

— Care alegere, iubitule?

— Aceea de a rămîne lîngă Martin.

— Şi nu asta ai făcut în toţi aceşti ani? De ce acum a fost diferit? Ce s-a schimbat?

— Totul.

Helga simţi că lacrimile erau pe cale de a sparge zăgazurile, umplîndu-i ochii. Se abţinu cu greu.

— Te rog explică-mi, iubitule! şopti. Te rog!

Rainer se jucă o vreme cu stiloul aurit primit anul precedent la o

conferinţă internaţională pe tema drepturilor omului în Uniunea Europeană. Cumpăni atent situaţia, de parcă avea de-a face cu unul dintre cazurile sale obişnuite. în sinea ei, femeia se ruga ca el să spună ceva. Să nu-i mai ofere încă un refuz. N-ar mai fi găsit în ea tăria să insiste în continuare.

în cele din urmă, bărbatul vorbi. O făcu pe un ton grav, ca şi cum încerca să-şi explice sieşi decizia.

— înainte, mi-am asumat poziţia de „extra". Tu erai cu Martin, eu - o evadare, o aventură. Apoi s-a aflat despre relaţia noastră. Am suferit cumplit, crezînd că mă vei sacrifica pentru a-ţi salva căsnicia. Deşi ştiusem de la început că riscam oricînd să pierd totul, tot durea ca naiba.

Făcu o pauză, ca pentru a căuta modul corect de a formula lucrurile mai departe.

— Totuşi, m-ai păstrat alături. Ba, mai mult, mi-ai oferit un orizont: ai făcut un pact cu Martin, spunînd că aveaţi să rămîneţi împreună pînă cînd Elsa devenea majoră. Ba, mai mult, din clipa aceea ai început să te afişezi uneori cu mine. Era bine, aveam o speranţă. Mă agăţam de ceva. Anii au trecut şi deja simţeam cum creştea în mine bucuria că, în curînd, urma să fii doar a mea. Că nu mai trebuia să ne prefacem, să ne stre- curăm unul în programul celuilalt, să ne simţim vinovaţi sub privirile celor din jur. Apoi, pe neaşteptate, cu cîteva luni mai devreme decît era planificat, mi-ai dat vestea cea mare: tu şi Martin urma să intentaţi divorţ, să vă vedeţi de vieţile voastre.

Se uită în ochii femeii. Privirea lui caldă vorbea despre iubire, despre nostalgie.

— De-ai şti ce-ai stîrnit atunci în sufletul meu! Am simţit că am întinerit cu zece ani! Faptul că, în sfîrşit, ne făceam planuri despre ce vom face, unde vom sta, îmi dădea aripi!

— Şi mie, iubitule! îl asigură Helga.

— în sfîrşit, am simţit că eşti a mea.

— Tot timpul am fost a ta.

— Nu. Erai a mea, dar aparţineai unei relaţii cu alt bărbat. Acum puteai fi în întregime doar a mea, aşa cum eu fusesem, tot timpul, doar al tău. Cînd mi-ai spus că te-ai gîndit să-i rămîi alături lui Martin în ultimele luni de viaţă, am avut senzaţia că toate planurile s-au prăbuşit ca un castel de nisip.

— Dar nu era aşa! Am simţit că... nu ştiu cum să explic...

— Nici nu trebuie s-o faci. Te cunosc, iubito, ştiu că ai facut-o din compasiune, dintr-un simţ al datoriei.

— Exact! Şi-atunci?

— Asta spunea partea raţională din mine. De aceea nu ţfiam cerut socoteală, ci ţi-am zis că-ţi respect decizia şi că te aştept.

— Dar n-ai rămas lîngă mine...

— Pentru că nu puteam. Pentru că m-am simţit trădat! După ce mi-ai arătat paradisul, mi-ai zis că mă mai laşi să mă perpelesc o vreme în iad. Dezamăgirea a fost cruntă. Revenisem pe locul al doilea.

— în inima mea, ai fost mereu pe primul loc!

— Ştiu. Dar, oficial, nu era aşa. Apoi, preţ de cîteva zile, am simţit cum e să fii singurul. Martin devenise un „extra", cel cu care mai aveai doar de rezolvat nişte probleme legale. Şi m-am trezit că, de fapt, trebuia să mai trec pe plan secund timp de cîteva luni. M-a durut înfiorător, deşi, aşa cum ţi-am zis, te-am înţeles de ce-ai facut-o. Prin urmare, am ales să trec în umbră pînă se rezolvă toată tărăşenia.

Cînd termină de vorbit, Helga avea lacrimi în ochi. Nu reuşise să le mai reţină. De fapt, nici nu mai încercase. Durea la fel de tare, dar măcar înţelesese.

— Mi-a fost îngrozitor de dor de tine, iubitule! De glasul, privirea, mîngîierile tale...

— Şi mie.

întrebarea stătea acolo, gata să izbucnească. Oare era oportună? *Oare...?* Se gîndi din nou la spusele Annei. Doamne, cît o ura pe fata aia! Cum putea avea dreptate cu atîtea lucruri cînd avea mai puţin de jumătate din vîrsta ei?

întreabă!

— Ştiu că n-am dreptul să-ţi cer asta, dar... Nu crezi că mă poţi primi înapoi chiar şi aşa, cu...? Adică, mai e o lună, poate nici atît. Ştiu, ar fi la fel de... Dar aş vrea să...

— Ba da, iubito! veni răspunsul izbăvitor, curmîndu-i chinul de a găsi cuvintele potrivite.

— Nu-ţi e uşor, ştiu, dar...

— Dar mi-e mai greu să stau departe de tine.

Rainer lăsă stiloul şi-şi aşeză palma peste mîna femeii. Atingerea aceea caldă, ce-i lipsise atîta, conţinea în ea toată dragostea de care avea nevoie. Simţi cum piatra ce-i apăsase inima în ultimele luni se spărgea în miliarde de particule fine, lăsînd-o liberă, liniştită.

— Mi-a fost dor să... fac dragoste cu tine, şopti.

— Nu mai am clienţi la ora asta, veni răspunsul. Hai să mergem acasă.

— Nu, spuse femeia după o scurtă ezitare. Vreau s-o facem... aici.

— Poftim?

— Să arunci totul de pe birou şi să mă iei acum, aici. Fără preludiu, fără nimic. Doar să mă posezi...

Nu-i venea să creadă că avea curajul să spună asta. Nici bărbatului. Pe chipul lui se amestecau mirarea cu plăcerea.

— Ăăă... ok... La asta chiar nu mă aşteptam din partea ta. Dar îmi place, o asigură.

— Mi-o doresc de mult. însă... n-am avut curajul s-o spun.

Rainer mătură cu antebraţul lucrurile de pe birou. Dosarele, laptopul, stiloul, telefonul căzură de-a valma pe mochetă.

— Mă duc să-ncui uşa.

— Nu! Las-o deschisă!

— Dar ne putem trezi că dă cineva peste noi! îi atrase atenţia.

Sclipirea din ochii Helgăi îl convinse să renunţe.

*

întîi, Martin se gîndise că poate era virgină. Asta ar fi justificat oscilaţiile de genul „vreau, dar nu pot", cu un pas înainte şi doi înapoi. Apoi, într-o noapte, chiar merseseră pînă la capăt. Nu fusese un proces lent, natural, ci punctat de momente în care Anna se crispa, iar el trebuia s-o mîngîie, s-o liniştească, apoi s-o acopere de sărutări şi s-o ajute să se deschidă

din nou, să mai facă încă un pas. Cînd, în sfîrşit, ajunseseră amîndoi goi, cînd ea permise coapsei lui să se strecoare între ale ei, bărbatul se simţea de parcă ajunsese la capătul unei probe dificile dintr-un concurs.

Ştia însă că abia atunci urma cel mai dificil test. De răbdarea, de tandreţea cu care avea s-o dezvirgineze depindea tot. Putea obţine cheile paradisului, sau risca să rămînă pe dinafară. Desigur, timpul putea rezolva chiar şi cele mai dificile situaţii. Doar că timpul era o resursă extrem de preţioasă pentru el. Orice oportunitate se putea dovedi a fi ultima, iar mîine-le să nu mai vină niciodată.

Totuşi, nu considera că era cazul s-o grăbească. Nu voia să se comporte ca un adolescent nerăbdător. îi cîştiga încrederea, picătură cu picătură. Nu voia să profite de asta. Iubirea nu face asta. Ea oferă, chiar şi din cupa disperării.

în noaptea aceea - căci era o noapte, una în care o aşteptase să iasă din baie, purtînd pe ea doar halatul înflorat - o atrăsese în patul lui. O primise în sanctuarul lui. Iar Anna îl primise în ea.

Martin constatase surprins că nu exista nimic care să-l împiedice. Pătrunsese lin în locul ce-l aştepta umed şi fierbinte, pulsînd de dorinţă. Fata îşi încolăcise picioarele în jurul mijlocului său, ca şi cum ar fi dorit să-l captureze, să-l păstreze pe vecie doar al ei. Mişcările ei, bazinul unduindu-se în ritmul mişcării lui de du-te-vino, indicaseră că nu era o începătoare în arta amorului.

Şi-atunci, cum? se întrebase bărbatul. *De ce?*

Adormiseră îmbrăţişaţi. Dimineaţă, se trezise cu ea încovrigată, cu spatele la el. O sărutase pe ceafa, pe umeri, pe spate. Se împinsese uşor cu bazinul în ea. Adormită, ea îi răspunsese, mişcîndu-se uşor, opunînd apăsării membrului său erect fundul ferm, cu forme perfecte. îl lăsase s-o aibă în felul acela, scîncind uşor.

— Te doare? o întrebase de cîteva ori.

— Puţin. E plăcere şi durere.

Acum îi privea trupul de zeiţă, ridicîndu-se şi coborînd deasupra sa, şi se-ntreba ce mister ascundea în sufletul ei. Ce suferinţe făcuseră ca o fiinţă angelică, aşa cum era ea, să se transforme într-un lac de tristeţe? Ce baraj zăgăzuise izvorul iubirii din care îi permisese lui să se adape?

îi admira trupul sculptural, cu sîni fermi, ridicaţi semeţ, cu talia subţire, cu pielea fină, cu chipul rupt din altă lume. Uneori, i se părea că fiecare geamăt scăpat de ea era o povară a sufletului ce se topea în timp-ce făceau dragoste. Că, într-un fel, se folosea de el ca de un panaceu.

La fel cum se folosea şi el de ea.

— Eşti superb cum trăieşti clipele astea, îi şopti şi-l acoperi de sărutări după ce terminară.

— Nu. Tu eşti superbă. Eu sunt doar un bătrîn decrepit.

— Hei! Nu vorbi aşa.

— De ce?

— N-ai voie.

— Sunt un bătrîn, Anna. Unul de care tu ţi-ai făcut pomană.

Fata se ridică într-un cot şi-l privi încruntată.

— Dacă mai zici asta, plec!

— Nu, nu pleca! Eşti tot ce mai am. Tot ce am avut vreodată...

— Nu-i aşa. Ai o familie, o soţie, o fată. Ai cariera de pictor...

— Amăgiri. Cariera mi-a luat minţile, făcîndu-mă să cred că mă reprezintă.

— Pictezi superb.

Aşa spunea ea. Niciodată „frumos", ci „superb".

— Poate. Dar asta m-a orbit. M-a îndepărtat de toţi, făcîndu-mă să cred că asta înseamnă viaţa. Şi, cînd n-am mai fost bun să creez, toţi cei ce viermuiau în jurul meu au dispărut. Discută cu mine doar în măsura în care le pot promite că mai termin un tablou. Nu vor omul, ci produsul.

— Un produs superb, rămase fermă pe poziţie Anna.

— Da. Dar acum m-aş fi mulţumit ca, în loc să fiu înconjurat de picturi, s-o văd pe Elsa că vrea să petreacă mai mult timp cu mine.

— Spune-i asta.

— La ce bun? Dacă m-ar iubi, ar face-o fară să-i spun. Dacă n-o face, înseamnă că nu simte. Şi n-o blamez. Am fost un tată groaznic.

— Nu spune asta. Tu nu poţi fi groaznic.

— Eh, m-ai cunoscut acum, cînd sunt cu un picior în groapă...

Anna se ridică brusc din pat.

— Ce faci?

— Ţi-am spus că nu stau să te-aud vorbind aşa.

— Hai înapoi, te rog! Hai înapoi, minunicitate!

Fata se răsuci spre el, nedumerită. Lumina dimineţii îi aureola buclele, sfîrcurile, şoldurile.

— Cum mi-ai zis?

— Minunicitate.

— Ce-i aia?

— Adică eşti o minune şi eşti unică. într-un cuvînt, minunicitate.

Anna chicoti.

— Hai înapoi în pat, o rugă Martin.

— Bine, cedă ea. Dar n-ai voie să mai spui că eşti bătrîn.

— Promit! rosti el solemn, punînd mîna în dreptul inimii.

— Nu mă trata ca pe un copil.

— Nu cred că-mi poţi reproşa aşa ceva. Te-am tratat mereu ca pe o femeie.

— Aşa e, recunoscu Anna.

Se cuibări din nou lîngă el, trup fierbinte, vibrînd de vigoarea tinereţii. Cînd o simţea acolo, vie, îi venea să creadă că miracolele erau posibile. Că ea îl putea vindeca. I-o şi spuse.

— Mi-aş dori să pot face asta.

— De fapt, ai facut-o deja.

— Cum aşa?

— Mi-ai vindecat sufletul.

— Eeei, tu!

— Nu te mint! N-am crezut niciodată că pot simţi aşa cum o fac acum. Că pot iubi astfel.

— Nici eu.

Era o confesiune mică, un colţ ridicat din vălul misterului ce-o învăluia. Prin ce trecuse? Ce relaţie avusese anterior de o marcase atît de profund?

Brusc, Martin avu o revelaţie. De cîte ori fusese atinsă problema trecutului ei, se mulţumise să spună că nu mai avea pe nimeni. Puse piesele cap la cap. Fostele ţări comuniste erau cunoscute pentru familiile violente, ce trăiau după reguli primitive, tolerate de o societate incultă. Avu în faţa ochilor imaginea unui tată care-şi snopea în bătaie fata şi soţia. De cea dintîi poate că profitase, de multe ori. Mama tăcuse, ori poate intervenise, intr-un tîrziu, iar el o omorîse într-un acces de furie. Era un scenariu sinistru, dar perfect plauzibil pentru lumile acelea aflate la marginea civilizaţiei. Cine ştie dacă Anna nu fugise de acasă - ori dacă tatăl nu murise, beat, într-un şanţ? Sau dacă nu fusese, totuşi, deferit justiţiei.

Ar fi vrut s-o întrebe atîtea pe Anna, dar nu dorea. O iubea din tot sufletul şi orice imixtiune în trecutul ei, cîtă vreme nu părea dornică să-l scoată la lumină, i se părea o impietate. Ca şi cum ar fi călcat cu bocancii sufletul ei pur, fragil.

— Ştii că sunt geloasă pe soţia ta?

Anna vorbea rareori din senin. în general, se mulţumea să răspundă la ce zicea el. Dar azi părea dispusă să deschidă o portiţă. Minusculă, dar Martin învăţase să aprecieze fiecare pas, ştiind cît efort presupunea. Ca să parafrazeze un om celebru, era un pas mic pentru un om obişnuit, dar un salt uriaş pentru ea.

— De ce? o întrebă.

— Pentru că eşti al ei.

— Nu. Sunt al tău.

Fata clătină energic din cap.

— E soţia ta.

— Ţi-am mai spus că eram pe punctul de a ne despărţi şi a rămas cu mine doar ca să nu se simtă vinovată. Dacă vrei, bag mîine actele.

— Nu. Nu-i bine.

— Mă omori cu chestia asta!

Anna ridică din umeri.

— Divorţez de ea, mă căsătoresc cu tine...

Fata se ghemui la pieptul lui.

— Facem şi un copil, dacă vrei. Adică, mă rog... îl concepem. Eu nu voi mai fi aici cînd se va naşte. Dar, dacă tu vrei să fac asta ca să-ţi demonstrez cît te iubesc, atunci...

Se opri. Anna tremura, lipită de el. Ochii îi erau scăldaţi în lacrimi.

— Vorbeşte cu mine, iubire! Nu te închide iar în tine, te rog!

Trecură clipe lungi.

— Vrei să facem aşa? insistă Martin. Ştiu, îţi va fi greu singură cu copilul, dar toată averea mea îţi va rămîne ţie. îţi va fi de ajuns. Şi atunci vei avea tot ce a avut Helga: numele meu, banii mei, copilul meu. Şi ceva în plus.

— Ce? veni întrebarea şoptită.

— Inima mea.

Din nou tăcere*

— Mi-aş dori asta...

După cum vorbise, era clar că urma un „dar". Martin îl aşteptă, răbdător.

— Dar nu-i bine.

*

Kirsten se plimba pe strada pustie. Elsa o sunase, voia să vină la ea în noaptea aceea, dar îi spusese că era ocupată. în realitate, dorea să-şi limpezească gîndurile. Singură, vegheată doar de stele şi de stîlpii de iluminat - cadrul perfect.

încerca să-şi dea seama ce simţea. Noaptea aceea fusese doar un joc dus prea departe. O provocare, aburii alcoolului, mişcările lascive - una condusese la alta şi se treziseră făcînd dragoste cu pasiune, oferindu-şi una alteia plăcere.

A doua zi îşi dăduse seama că, pentru Elsa, totul fusese doar atît: un timp pe care ele două îl petrecuseră în mod minunat. îi fusese limpede acest lucru cînd o auzise comentînd, amuzată:

— Păcat că n-ai filmat scenele dintre noi. Cred că-l băgăm în boală pe Giinther.

Fireşte. La cine altcineva se putea gîndi?

Şi Kirsten se simţise bine. îi oferise prietenei sale orgasm după orgasm şi savurase cu toată fiinţa ei buzele, limba, degetele ce-o exploraseră în cele mai intime locuri. Cu niciun băiat nu făcuse dragoste cu atîta dăruire şi niciunul nu-i oferise trăiri de magnitudinea celor din noaptea aceea.

Atunci îşi dăduse seama. Nu sesizase, pentru că sentimentul crescuse treptat, pornind de la o amiciţie între copile.

O iubea pe Elsa. Nu era invidioasă pe chipul ei, pe formele apetisante, pe sînii superbi. Le adora. Le dorea pentru sine. Protecţia pe care simţea mereu nevoia să i-o ofere roşcatei nu izvora din prietenie, nici din compasiune. Era grija purtată de îndrăgostit

obiectului afecţiunii sale. Crezuse că o proteja precum o soră mai mare. Se minţise în tot acest timp. O proteja pentru că o iubea cu toată fiinţa sa.

— A fost minunat, agrease şi Elsa. Ar trebui s-o mai facem din cînd în cînd.

Prietenie cu beneficii. Asta era pentru ea, nu fiorul dragostei. Chiar o rugase pe Kirsten s-o mai filmeze o dată în timp ce se masturba.

— Trebuie să fie cu finalizare, altfel voi fi descalificată, argumentase.

Desigur. Era doar un act. Probabil că n-o deranja dacă, după aceea, se transforma în altă partidă de amor. Dar pentru Kirsten totul se schimbase. Nu mai era o simplă joacă.

— Nu pot, o refuzase.

Se scuzase, argumentînd încîlcit că avea ceva de făcut. în miez de noapte, Elsa îi trimisese un filmuleţ. Se descurcase singură. Kirsten îl privise. O dată. De două ori. Din nou şi din nou.

Se topea după zîmbetul ei, după grimasele din clipele de plăcere supremă, după tresăltările involuntare, după amestecul de inocenţă şi vampă seducătoare. O iubea cînd părea doar o copiliţă răsfăţată, o adora cînd ghicea în ea semnele femeii ce avea să devină.

Se masturbase de mai multe ori în timp ce privise acel filmuleţ. Dar

fusese doar o descărcare aflată la îndemînă. în realitate, ştia că şi-ar fi dorit s-o strîngă la piept, s-o dezmier- de, s-o alinte.

Se gîndise să-i spună. Dar, din moment ce Elsa nu simţea acelaşi lucru, risca s-o îndepărteze. îi era teamă de gîndul ăsta. Şi-şi dădea seama că, dacă ar fi continuat să se joace - profitînd de ocaziile ivite - ar fi ajuns să se îndrăgostească tot mai profund, pînă cînd i-ar fi fost imposibil să mai trăiască fară ea.

Şi-atunci? Să taie totul din rădăcină, acum, cît încă simţea că se mai putea controla? Ar fi fost mai înţelept. Pe de altă parte, Elsa s-ar fi simţit trădată. Kirsten fusese sprijinul ei în momentele grele. Iar acum trecea printr-unul infernal. Cum să-i facă aşa ceva? Cum să fie egoistă şi să se gîndească la ea, cînd prietena - nu, persoana pentru care simţea că respiră! - avea cea mai mare nevoie de sprijin?

Trebuia să închidă în ea sentimentele. Să-i fie alături Elsei. S-o lase să viseze în continuare la Gunther. Şi dacă, vreodată, avea să apară un moment oportun, în care roşcata să dea impresia că ar fi deschisă, să atingă subiectul. Cumva.

Pierdută în gînduri, nu auzi maşina care rula încet în spate de la ultima intersecţie. O observă doar cînd ajunse în dreptul ei, iar pasagerul din dreapta şoferului lăsă jos geamul şi o apelă, într-o germană stricată:

— Ce face, gagica? Singur, singur?

Kirsten se uită spre vehicul. Arăta uzat. Cel care o intero- gase era arab sau turc - nu ştia să facă diferenţa între ei. *Arab,* decise în cele din urmă. Turcii păreau mai îngrijiţi.

Alese să-l ignore şi lungi pasul. Privi cu coada ochiului în jur, încercînd să-şi dea seama unde o purtaseră picioarele în plimbarea aceea. Se bombăni pentru neatenţie. Se îndepărtase mult de zonele cunoscute, aglomerate.

Maşina rămase în dreptul ei.

— Nu vrei vorbeşte cu mine? Poate-ţi place mai mult un coleg?

— Lasă-mă-n pace! aruncă fata peste umăr.

Cu mîna dreaptă scotocea febril în poşetă, încercînd să pună mîna pe telefon. Sub imperiul spaimei ce creştea în ea cu fiecare clipă, nu reuşea să-l prindă. Exact în clipa cînd îl scoase, portiera din spate a maşinii se deschise şi din ea ieşi alt arab.

— Tu fată rea! îi aruncă acesta, observînd că se pregătea să sune.

O lovi peste încheietură, iar mobilul căzu pe trotuar, unde se sparse. Kirsten dădu să ţipe, dar tînărul se repezi asupra ei şi-i puse o mînă peste gură, în timp ce cu cealaltă o prinse de talie. O tîrî spre vehicul, în ciuda zbaterilor ei disperate.

Două mîini puternice o apucară şi o traseră înăuntru. Maşina

demară în trombă. Erau cinci bărbaţi înăuntru, toţi arabi. Vorbeau tare într-o limbă necunoscută femeii şi rîdeau zgomotos. Ea stătea întinsă peste cei trei pasageri din spate, care o pipăiau fară jenă. Unul dintre ei îi desfăcu fermoarul blugilor şi-şi strecură cu brutalitate mîna în chiloţi. O săgetă o durere cumplită cînd degetul lui gros o violă fară milă.

Urletul ei, blocat de mîna ce-i acoperea gura, se auzi ca un geamăt înfundat.

— Place ţie, a? interpretă greşit cel ce aproape o sufoca. Atunci luat mai mult!

Cu mîna liberă se descheie la şliţ. îşi scoase organul erect şi-l lipi de obrazul femeii.

— Hai, arată ce ştie, curvă neamţ!

B. Deutschland, Deutschland übet alles

Pînă atunci, subsolul fusese mereu un loc plin de viaţă - în general cu băutură, glume, muzică şi, ocazional, droguri uşoare. Uneori, devenea teatrul unor dispute aprinse. Dar niciodată - nici măcar la prima întîlnire în spaţiul acela - nu domnise acolo o asemenea tăcere apăsătoare.

Tensiunea era palpabilă. Pe feţele tuLuror se citea oroarea amestecată cu o furie mocnită. Singura complet devastată era Elsa. Plînsese mult, şocată de aflarea veştii. Dora încerca s-o consoleze, dar nu reuşea.

Kirsten fusese răpită şi violată de cinci refugiaţi, pe un cîmp de la marginea oraşului. După ce-şi satisfăcuseră poftele cu ea, o abandonaseră acolo, semi-conştientă. Fata se tîrîse cu greu pînă la marginea şoselei, unde aşteptase să treacă o maşină. Din fericire, primul şofer ce apăruse o observase şi o ajutase.

— Sper ca brutele alea să-nfunde puşcăria! răbufni Frieda, spărgînd tăcerea.

— Vezi să nu! replică scîrbit Emmerich. Autorităţile vor ascunde totul sub preş, aşa cum au facut-o şi-n alte dăţi.

— Ştim cu toţii că imigranţii sunt pupaţi în fund!

— Da, ar face orice să nu-i supere!

Refulată atîta timp, furia răbufni. Chiar şi cei mai liniştiţi din grup deveniseră virulenţi împotriva toleranţei excesive. Unii nu se mulţumeau doar cu acest aspect. Pentru ei, refugiaţii reprezentau plaga societăţii moderne, nemesisul civilizaţiei occidental-europene.

— Noi ne-am străduit atîtea secole să ieşim din beznă şi vin acum ei să culeagă roadele. Ba, mai mult, să ne dea pe noi la o parte.

— Asta e mîna socialiştilor. Ei văd peste tot doar inegalităţi şi vor să-i facă la fel pe toţi, la grămadă.

Singurii care nu se alăturaseră defulării generale erau Elsa şi Günther. Fata era prea zdruncinată pentru a face altceva decît să plîngă continuu. în ceea ce-1 privea pe băiat, acesta doar observa fierberea aceea. Pe chipul său nu se putea citi nimic.

Cel mai agitat părea Emmerich. După ce proferă o sumedenie de ameninţări la adresa arabilor, se răsuci spre Günther.

— Tu şi concursul tău idiot! Astea sunt probele adevărate, nu să ne prostim goi în faţa telefonului!

— Care? Spune-o şi o punem în listă.

— Să stîrpim viermii ăştia!

— Ei, hai, Emmerich! Nici eu nu-i înghit, dar nu stă în puterea noastră să facem ceva în privinţa lor. E o problemă care ne depăşeşte.

— Sigur, ce să zic! Bine că stă în puterea lor să ne violeze fetele.

— Autorităţile o.să...

— Autorităţile n-o să nimic! O să meargă la biata Kirsten şi-o să-i dea o căruţă de bani, doar ca s-o facă să tacă şi să muşamalizeze totul.

Tonul lui încărcat de reproş îl irită pe Günther.

— Şi ce-ai vrea să facem? Să prindem şi noi pe una de-a lor şi s-o regulăm?

— Nu mi-aş băga-o într-o nespălată de-aia nici să mă plăteşti în aur!

— Şi-atunci? Nu-i putem trimite de unde au venit.

— Nu, rînji cinic Emmerich. Dar putem să-i facem să vrea să plece.

— Cum adică?

— îl cunoşti pe Dieter. Dă-i un telefon. Sunt convins că va fi încîntat să afle întreaga poveste.

Günther tresări.

— Dieter e ultimul om care ar trebui să audă despre asta. E-n stare să-i ia pe ţicniţii lui şi să dea foc ghetoului.

— Exact!

Cei doi băieţi ajunseseră acum la un pas distanţă. Fiind de înălţimi aproximativ egale, se priveau cu uşurinţă în ochi. Restul trupei tăcuse, urmărind încordată confruntarea.

— Nu poţi vorbi serios.

— O, ba da! Ce s-a întîmplat? Ţi-e frică?

— Nu, doar că nu mi se pare o idee bună să apelăm la extrema dreaptă.

— Sigur, tu vrei doar lucruri cuminţele: o ţîţişoară ce se vede printr-un tricou ud, o fetiţă care geme ca o pisică în călduri...

— Termină, Emmerich!

— Că dacă nu, ce? îţi dai aere de şef şi te-am acceptat cu toţii - că de ce nu? Ţi-am ascultat discursurile sforăitoare despre tinerii care trebuie să facă şi ei ceva în Germania asta, te-am urmărit cum mergeai ţanţoş ca un cocoş prin faţa tipe- lor, am participat la concursul tău idiot. Că n-aveam ce face! Dar acum avem. Acum putem lua atitudine, putem arăta din ce aluat sunt făcuţi tinerii nemţi.

— Au mai zis unii asta şi n-a ieşit bine deloc, îl avertiză Giinther.

— Ei au vrut să cucerească, noi vrem să ne apărăm!

— Aşa a început şi propaganda lor. Emmerich, îţi spun ca de la

prieten la prieten: nu e cazul să pornim pe o pantă de pe care nu ne mai putem întoarce.

Băiatul facu încă un pas, ajungînd la un lat de palmă de adversarul său.

— Dacă nu ripostăm, jigodiile vor prinde mai mult curaj. Vor crede că pot face ce doresc. Data viitoare poate fi sora mea. Sau mama ta. Ce vei mai zice atunci?

— Dacă tu crezi că nu-mi pasă de ce-a păţit sărmana Kirsten, tenşeli amarnic.

— Chiar îţi pasă?

— Da!

— Atunci sună-l naibii pe Dieter!

— Emmerich, nu-nţelegi. . .

— Nu! tună cel interpelat. Tu nu-nţelegi.

Se răsuci pe călcîie şi privi spre cei adunaţi în subsol, lu- îndu-i drept martori.

— Te-am urmat în jocul tău stupid din lipsă de altceva. Dar acum chiar avem ocazia să demonstrăm un lucru. Să trece o probă care să conteze cu adevărat, să nu fie doar o joacă. Ce ziceţi?

în clipa în care se auzi un vuiet general de aprobare, deveni clar că grupul avea un nou lider. Acesta îşi savură preţ de cîteva clipe victoria, apoi se întoarse din nou cu faţa spre Günther.

— Sună-l pe Dieter! Văzîndu-l pe celălalt că ezită, accentuă: Acum!

-Ok.

Blondul se îndepărtă cîţiva paşi şi căută numărul în telefon. Ezită înainte să apeleze, rugîndu-se în sinea lui ca liderul grupării extremiste să nu răspundă.

N-avu noroc. îl puse la curent pe celălalt cu privire la problemă, încercînd să fie cît mai evaziv, în speranţa că nu-i va stîrni interesul. Tentativa lui jalnică n-avu succes. Dieter se ambală imediat şi puse la cale un plan de răzbunare.

Din discuţie, Emmerich înţelesese în mare despre ce vorbeau cei doi. Cînd văzu că Günther căuta să minimizeze lucrurile şi încerca să-şi liniştească interlocutorul, se duse hotărît spre el şi-i smulse telefonul.

— Alo, Dieter? Emmerich la telefon. Da, prietenul lui Günther. Uite, noi ne-am gîndit că nu vrem ca toată mizeria asta să fie ascunsă sub preş. Că e nevoie de o lecţie. Aşa-i? în noaptea asta? Unde Perfect!

După ce închise, se adresă celor adunaţi acolo:

— Plecăm să ne-ntîlnim cu Dieter şi trupa lui.

Günther îl prinse de tricou.

— Ce-ai de gînd să faci, Emmerich? Ce-aţi vorbit?

— Ce trebuie!

Deşi fusese de faţă, Elsa nu înţelesese nimic din tot ce se întîmplase. Ieşi din lumea ei abia cînd văzu că persoanele din jur se precipitau spre ieşire.

— Ce se-ntîmplă? întrebă pierdută.

— Mergem s-o răzbunăm pe Kirsten! o informă Dora.

Günther se apropie de fată şi o prinse de cot.

iL ‘‘uLJÎJÎk

— Stai pe lîngă mine! o sfătui.

Se întîlniră cu Dieter în apropierea zonei unde fuseseră cazaţi provizoriu refugiaţii. Omul adusese cu el două duzini de acoliţi şi un arsenal format din cocteiluri Molotov şi pietre de caldarîm.

— Hai, să le-o tragem arăboilor! hohoti Dieter, iar Emmerich îi ţinu isonul.

— Pentru Kirsten! spuse acesta.

Se îndreptară spre containere colorate, lipite unele de altele, asemănătoare construcţiilor dintr-un joc de copii. Primele cocteiluri zburară şi se izbiră de pereţi. Un maldăr de cutii depozitat lîngă gardul de sîrmă luă foc. La fel, scaunul de lîngă o alta. Speriaţi, ocupanţii locuinţelor ieşiră afară, încercînd să-şi dea seama ce se întîmpla. Fură întîmpinaţi cu pietre de caldarîm.

Noi cocteiluri brăzdară cerul, creînd haos. Sparseră geamurile şi ajunseră în locuinţe, provocînd un adevărat dezastru. Oamenii ajunşi în zona îngrădită nu erau mai feriţi, fiind ţinta pietrelor. Cîţiva refugiaţi începură să se organizeze. Improvizară o baricadă şi ripostară cu ce aveau la îndemînă.

Tinerii germani atacau cuprinşi de frenezie. Emmerich îşi deschisese telefonul şi se filma în timp ce arunca proiectile.

Cu vocea lui gravă cînta imnul Germaniei. Rînd pe rînd, ceilalţi din trupă i se alăturară. Oamenii lui Dieter părură surprinşi de manifestarea cu pricina, dar unii dintre ei începură să cînte, la rîndul lor.

Gunther o trase după el pe Elsa.

— Haide, să plecăm de-aici!

în timp ce se îndepărtau, dinspre rugul ce lumina noaptea se înălţa spre cer un cor de voci:

— Deutschland, Deutschland über alles, über alles in der Welt...

*

Singura persoană trează la ora aceea în casă era Anna, prin urmare Günther i-o dădu ei în grijă pe Elsa. Cînd văzu în ce hal arăta fiica familiei Lippmann, fata se îngrijoră.

— Ce păţit? întrebă în germană fata cu rochii înflorate.

Băiatul o puse la curent cu întreaga tărăşenie, evitînd să

dea prea multe amănunte.

— înţeleg...

Martin îi vorbise despre Kirsten - nu foarte mult, dar suficient ca Anna să reţină că rămăsese orfană de mamă de la o vîrstă fragedă. De fapt, discuţia în care fusese menţionată cea mai bună prietenă a Elsei pornise de la nopţile petrecute de aceasta departe de casă.

— Mulţumesc, eu ocupare de aici!

Günther se retrase. Anna o conduse pe Elsa la masa din hol. Fiica familiei Lippmann mergea ca teleghidată şi se lăsă aşezată pe scaun. Reacţionă doar cînd zări sticla de whisky lăsată acolo de mama ei. Mai avea trei degete de băutură în ea şi fata decise, într-un impuls de moment, că era exact ce-i trebuia.

— Eu zic s-o iei mai uşor, reveni Anna la limba engleză, încercînd să-i ia sticla de la gură.

— Lasă-mă-n pace! bodogăni Elsa.

Lichidul chihlimbariu i se scursese pe bărbie şi pe gît, pă- tîndu-i tricoul

— Alcoolul nu-i o soluţie.

— Măcar te-ajută să uiţi...

— De unde ştii asta?

— Am văzut-o pe mama. Ani întregi a uitat de mine, de noi, de...

Vorbele Elsei se înecară intr-un acces de plîns.

— Dacă uiţi, nu rezolvi nimic. Doar vei lăsa lucrurile să treacă pe lîngă tine.

— Mai bine aşa.

— Nu. Pentru că va veni vremea cînd vei regreta. Şi atunci va fi prea tîrziu.

— Ce să regret? Că mama şi-a găsit pe altul şi a făcut praf familia? Că, între munca lui şi noi, tata a ales-o pe prima? Că mama şi-o trage cu un beţiv ca

ea, iar tata cu una care-mi putea fi colegă de clasă?

Anna nu reacţionă în faţa atacului direct.

— Kirsten are nevoie de tine.

— Şi ce să fac? S-o-ntreb cum se simte? Ca dracu', evident! Să-i cer să-mi povestească prin ce-a trecut? Pe bune?

în realitate, mai făcuse asta cînd prietenei ei i se prăpădise mama. Dar asta fusese demult, în copilărie. Lucrurile păreau mai simple pe vremea aceea. Acum nu mai ştia nici cum să-şi călăuzească propria viaţă, darămite să se mai gîndească la a altuia.

— Să fii alături de ea, răspunse Anna. Atît.

Fata cu rochii înflorate duse sticla în bar.

— Ştiu că eşti afectată. Dar Kirsten e mult mai rău, îi aruncă peste umăr.

— Ai dreptate... Ştii că te urăsc pentru asta?

— Se pare că e genetic.

— Poftim?

— Nimic. De fapt... mai e ceva.

Elsa ridică privirea de la tăblia mesei.

-Ce?

— Tatăl tău mai are puţin de trăit. Şi-ar dori să-i fii aproape.

— Şi eu mi l-am dorit aproape cînd am crescut.

— El nu mai poale da timpul înapoi, ca să schimbe lucrurile. Tu, pe de altă parte, încă mai poţi face ceva, pînă nu e prea tîrziu.

*

Peste noapte, paşnicul orăşel se transformase într-un teatru de război. Lucrurile scăpaseră de sub control. O tînără venise la secţie să raporteze un viol comis, după afirmaţiile ei, de cinci arabi. Se demarase o anchetă, dar, la o zi după incident, se treziseră deja cu o ripostă violentă din partea extremei drepte.

Era haos. Poliţia, insuficient pregătită pentru un eveniment de o asemenea amploare, crease un cordon între cele două grupări. în realitate, nimerise la mijloc. Se ceruse ajutor din localităţile apropiate. Refugiaţii începuseră să riposteze.

O parte dintre agresori cînta imnului nazist al lui Horst Wessel „Die Fahne hoch". Containerele ardeau. Copiii plîngeau. Femeile ţipau. Apăruseră forţele speciale. Se folosiseră gaze pentru dispersarea mulţimii.

Gisela îl sunase pe Hussein. Acesta nu răspunsese. Repetase apelul, tot fără succes. îi trimisese un mesaj: *Eşti bine?* Nimic.

Abia cînd se reinstaură ordinea şi pompierii stinseră incendiile - mult după miezul nopţii, începu poliţista să-l caute disperată printre oameni răniţi şi speriaţi. Unii dintre aceştia primeau îngrijiri de la personalul medical sosit la faţa locului. Poliţista căută chipul iubitului în rîndul celor ale persoanelor întinse pe tărgi. Nu-l găsi, aşa încît intră în ansamblul de containere. Merse pe culoar pînă la locuinţa lui. Intră prin uşa spartă şi contemplă dezordinea dinăuntru. Prin geamul spart intraseră un cocteil şi o piatră. Cea de-a doua se odihnea pe un pat pe jumătate ars. Hussein nu era nicăieri.

Femeia simţi un gol în stomac. Genunchii păreau de gelatină. *Nu s-a-ntîmplat nimic,* îşi repeta, încercînd să se încurajeze. *E pe-aici pe undeva.*

Se plimbă haotic pe culoar, uitîndu-se prin uşile deschise, primind înapoi priviri ostile. Ieşi iar afară. De cîteva ori i se păru că ghicise silueta bărbatului, dar se dovedi că se înşelase. Fiecare eşec o descuraja tot mai mult. întreba, mecanic:

— Nu l-aţi văzut cumva pe Hussein?

De două ori, crezu că-l găsise. întîi o femeie, apoi un bărbat o orientară spre cîte o persoană care se dovedi ulterior că era Hussein, dar nu iubitul ei. Disperată, întrebă cîţiva para- medici dacă existau morţi. Respectivii nu ştiau nimic sigur, dar unul auzise despre două cazuri transportate la spital în stare foarte gravă.

Gisela simţi pămîntul fugindu-i de sub picioare. Pentru prima dată în viaţă, se simţea pierdută. Era o stare stranie. Se sprijini de peretele unui container rămas întreg şi încercă să-şi recapete stăpînirea de sine.

— Hei, tu ce cauţi aici?

Femeia tresări şi privi derutată în jur.

— Lica?

— E Licǎ, de cîte ori să-ţi spun?

— Ce-i cu tine în locul ăsta? E periculos.

— Ăăăă... am vrut să mă uit şi eu...

Tonul evaziv al ţigănuşului o puse în gardă pe poliţistă.

— Sper că nu furi! îl avertiză ea pe un ton tăios.

Băiatul luă o mină jignită.

— Eu? Să-mi sară ăştia doi ochi dacă te mint! îi arătă el două degete de la mînă.

Gisela se încruntă, încercînd să înţeleagă ce voise să spună. N-avea

dispoziţie pentru asta în momentul acela. Mai mult ca sigur era o eroare de traducere din partea băiatului.

— Dar tu ce cauţi aici? repetă Lică întrebarea.

— Pe Hussein.

— Aici?

— Păi... unde?

— E-n capătul celălalt, facu ţigănuşul semn cu mîna, ajută pe alţii.

Intr-o clipă, totul căpătă iar sens. Femeia simţi cum fericirea o invada. într-un impuls de moment, se aplecă şi-l îmbrăţişă pe băiat.

— Hei, ce faci? îmi strici *prestanţa,* comentă acesta, neobişnuit cu asemenea manifestări de efuziune din partea poliţistei.

Gisela îl eliberă din strînsoare şi porni grăbită în direcţia indicată. Hussein trăia! Nu păţise nimic. Era bine.

îl găsi ajutînd o familie să scoată pe geam din locuinţa distrusă bunurile care mai puteau fi folosite.

— Hussein! strigă.

Bărbatul se răsuci, iar femeie îngheţă. Nu-l mai văzuse niciodată astfel. Chipul părea sculptat în piatră. Străin. Dur. Iar ochii lui blînzi, jucăuşi, ce ardeau de dorinţă şi o sorbeau în momentele tandre, deveniseră doi cărbuni încinşi, inchizitori.

Instinctul o avertiză pe femeie să se oprească, dar încercă să se convingă să alerge spre el şi să-l îmbrăţişeze. Sirianul nu reacţionă.

— Mă bucur că eşti bine, spuse poliţista. Mi-a fost atît de teamă...

Ridică privirea spre ochii săi împietriţi.

— Iubitule? Ce e?

-Ce e?

Glasul bărbatului suna dur, ca un şmirghel.

— Au vrut să ne masacreze. Să ne extermine.

Nu striga. Doar spunea propoziţiile ca pe nişte sentinţe.

— Am plecat din Siria pentru că viaţa noastră nu mai valora nimic. Am venit aici, sperînd că e altceva. Că ajungem în civilizaţie. Şi peste ce-am dat? O vînătoare menită să ne arate că viaţa noastră nu valorează nimic!

Abia la ultima frază ridică tonul.

— Poliţia a intervenit şi a restabilit ordinea, îl asigură Gisela. Agresorii au fost prinşi şi vor fi pedepsiţi. Se va...

— Şi cu ce-i va ajuta asta pe ei? arătă Hussein spre familia ce continua să evacueze locuinţa. Cum va mai merge pe stradă copilul care a văzut că nemţii l-au atacat cu foc şi pietre? Cum va mai avea curajul să se culce noaptea, ştiind că e posibil să moară în somn?

— Facem tot ce putem ca lucrurile să revină la normal.

— Uită-te în jurul tău! Ţi se pare că mai e normal ceva aici?

— Nu striga la mine, te rog! Ştiu că e ceva groaznic, dar eu sunt de partea ta. Mi-am fost teribil de frică să...

— Asta nu-i viaţă! o întrerupse Hussein. Suntem două lumi diferite, despărţite printr-o falie uriaşă. Niciodată n-o să ne priviţi ca pe nişte oameni.

Femeia simţi ochii umplîndu-i-se de lacrimi.

— De ce spui asta? Ştii bine că te iubesc, că pentru mine nu contează ce eşti, ci mă interesează cine eşti.

— Mda. Din păcate, se pare că nu-i de-ajuns.

Fiori de gheaţă coborîră pe spatele poliţistei.

— Hussein? Ce vrei să zici?

— Nimic. Nu mai vreau să zic nimic. Vreau doar să încerc să fac un pic

de ordine în haosul ăsta.

— Te-ajut şi eu!

— Nu! Asta nu e lumea ta.

Bărbatul se răsuci cu spatele la Gisela şi reveni la munca dinainte. Femeia rămase stană de piatră, incapabilă să înţeleagă ce se întîmplase, ce greşise, ce trebuia să facă. Ştia doar că în sufletul ei se căscase un gol imens.

— Nu pot lăsa dragostea să moară

— Mă bucur lare mult c-ai venit!

Domnul Weiß îşi frîngea mîinile, neputincios. Elsa îi zîmbi timid. încerca să pară sigură pe ea, dar şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva. De exemplu pe o bancă, în parc, ascultînd păsărelele ce concertau de zor în dimineaţa aceea frumoasă de vară.

— A trecut şi un psiholog pe la ea, explică bărbatul. E într-un program de... ştii...

— Va fi bine, minţi roşcata. E o fată puternică.

— Aşa-i?

Glasul tatălui era plin de speranţă.

Kirsten stătea întinsă în pat, cu căştile pe urechi. N-o auzi pe Elsa cînd intră, dar simţi curentul de aer produs de mişcarea uşii. Deschise ochii şi simţi, brusc, o căldură intensă în coşul pieptului. O urmări pe prietena ei cum căuta un loc unde să stea, apoi cum, ezitant, se aşeză pe marginea patului şi-i luă mîna între palme.

Rămaseră o vreme aşa, cu roşcata muşcîndu-şi buzele. Cînd i se păru că musafira se hotărîse în sfîrşit să vorbească, Kirsten opri muzica şi-şi scoase căştile din urechi.

— Am... am repetat pe drum ce-ar trebui să-ţi spun. Dar... sunt doar prostii. Banalităţi. Tu eşti cea puternică. Tu ştii ce trebuie zis şi cînd. Eu... Eu sunt mai pierdută ca tine, iar asta mă face să mă simt teribil de vinovată. Adică ai trecut prin experienţa aia îngrozitoare, iar eu, în loc să te încurajez, vin şi sunt...

— E ok, veni replica şoptită. Contează că ai venit.

— La fel ai fi făcut şi tu. Cu diferenţa că ai fi ştiut ce să spui, nu ca mine.

— Nu e nimic de zis.

Din nou se aşternu tăcerea, demoralizantă. Elsa căuta cuvinte şi se înfuria pe ea că nu găsea nimic potrivit. Prietena ei savura clipa, alinarea faptului de a avea alături persoana dragă. Se gîndise la ea toată ziua precedentă. Sperase să vină, s-o strîngă în braţe. O duruse că nu primise nici măcar un telefon. Dar acum nu mai conta.

— Ştii, trupa te-a răzbunat.

— Poftim?

— Aseară. L-au sunat pe Dieter şi, împreună cu gaşca lui, au atacat colonia refugiaţilor.

— O, doamne!

— A ieşit măcel.

— Giinther a mers prea departe...

— N-a fost el. Emmerich a preluat comanda.

Kirsten o privi surprinsă.

— Serios?

— Da. Acum toată trupa e arestată. Au făcut un *live* în timp ce-i atacau pe migranţi. Poliţia a intervenit, pe cîţiva i-a arestat pe loc, pe restul i-a prins după înregistrări.

— Pe toţi?

Elsa confirmă.

— în afară de mine şi de Giinther. El m-a luat de-acolo şi m-a dus acasă.

— Prea multă suferinţă, murmură Kirsten. Şi pentru ce?

— Pentru tine.

— Nu. Pentru mine ar fi pedepsirea celor cinci bestii. Atît. în rest, sunt oameni nevinovaţi care suferă.

— Toţi ăia din ghetou sunt nişte scursuri. Trăiesc pe spinarea noastră, ne impun obiceiurile lor, ne batjocoresc. Toţi meritau asta.

— Şi ţi se pare că Dieter e mai bun? Crezi că, atunci cînd mă violau ăia, mă-ncălzea cu ceva să ştiu că se va ajunge la război civil?

Roşcata tăcu, iar Kirsten se rugă în sinea ei să n-o întrebe la ce se gîndise în acele momente. Pentru că n-ar fi putut s-o mintă. Ar fi trebuit să-i spună că, pe toată durata supliciului,

se agăţase cu disperare de iubirea pe care i-o purta.
*

Cartierul refugiaţilor arăta ca după război. Forţele de ordine patrulau în faţa gardului distrus, atente la orice posibile tulburări. Lui Hussein i se părea o imagine absurdă. Teoretic, îi protejau pe arabi de posibile noi atacuri. în acelaşi timp, erau ochi şi urechi cînd se adunau laolaltă mai mulţi oameni, de parcă se temeau ca aceştia să nu pună la cale o ripostă.

Existau şi persoane dornice de aşa ceva. Alţii se adunau ca să discute, speriaţi, posibilitatea de a pleca de acolo, oriunde vedeau cu ochii. Adică exact ce făcuseră, cu luni în urmă, cînd aleseseră să-şi părăsească ţara.

Apoi, cînd se răspîndi zvonul că agresorii fuseseră prinşi, pe chipurile poliţiştilor se citi jena. Nu erau refugiaţi sirieni din ghetoul acela, ci marocani. Doi dintre ei mai fuseseră arestaţi cînd provocaseră alte tulburări, în alt oraş

german. Făceau parte dintr-o grupare ce se ocupa cu asemenea acte diversioniste, profitînd de faptul că, pentru europeni, toţi arabii arătau la fel. Deranjaţi că-şi pierduseră o serie de privilegii odată cu sosirea refugiaţilor, comiteau atrocităţi în speranţa că aceştia vor fi blamaţi pentru ele şi, în cele din urmă, politica Germaniei se va schimba. Iar ei, magrebienii, vor putea reveni la statutul anterior - poziţie uzurpată acum de migranţi.

Furia sirienilor, mocnită pînă la aflarea veştii, fu pe punctul de a da în clocot. Invectivele adresate nemţilor erau acum fără perdea. Din păcate, de ele aveau parte şi voluntarii asociaţiilor venite să-i ajute să-şi refacă bruma de viaţă închegată în containerele distruse.

Din punctul de vedere al lui Hussein, conta prea puţin dacă violatorii fuseseră marocani, ori chiar unii dintre vecinii săi. I se părea strigător la cer ca, într-o ţară civilizată, grupul să plătească pentru faptele unor indivizi. Oare nu tocmai asta constituia esenţa democraţiei, faptul că fiecare era tratat ca un individ cu drepturi depline, nu luat la grămadă ca în regimurile dictatoriale?

în cadrul uşii sparte îşi făcu apariţia o siluetă. O recunoscu imediat.

— Anna! exclamă Hussein surprins.

— Am auzit ce s-a întîmplat şi-am venit să văd dacă eşti bine. Fata aruncă o privire în jur, apoi completă: Şi să te ajut.

— Mă descurc, mulţumesc. Am scăpat destul de ieftin. Alţii însă...

Ridică din umeri.

— De unde ai aflat? Deja vuieşte mass-media?

— Da.

— Şi ce zice? Că au venit barbarii să violeze nemţoaice şi merită să fie stîrpiţi?

Nu încercă nicio clipă să-şi ascundă sarcasmul din voce.

— Nu. Că a fost un grup de marocani, prins între timp. Că voi aţi fost

victimele unor acţiuni extremiste.

— I-auzi! Deci mai e o urmă de democraţie pe-aici, totuşi. Nu că ar conta.

— De ce?

Hussein clătină din cap, dezgustat.

— N-ai fost aici, Anna! N-ai văzut cum s-a dezlănţuit prăpădul. Nu le-ai văzut chipurile. Allah mi-e martor, în ochii lor se vedea că erau dispuşi să ne ucidă până la unul, fără nicio remuşcare. Au incendiat locuinţele, au lovit cu pietre femei şi copii!

— Şi pe ei i-a durut violul. Au reacţionat exagerat.

Bărbatul o privi perplex.

— Nu pot să cred că zici aşa ceva! Crezi că noi tolerăm violul? Că am venit aici doar ca să ne satisfacem poftele noastre de înapoiaţi?

— Nu.

Brusc, bărbatul îşi dădu seama că se înverşunase prea tare împotriva persoanei nepotrivite. Din nou. Se duse la Anna şi o îmbrăţişă.

— Of, iartă-mă! Tu ai venit fiindcă-ţi făceai griji pentru mine, iar eu mă descarc. Se pare că n-am învăţat nimic.

— E ok. Din ce n-ai învăţat?

Sirianul îi povesti despre disputa avută cu Gisela. Fata cu rochii înflorate ştia despre relaţia lor. îi spusese despre ea şi aflase, la schimb, povestea cu Martin. Văzuse chiar şi tabloul unde apărea Anna cu bicicleta - dar nu-i plăcuse. Nu era genul lui de artă.

— Mai ştii ce vorbeam? întrebă Anna.

— Da. Ne bucuram că avem amîndoi parte de un pic de fericire. Că povara sosirii într-un loc străin ne era mai uşoară.

— Exact. Dar e o diferenţă între mine şi tine.

— Mda...

— Oricît mi-aş dori contrariul, fericirea mea va lua sfîrşit în curînd. Mă tem că fiecare zi furată poate fi ultima. Tu ai altă şansă.

— Aşa e. Şi ştiu că mi-am pierdut cumpătul, că Gisela n-are nicio vină. E prinsă la mijloc, fiind poliţistă. Dar... Of, am spus lucruri grele!

— Atunci, du-te şi cere-ţi iertare! Spune-i că ai greşit.

Hussein clătină din cap, amuzat.

— Cum poţi vedea tu lucrurile aşa simplu? La tine nu există nuanţe de gri?

Anna îşi coborî privirea şi-şi muşcă buzele. Apoi spuse:

— Cînd ai văzut întunericul, restul nu poate fi decît lumină.

Era una din foarte rarele ocazii cînd fata lăsa garda jos, permiţîndu-i celuilalt să-şi facă o impresie vagă despre ce ascundea în suflet. Hussein ar fi vrut să profite de ocazie, să întrebe mai mult, dar se abţinu. îşi dădu totuşi seama că, dacă ajunsese să facă dezvăluirea aceea, Anna era într-o stare foarte vulnerabilă.

— Ştii, mă gîndeam că m-ai putea ajuta totuşi să fac un pic de curăţenie. Coteţul ăsta a dus lipsa mîinii tale.

Razele soarelui intrau pe fereastra deschisă, creînd o aură în jurul tuturor obiectelor din sufragerie. Era o atmosferă idilică, pastorală, de final de lume. Un final fericit.

— De mult n-am mai stat aşa, observă Helga. Pur şi simplu să savurăm după-amiaza. Fără certuri, fără tensiuni...

— Am fi proşti dacă încă am mai face asta. N-ar avea ni- ciun rost.

— Şi înainte aveau?

Martin îi aruncă femeii o privire uşor amuzată.

— Mda, m-a luat gura pe dinainte, bătu aceasta în retragere. Nu mă pot

abţine de la împunsături.

Bărbatul nu comentă, ci se mulţumi să privească o pasăre ce se oprise pe pervaz, mişcîndu-şi capul de parcă ar fi evaluat tablourile din încăpere. I se păru un subiect interesant pentru o pictură.

— Chiar te-ai schimbat! înainte mi-ai fi dat o replică acidă, ironică, sarcastică... Acum preferi să mă ignori şi să mergi mai departe.

— Cînd mai ai doar puţin de trăit, îţi schimbi priorităţile.

Helga se îndreptă cu paşi lenţi spre bar. îl deschise şi scoase de acolo o sticlă pe fundul căreia mai era doar o urmă de whisky.

— Cred că nu e numai asta, spuse.

Goli sticla, apoi luă alta şi-şi turnă în pahar.

— Nu, nu e.

— Ştii că sunt geloasă pe ea?

Martin îşi luă privirea de la geam şi se uită mirat la soţia

sa.

— Serios? De ce?

— Pentru c-a reuşit să te facă fericit. Cum n-ai fost niciodată cu mine.

— Sunt fericit, aşa e, aprobă bărbatul. După o scurtă pauză, completă: Dar am avut şi noi momentele noastre bune.

— Chiar te-a schimbat!

— E-o persoană deosebită.

Helga se întoarse pe fotoliu şi mai luă o gură de whisky.

— Trebuie să recunosc c-o admir şi-o urăsc în acelaşi timp pentru asta.

— O urăşti? De ce?

— Ei, n-o urăsc cu adevărat! Zic şi eu aşa. De fapt, mă urăsc pe mine...

— N-ar trebui. Dincolo de orice a fost între noi, nu eşti o persoană rea.

— Crezi?

— Da. Doar că ar trebui să te ocupi de problema cu băutura. Ţi-a scăpat deja de sub control. Şi e păcat.

Femeia studie paharul. îl învîrti uşor, admirînd mişcarea lichidului.

— Mda. Poate că ai dreptate. Ai aflat ceva despre trecutul ei? schimbă subiectul.

— Nu. Probabil a suferit foarte mult. Ştii? în fine, nu cred că ţie ar trebui să-ţi spun asta...

— încearcă, totuşi.

— Te va durea.

— Am anestezic, îi arătă femeia paharul pe jumătate plin.

— A făcut atîtea pentru mine! Practic, m-a ajutat să mă regăsesc acum, la apusul vieţii. Mi-aş dori să-i pot oferi ceva la schimb. Un viitor, dacă n-a avut parte de trecut.

— Am înţeles. Mă voi ocupa de asta.

— Am... Hm... Am rezolvat parţial problema.

— Ah, înţeleg! zîmbi Helga. Asigurare? Bani într-un cont?

— Un apartament şi un cont. Nu ştie nimic, nu i-am spus.

a

Dar... cineva va trebui să se ocupe de asta după ce eu nu voi mai fi.

Ok.

— Şi... s-o ajute la început, până se pune un pic pe picioare...

— Poţi conta pe mine.

— Eşti sigură?

Femeia clătină din cap.

— Of, Martin, cît de puţin mă cunoşti! De ce crezi că ţi-am rămas alături la final? Precum ai spus, n-a fost chiar totul rău. De dragul acelor vremuri - de dragul tău - voi face asta.

— Mulţumesc.

Uşa se deschise. Martin privi cu speranţă, crezînd că era Anna. Se miră să vadă că venise Elsa.

— Tu, acasă? La ora asta?

Fata îşi aruncă poşeta pe fotoliul liber, apoi se aşeză.

— Da. Am fost la Kirsten.

— Oh! Cum e? se interesă îngrijorată Helga.

— Afectată. Dar ea e o fată puternică. Se va ridica.

— Aşa-i...

— Şi, dacă tot am petrecut o parte din zi cu un om amărît, am zis să stau cu încă unul.

Zîmbetul era uşor forţat, se vedea că ascundea multă durere. Helga privi spre Martin. Ce replică urma să dea? Se rugă în gînd să nu fie una ironică. O cunoştea pe Elsa, ştia ce efort însemnase pentru ea să facă pasul acela. La fel cum ştia că se putea retrage înapoi în carapace într-o clipă.

— Mulţumesc, repetă bărbatul ceea ce-i spusese şi soţiei cu puţin timp înainte.

într-adevăr, s-a schimbat enorm, observă nostalgic femeia. Din păcate, totul venea prea tîrziu. Cînd nu se mai putea face nimic. Dacă Anna ar fi apărut mai repede...

Atunci familia noastră s-ar fi destrămat imediat, îşi dădu seama. Paradoxal, apariţia fetei cu rochii înflorate legase înapoi familia, dar, ca să facă asta, avusese nevoie de o conjunctură specială. în orice alt moment al vieţii, ar fi adus mai multă durere decît era deja. Destinul avea modul lui aparte de a potrivi lucrurile.

— Elsa...

— Da?

— Iartă-mă că m-am purtat aşa cu tine. De fapt... iartă-ne pe amîndoi. Te iubim enorm, dar...

— Dar suntem nişte proşti, completă Helga.

Fata îşi muşcă buzele, apoi îşi aranjă după ureche o buclă rebelă.

— Da, sunteţi. însă sunteţi părinţii mei. Şi... şi eu vă iubesc!

Declaraţiile nu fură urmate de îmbrăţişări. însă în zidul de gheaţă care-i despărţea apăruseră fisuri. Şansa unui nou început.

— Ştiţi ce n-am mai făcut demult? întrebă bărbatul.

-Ce?

— Nu ne-am mai uitat împreună la un film, o emisiune, ceva...

Soţia şi fiica se priviră mirate.

— Nu sună rău...

— Nu.

— Hai să vedem ce-i la televizor.

— Nu! spuse Martin. Aş vrea să ne uităm la ce urmăreşte Elsa. Filme de-ale ei.

— Oh, nu ştiu dacă v-ar plăcea! Eu sunt cu horror, de-aslea...

— Nu m-am mai uitat de multă vreme la unul.

— Nici eu.

— Ăăă, ok... Atunci merg să aduc laptopul.

Pînă la întoarcerea fetei, Helga rămase cu privirea asupra lui Martin. îl sorbea din ochi, fără să-şi dea seama.

— Ce-i? întrebă bărbatul.

— Nimic. Doar mă minunam de schimbare. Şi mă bucuram, adăugă repede.

Se aranjară comod pe canapea, unul lîngă altul, ca să vadă pe laptop. Elsa era în mijloc. O mînă de-a ei o atingea pe a mamei, cealaltă piciorul tatălui. Helgăi nu-i scăpă imaginea şi-i aminti de fotografia din casa tatălui ei. îşi dădu seama că, la fel ca în cazul celeilalte, arăta adevărul. Elsa ţinuse familia laolaltă. O mînă de copil, nevoită să ducă pe umeri povara unei întregi familii.

Din cînd în cînd, îşi lua privirea de la ecranul laptopului ca să contemple cadrul acela. îi umplea sufletul, o liniştea. Paharul cu restul de whisky rămăsese pe măsuţă. Se uită încă o dată şi...

— Martin? Martin!

Cu fiecare strigăt, tonul urca tot mai sus. Elsa îşi privi şi ea tatăl Ţipă.

— Martin!

Helga se repezi la bărbatul ţeapăn şi încercă să-l readucă în simţiri.

— Elsa, sună la urgenţe! O, doamne, Martin, nu face asta! Nu acum!

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

*

în dimineaţa aceea, Gisela venise la serviciu pe jos. O mai făcuse şi cu alte ocazii - rare, ce-i drept - dar atunci fără o motivaţie clară, doar o dorinţă de a

se plimba. în ziua aceea, însă, simţea că avea nevoie de drumul acela lung, în aerul plăcut al dimineţii, ca să-şi limpezească mintea.

Nu înţelegea gestul lui Hussein. Nici de ce era ea vinovată de toată tărăşenia. O durea să ştie că bărbatul trecuse prin experienţa aceea, dar îşi dorea să-i stea alături. Să-l aline, însă el o respinsese, lăsîndu-i sufletul pustiu. Nu, nu pustiu, îngreunat, de parcă întreaga noapte se abătuse asupra inimii sale, strangulînd-o.

Nu-l văzu la timp pe Lică. Dacă ar fi făcut-o, ar fi avut grijă să treacă pe trotuarul celălalt, evitînd întîlnirea. Dar băiatul stătuse ascuns şi-i ieşise în cale.

— Lica, azi te rog să mă laşi, atacă imediat poliţista.

— E vorba despre o *problemă importantă,* pară ţigănuşului.

— Acum n-am chef de afacerile tale. Dacă vrei, îl sun pe Johann să le discuţi cu el.

Puştiul tresări.

— Nu-i nevoie! se grăbi s-o tempereze. Şi e ceva care te priveşte pe tine.

— Nu azi, Lica!

Surprinzător, băiatul n-o corectă, aşa cum făcea de obicei. Doar scoase un plic şi i-l întinse. Gisela simţi un fior. Nu trebuia să-l deschidă pentru a şti de la cine era. Dar o terifia posibilul conţinut. îi veni o idee salvatoare.

— Ce conţine? îl întrebă pe ţigănuş, convinsă că acesta îl citise deja.

— Dă-i o şansă, o îndemnă acesta.

Poliţista crezu că se referea la plic, dar apoi citi mesajul: *Iartă-mă! Vreau să vorbim.* Sfatul lui Lică avea legătură cu asta, mai mult ca sigur. Femeia încercă să fie raţională, să se gîndească la răspunsul potrivit, dar îşi dădu seama că inima ei înviase dintr-o dată şi bubuia puternic, cerîndu-i imperios

să accepte.

— Cît mă costă să-i trimit un răspuns prin tine?

— Comisionul ăsta e din partea casei. Nu pot lăsa dragostea să moară!

Femeia pufni în rîs auzind vorbele acelea în gura lui.

— Ai un stil...

— Deci: da sau nu?

— Da. îţi scriu pe ceva sau...

Nu apucă să încheie întrebarea. Lică se dădu un pas în spate şi strigă:

— A zis da! Poţi ieşi!

Spre uluirea femeii, din locul de unde apăruse mai devreme băiatul se ivi Hussein. La vederea chipului său - a ochilor trişti, a zîmbetului vinovat - se topi toată. I-ar fi sărit de gît acolo, în mijlocul drumului. Se abţinu cu greu. Se salutară timid.

— Putem merge undeva? întrebă bărbatul.

— La mine în birou. Trebuie să încep serviciul.,

— Ah, da! Atunci... să mergem acolo.

Porniră spre secţie, uitînd cu totul de Lică. Băiatul rămase în urmă, privind după ei şi clătinînd din cap.

— Inima mea bună o să mă ducă la *faliment* într-o zi, mormăi pentru sine.

Gisela şi Hussein intrară în birou. Din obişnuinţă, femeia se aşeză pe locul ei. Sirianul ocupă scaunul dedicat de obicei clienţilor.

— Am venit pentru un caz, începu bărbatul.

Femeia se încruntă, nedumerită.

— Poftim?

— Am venit să reclam dispariţia iubirii.

Abia atunci poliţista pricepu gluma. Ca de obicei, Hussein găsise modul în care să facă atmosfera plăcută. în situaţia lor, era o adevărată binecuvîntare.

— Nu ştiam să fi dispărut, intră ea în joc. Sau, mai precis, speram să n-o fi făcut.

— Mă bucur să aud asta. Atunci, am venit să reclam un prost.

— Hm! Din cîte ştiu, prostia nu e sancţionată prin lege.

— Ar trebui. Unii proşti ar merita o pedeapsă.

— Aha! Ei bine, am cîteva idei pentru asta, dacă te interesează. Nu e chiar *Fifty Shades of Grey*, dar pe-aproape.

— Ce-i aia? întrebă Hussein.

— Nu ştii? Nu-i nimic, o să afli cît de curînd.

— Se poate în noaptea asta?

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, zîmbi Gisela.

Toată tensiunea, întreaga pustiire din suflet se topise ca

prin farmec. Lucrurile reveniseră la normal. Femeia dorea explicaţii, dar îşi impuse să aştepte. După o noapte de amor, putea să-l descoasă mai bine, mai relaxată, fară teama că ruptura s-ar putea produce din nou. Menţionă problema doar tangenţial, încercînd să-l încurajeze:

— Ai încredere în poliţie! Va rezolva toate problemele.

Calculatorul îi semnală că primise un mesaj. Era un dosar

nou, despre o persoană căutată prin Interpol. îşi trecu în fugă privirea peste fotografie şi înlemni. Ceva din trăsături îi era familiar. Studie cu atenţie.

— S-a întîmplat ceva? întrebă Hussein, văzînd schimbarea.

Gisela se uită la el, pregătită să-i răspundă. Brusc, avu revelaţia. Reveni la imaginea de pe calculator, fixîndu-şi privirea asupra triunghiului ochi-nas-gură, asupra maxilarului şi încercînd să modifice mental restul elementelor. Asemănarea era prea mare ca să fie o simplă coincidenţă.

— Gisela, e totul în regulă? Femeia îşi drese glasul.

— Nu, spuse. E foarte grav.

— Ai dat sens vieţii mele)

îi arătă şi bărbatului fotografia.

— O recunoşti?

— Nu, admise acesta după ce o studie cu atenţie.

Tînăra din imagine avea părul blond prins intr-un coc în vîrful capului. Machiajul întunecat încărca genele lungi şi pleoapele, dîndu-i aerul unei femei fatale.

— Priveşte mai atent.

— Degeaba! Asta e o doamnă stilată, de milioane de dolari. N-am ajuns în asemenea cercuri de cînd am sosit aici.

— Elimină machiajul de la ochi, culoarea din obraji, buzele lasă-le nerujate...

— Nu cred! izbucni sirianul. Anna?

— De fapt, nu-i Anna. O cheamă... Ma-ri-a Pre-cup, silabisi poliţista. Şi e romîncă.

— Nu înţeleg. De ce ne-ar fi spus alt nume?

— Pentru că, acasă la ea, şi-a ucis soţul.

— Nu cred! Anna?

Repetase aceleaşi vorbe ca mai devreme, dar de data asta şocul din glas fusese mult mai puternic.

— Sigur e o confuzie! declară ferm convins.

Gisela ridică din umeri. Luă mobilul şi formă numărul Helgăi, în timp ce citea pe fugă informaţiile din dosar. După o scurtă conversaţie, închise, apoi porni spre uşa biroului.

— E la spital cu toată familia Lippmann. Domnul Martin e în comă.

— Vin cu tine! sări Hussein.

— Asta e o problemă de serviciu, i-o reteză femeia. Discutăm după ce...

— Tu mergi cu ale tale, eu cu ale mele! nu se lăsă bărbatul.

Se duseră la spital - Gisela cu o maşină de serviciu,

Hussein cu un taxi. Le găsiră repede pe Helga, Elsa şi Anna. Toate trei aveau chipurile descompuse, ca nişte stafii, şi ochii roşii.

— Cum e? întrebă poliţista, căutînd un mod potrivit de a deschide discuţia.

— Rău, admise doamna Lippmann. Medicii spun că sunt şanse mici să se mai trezească din comă înainte să...

Nu găsi în ea puterea de a spune cuvîntul acela. Elsa izbucni din nou în plîns.

— înţeleg... îmi pare rău. Gisela trase adînc aer în piept, apoi continuă: îmi pare rău mai ales că vin să vă deranjez cu o problemă urîtă cînd sunteţi în situaţia asta.

Anna tresări şi o fixă din priviri pe poliţistă.

— Domnişoară Anna, spuse aceasta, vă rog să mă urmaţi la

secţie pentru nişte lămuriri.

— Ce s-a întîmplat? interveni Helga, nedumerită.

— Trebuie să clarificăm nişte lucruri privind identitatea domnişoarei.

— Nu poate să mai aştepte?

— Mă tem că nu.

Doamna Lippmann începu să se ambaleze. N-o înghiţise de la început pe poliţistă, iar comportamentul din momentul acela o irita teribil.

— N-aveţi chiar niciun pic de respect? Trecem printr-un moment foarte dificil. Anna, săraca, a ajuns acasă tocmai cînd îl scoteau pe Martin pe uşă afară să-l aducă la spital. Nici măcar n-a apucat să-şi ia rămas bun de la el, să-l mai strîngă o dată de mînă!

Gisela încerca să înţeleagă ce treabă avea o asistentă personală cu lucrurile respective. Da, pentru un membru al familiei argumentaţia era în regulă. Dar pentru Anna?

— îi voi da drumul imediat ce lămurim lucrurile, promise.

— Chiar nu-nţelegeţi? Martin s-ar putea să moară pînă atunci!

Poliţista refuză să-şi mai bată capul cu şarada aceea absurdă. O ignoră pe femeie şi-şi mută privirea spre Anna.

— Vă rog să mă însoţiţi la secţie! repetă cererea.

Helga se aşeză între cele două. Siderată, Elsa se întreba cînd se transformase mama ei în persoana hotărîtă pe care o avea acum în faţă.

— Nu vă permit! Pînă nu-mi spuneţi ce acuzaţii i se aduc, nu vă...

— Doamnă Lippmann! o avertiză Gisela. Obstrucţionarea activităţii unui organ al legii se pedepseşte. Nu cred că vreţi să vă duc

şi pe dumneavoastră la secţie!

— Nu vreau să duceţi pe nimeni, nu-nţelegeţi? Ce-aveţi cu Anna? Ce-a făcut?

— Asta vrem să lămurim. Dacă totul e în regulă, se va întoarce repede.

— Şi nu puteţi lămuri lucrurile aici?

— Nu!

A

— Ba da.

Vorbele părăsiră buzele fetei ca o şoaptă. Ambele femei îşi mutară privirile asupra ei. Elsa şi Hussein o urmăreau la fel de atenţi.

— Bănuiesc că vreţi să discutăm despre trecutul meu.

— Da. Am primit o informaţie de la Interpol.

— Ce informaţie? se burzului Helga. Anna, despre ce vorbeşte?

— Despre Maria.

— Cine-i asta?

-Eu.

Era rîndul Helgăi să nu mai înţeleagă nimic.

— Cooperarea cu justiţia poate duce la reducerea pedepsei, o încurajă Gisela pe fată.

— Ce pedeapsă? Ce recunoaştere? Cine e Maria?

Helga părea pe punctul de a face o criză.

— Ce-i cu tot circul ăsta?

Gisela ştia din experienţă că, în momente de genul acela, cînd suspectul recunoscuse, era cel mai bine să nu spună nimic şi să-l lase să-şi găsească propriul ritm. Aproape întotdeauna, constituia scenariul perfect ce ducea la confesiune.

— Ştiam că se va ajunge aici, îşi începu Anna monologul. Am vrut să fug de trecut, dar...

— Ce trecut? interveni Helga.

Poliţista îi facu un semn discret, îndemnînd-o să aibă răbdare.

— Am ucis un om, se confesă Anna.

Atmosfera îngheţă pe dată.

— Era soţul meu. Am fost plecaţi într-o excursie în munţi. L-am împins în gol şi-am privit cum s-a făcut praf, lovindu-se de stînci, pînă a ajuns în lac.

— A fost găsit acum o lună, confirmă Gisela.

— Da? înseamnă că am avut noroc pînă acum...

— Nu. Probabil s-a presupus că aţi avut aceeaşi soartă cu el, vi s-a căutat cadavrul şi doar ulterior s-au găsit dovezi care să vă incrimineze.

— L-am ucis, aşa e.

— Tu...

Helgăi nu-i venea să creadă.

— De ce?

— Pentru că n-am mai suportat. Mama m-a vîndut lui imediat ce-am împlinit 18 ani.

— Cum adică să le vîndă? în Polonia se-ntîmplă aşa ceva?

— în Romînia, preciză Gisela.

— Da. Se-ntîmplă. Era bogat, i-a plăcut de mine, a făcut un tîrg cu mama...

— Dar e scandalos. E...

Poliţista îi făcu un nou semn doamnei Lippmann, îndemnînd-o s-o lase pe fată să continue confesiunea.

— în prima noapte m-a dezvirginat cu brutalitate. A doua zi, m-a bătut pentru că plînsesem şi strigasem de durere. „Te-am cumpărat ca să mă faci să mă simt bine", mi-a zis. Mi-a adus un *make-up artist*, apoi un *hair stylist* care m-au învăţat să mă fardez şi să-mi aranjez părul cum îi plăcea lui. M-a obligat să mă vopsesc blondă, a angajat un *fashion de- signer* special pentru mine. Cînd i-am spus că nu mă simt confortabil în ţinutele mulate din piele, în pantofii cu toc cui, rujată, dată cu fond de ten, cu unghiile făcute, m-a bătut din nou. Mie, pînă atunci, îmi plăcuse să umblu cu părul lăsat liber, nemachiată şi eram îndrăgostită de hainele cu flori. Lumea aceea nu mai exista pentru mine. Devenisem păpuşa lui şi aveam voie să fac doar lucrurile care-i plăceau.

Niciodată n-o mai auziseră pe Anna vorbind atît de mult. O ascultau cu toţii, fascinaţi şi oripilaţi deopotrivă.

— Sigur, se putea spune că duceam o viaţă de vis. Mergeam în călătorii, mîneam la restaurant, puteam cumpăra orice doream - cîtă vreme asta nu contravenea gusturilor lui. Nici măcar nu trebuia să muncesc. Dar eram o pasăre captivă într-o colivie aurită. Niciodată nu ştiam ce neatenţie sau greşeală din partea mea avea să-mi aducă următoarea bătaie. Odată, m-a călcat efectiv în picioare pentru că m-a găsit umblînd prin casă în pantofi iară toc. I-am explicat că era incomod să merg toată ziua aşa şi că făcusem băşici. „De cîte ori să-ţi explic că nu te-am cumpărat ca să-mi spui ce ai şi ce n-ai tu chef?" m-a întrebat în timp ce dădea în mine.

Oftă.

— După trei ani, deja simţeam că ajunsesem la capătul puterilor. Cînd mă plînsesem mamei, ea mă pîrîse lui şi urmase o nouă bătaie cruntă. Atunci a apărut Zoii în viaţa noastră. L-a adus soţul meu acasă, într-o seară, şi m-a obligat să fac sex cu amîndoi. Evident că m-am opus, la început. Apoi am cedat. A doua zi, am primit corecţia cuvenită pentru îndărătnicia mea. Pînă la urmă, însă, apariţia lui Zoii a fost cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat. în timp, am ajuns să-i povestesc oroarea pe care o trăiam. El a venit cu ideea de a-mi face o carte de identitate falsă şi de a fugi peste graniţă. A folosit o fotografie de-a mea de la optsprezece ani, dinainte de căsătorie. A reuşit să-mi facă un act de identitate polonez. Voia să mă scoată din ţară şi s-a gîndit că aşa aveam şanse mai mari să-mi fac pierdută urma prin lume.

— Şi-atunci de ce ţi-ai mai ucis soţul?

— Faza cu actul de identitate s-a întîmplat acum doi ani. înainte să aranjăm detaliile fugii, ne-a surprins soţul meu. A

crezut că ne-ntîlneam pe ascuns, că mă culcam cu Zoii. I-a amintit că înţelegerea fusese că avea voie să facă sex cu mine doar în prezenţa lui. Pe urmă l-a împuşcat.

— Cum? Şi poliţia nu i-a făcut nimic?

— Avea suficiente relaţii ca să nu fie inclus pe lista suspecţilor. A ascuns cadavrul în grădină. Pînă la urmă, în presă a ieşit o poveste cum că Zoii avea nişte probleme urîte în afaceri şi s-a presupus că fugise peste graniţă ca să scape. Cît despre mine, am luat cea mai cruntă bătaie din viaţa mea. Am crezut că n-o să mai scap. Tortura a continuat încă doi ani. în tot acest timp, am ţinut ascuns actul de identitate, sperînd că, poate, va veni ziua în care-mi va fi de folos. Dar, după uciderea lui Zoii, n-am avut curaj să mai încerc nimic. Pînă cînd am mers în sejurul acela la munte. Acolo, din greşeală, am vărsat pe fustă nişte vin. Aveam haine de schimb, dar am fost pedepsită pentru neîndemînare. Seara am ieşit la plimbare şi, sub impulsul de moment, am profitat cînd s-a ivit ocazia şi mi-am îmbrîncit soţul în hău. Am aruncat în apă şi hainele de pe mine. Am plecat a doua zi dimineaţă, mi-am cumpărat bilet şi am ieşit din ţară cu un autocar, folosind buletinul real. Odată ajunsă în Ungaria, l-am distrus. M-am demachiat, mi-am schimbat coafura, am revenit la culoarea mea naturală, mi-am luat alte haine şi... am devenit Anna Jasko. Fiindcă tînjisem atîta după hainele înflorate şi-mi fusese interzis să le port, mi-am jurat că nu mă voi mai îmbrăca niciodată în altceva. Erau simbolul libertăţii mele. Semnul că scăpasem de coşmar.

— De coşmarurile astea nu se scapă, îi atrase atenţia Gisela. Poate dacă fugeai într-o ţară care nu e-n Uniunea Europeană... Deşi, şansele erau mici. Interpolul acţionează acum peste tot.

— Putea să nu recunoască, interveni Hussein.

— N-ar fi folosit la nimic. Am fi verificat cartea ei de identitate, s-ar fi dovedit că e un fals şi, de acolo...

— Oricum nu conta, o întrerupse Anna. Coşmarul m-a

bîntuit tot timpul. La fiecare gest al celor din jur mă temeam să nu primesc o palmă. Orice privire lungă îmi părea un semn că fusesem recunoscută. Trăiam mereu terorizată, avînd fărîma de speranţă că, poate, se va crede că am murit şi eu înecată, împreună cu fostul meu soţ.

— Planul a fost bun, recunoscu poliţista, dar se pare că n-a funcţionat.

Helga era siderată. Trăise atîta timp în casă cu o criminală! Totuşi, întreaga poveste o umplea de compasiune faţă de fata ce pătimise atîta. Acum înţelegea disperarea cu care se aruncase în relaţia cu Martin. Găsise, în sfîrşit, pe cineva dispus s-o trateze ca pe o fiinţă umană, să-i ofere mîngîiere şi alinare. Pentru că, oricît de rece ar fi fost el, era un înger comparativ cu monstrul acela.

îşi dădu seama că, într-un mod pervers, simţea şi o oarecare satisfacţie interioară că aflase acea destăinuire. Micuţa fată cu rochii înflorate, atît de perfectă în tot ce spunea, cea care reuşise să-l facă fericit pe Martin, căzuse de pe piedestal. Preţ de o clipă, îşi dori să afle asta şi bărbatul, să vadă cît se înşelase. Apoi regretă gîndul cu pricina. Era mai bine aşa, că el intrase în comă crezînd că descoperise fericirea în ultima perioadă a vieţii. îşi aminti de promisiunea făcută. Acum părea imposibil de realizat.

— Ce se va-ntîmpla cu Anna? întrebă.

— A recunoscut, aşa încît lucrurile se vor desfăşura simplu, explică Gisela. O vom extrăda şi va fi judecată în ţara ei.

— Altfel nu se poate?

— în ce sens?

— Justiţia o va condamna, veni Hussein în sprijinul doamnei Lippmann. O va condamna la moarte, ori la închisoare pe viaţă.

— Nu ştiu dacă mai există asemenea pedepse într-o ţară a Uniunii Europene, încercă poliţista să-şi amintească lucrurile pe care le cunoştea despre subiect.

— Dar vorbim despre est, sublinie Helga. Acolo justiţia e la un

nivel barbar. Am văzut la televizor un reportaj despre cît de corupţi sunt.

Gisela clătină din cap.

— Eu cred în justiţie, doamnă Lippmann. Dacă n-aş fi fa- cut-o, cazul tatălui dumneavoastră ar fi fost clasat demult din lipsă de probe şi n-am fi descoperit nimic. Povestea Annei - de fapt, a Măriei - conţine suficiente elemente ca să i se acorde circumstanţe atenuante, să scape cu o pedeapsă mai uşoară.

Anna zîmbi trist.

— Asta nu se va întîmpla. Avocaţii fostului meu soţ vor avea grijă să primesc cea mai grea pedeapsă posibilă.

— Ştii unde e îngropat cadavrul lui Zoii. Dacă există persoane care te-au văzut cu semne după bătăi...

— N-o să am nicio şansă.

— Cu un avocat bun...

— Un avocat bun costă bani!

— Pe care-i ai, se trezi vorbind Helga.

— Poftim?!

— Da. Martin a depus bani într-un cont făcut pe numele tău. Iar Rainer e avocat.

— N-are competenţe în altă ţară, observă Gisela.

— Nu. Dar cunoaşte avocaţi din toate statele UE. Cu siguranţă te poate ajuta să găseşti unul bun.

Annei i se umplură ochii de lacrimi.

— Ar fi... ar fi...

Nu-şi găsea cuvintele.

— Iar cînd ieşi, să ştii că aici te aşteaptă un apartament, cumpărat tot de Martin pentru tine.

— Şi, pînă atunci, sper să mă descurc suficient de bine financiar încît să te ajut pînă te pui pe picioare! o asigură şi Hussein.

Gisela privea spectacolul lacrimogen fară să înţeleagă. Era acolo, în familia Lippmann, ceva ce-i scăpa. De ce Helga se oferea s-o ajute pe Maria? De ce Martin îi făcuse acesteia un cont şi-i luase o locuinţă? Avea de gînd să-i ceară lui Hussein detalii despre asta chiar în seara aceea. *După ce ne... împăcăm*, îşi spuse.

— Mulţumesc pentru tot, şopti Anna. N-am cuvinte să...

îşi muşcă buzele, apoi îşi adună curajul şi privi spre

Helga:

— Aş vrea să-i scriu un bilet. Să... să-l citească atunci cînd îşi revine.

Femeia clătină din cap.

— Nu ştiu dacă are rost să te păcăleşti cu speranţa asta.

Fata păru descumpănită - o stare pe care niciunul n-o mai

văzuse la ea. Persoana mereu sigură pe ceea ce facea devenise o fiinţă vulnerabilă, expusă.

— Cineva înţelept mi-a spus cîndva că trebuie să-i fii alături celui drag, indiferent de situaţie! spuse Elsa cu glas tremurînd, printre lacrimile ce-i şiroiau din ochi. Cred că e mai bine să mergi să i le spui. Uneori, oamenii ne aud chiar şi cînd noi credem că n-o fac.

— Aşa e, îi ţinu isonul Helga. Du-te cu ea, tu faci parte din familie şi o să te lase!

Le privi pe cele două tinere îndepărtîndu-se. Din spate, puteai să crezi că erau surori.

Intrară în rezerva unde Martin stătea întins pe pat, nemişcat, conectat la aparate. Elsa se aşeză timid pe un scaun, privind pierdută la omul ce, pînă nu demult, fusese plin de viaţă. Acum, cînd aproape îl pierduse, îşi dădu seama cîte lucruri ar fi vrut să-i mai spună. Pentru cîte situaţii ar fi vrut să-l fi iertat şi să fi trecut mai departe, bucurîndu-se că-l avea alături. Privirea i se mută asupra profilului descompus al Annei, aplecat asupra tatălui ei. în minte îi răsuna glasul fetei cu rochii înfiorate: *Pentru mama ta nu e prea tîrziu. Ea încă mai e lîngă tine.*

îşi dădu seama că, deşi în suflet încă tînjea să plece, un nou sentiment apăruse. De fapt, o înţelegere mai profundă. Nu era situaţia perfectă, dar trebuia să stea lîngă Kirsten, care avea nevoie de ea. Şi lîngă mama sa - aşa cum era, indecisă şi slabă. Să fie puternică pentru ele. Cît despre Rainer... *Eh, timpul le poate rezolva pe toate,* se încurajă.

Cîţiva paşi mai încolo, Anna studia avidă trăsăturile chipului iubit, încercînd să le ia cu ea pentru totdeauna. Să-i fie lumină călăuzitoare în celula întunecată unde urma să-şi petreacă următorii ani. Cu degetele fine îi atinse linia buzelor, curbura nasului, conturul ochilor. O lacrimă i se prelinse pe obraz şi, după ce-i sărută colţul buzei, picură de pe bărbie pe chipul bărbatului. Un rămas bun.

— Ai dat sens vieţii mele, şopti fata. Voi fi a ta pentru totdeauna...

Sfîrşit